

Evanghelia după Matei

Capitolul 22

22:1-14 – Pilda nunții fiului de împărat

Isus continuă cu o nouă pildă. Această pildă este în spiritul pildei vierilor. De fapt sunt repetate anumite idei din pilda vierilor. Desigur sunt introduse și aspecte noi. Aspectele noi ne vor interesa în mod deosebit. Isus nu rostește această nouă pildă doar pentru a întări mesajul din prima pildă. El dezvoltă, completează mesajul primei pilde.

Un împărat, deci. Ne-am mai întâlnit cu un împărat în cap.18. Apoi, în cap.20 ne-am întâlnit cu un gospodar. Acum în Templu ne întâlnim și cu un gospodar și cu un împărat. Ca și cum Isus ar dori să apropie cele două personaje pentru a ne comunica faptul că sunt una și aceeași persoană. Deci nu greșim dacă spunem că împăratul care organizează nunta este același împărat milostiv din cap.18 și bunul gospodar din celelalte două pilde. Este vorba deci de un împărat bun care își iartă supușii, care este milostiv cu ei, care-i îngrijește și le vrea binele. El este gata să piardă, să iasă în pagubă de dragul oamenilor din împărăția lui. Cine nu ar dori un astfel de împărat? Deci cei din împărăția lui nu au nici un motiv să se răzcoale sau să se răzbune pe împărat. Nu e vorba de un Tiran, de un împărat care i-a nedreptățit și i-a asuprit și înrobit.

Spre deosebire de pilda vierilor, relatarea lui Matei începe pilda nunții fiului de împărat cu celebra formulă: *Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat...* Deci personajul principal este împăratul. Trebuie să privim la inima lui pentru a înțelege o taină a Împărăției Cerurilor. E interesant deci că pilda vierilor nu începe cu această formulă în relatarea lui Matei. Oare Împărăția Cerurilor nu se aseamănă și cu acel gospodar? Desigur! Totuși Matei folosește această formulă doar pentru a introduce pilda cu nunta. Împăratul cel milostiv organizează nunta fiului său. Se prea poate să fie vorba de unicul său fiu. Este vorba de viitorul rege, de viitorul Împărat deci și de viitoarea regină. Această căsătorie nu reprezintă ceva foarte important doar pentru Împărat, ci și pentru întreaga Împărăție. E cert că este unul din evenimentele cele mai importante din viața împăratului. E vorba de fiul său preaiubit și de căsătoria lui. Prin această căsătorie linia regală va fi dusă mai departe. Când este un asemenea eveniment în viața unui apropiat (rudă, prieten, stăpân etc.) SE CADE să vii. E de la sine înțeles că nu poți lipsi. Acum era vorba de Împăratul lor care le făcuse atât de mult bine. Era vorba și de fiul împăratului, viitorul lor rege. De această căsătorie depindea destinul împărăției din care făceau și ei parte. Cum să lipsești? Dacă citim cu atenție pilda vom observa că inițial cei chemați la nuntă au confirmat. Ei nu sunt poftiți la nuntă atunci în ziua nunții. v.3 spune: că a trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă. Deci ei fuseseră poftiți la nuntă de împărat mai de mult. E absurd să credem că ei nu știau data nunții și că împăratul i-a chemat în ziua nunții. Era vorba de evenimentul anului. În sfârșit fiul bunului Împărat își găsisse o soție minunată. Împăratul era bucuros. El poștește la masă pe cei mai importanți oameni din împărăție. Nu poate pofti la masă toată împărăția. Pe cine cheamă un

împărat la masă? Pe prietenii săi, pe rudele sale, pe oamenii cu funcții înalte în împărăție...pe care el i-a pus în acele funcții și care răspundeau direct înaintea împăratului. Deci nu e vorba de niște necunoscuți care nu aveau legături apropiate cu împăratul. E vorba de cei mai apropiați de împărat: de rudele sale, de prietenii săi, de cei pe care-i numise în funcții înalte în împărăția sa. Nu puteau veni toți la nuntă. Era deci o mare onoare ca să fii invitat la nunta fiului Împăratului! Câți nu ar fi vrut să participe la o asemenea nuntă ca în povești? Deci cei poftiți la nuntă aveau toate motivele să participe la nuntă. Ei primesc invitațiile cu mult timp înainte. Și NU INFIRMĂ. Nu spun că NU VOR VENI. Împăratul nici nu se gândește că cineva ar putea lipsi. Invitații se comportă ca și cum ar veni, dar în ziua nunții NU VIN! Ei seamănă cu al doilea fiu din pilda cu cei doi fii. Ei spun că vor veni, și totuși nu vin. Ei de la început nu vor să vină, dar ascund acest lucru. De ce? Ca să-l facă de rușine pe împărat în ziua nunții lui? Tot ce este posibil! Ne dăm seama că cei invitați la nuntă nu doar că sunt străini de inima împăratului, dar îl dușmănesc pe ascuns. Ei acceptă să fie apropiații împăratului, să ocupe funcții în împărăție, să se bucure din plin de beneficiile ce derivă din acestea, dar sunt împotriva împăratului. Se bucură de darurile lui, dar nu le pasă deloc de el! Nu le pasă de bucuria lui cea mai mare. Nu îi sunt nici prieteni, nici apropiați. Joacă la dublu. Sunt duali. Deci acceptă funcțiile oferite de împărat, dar îl desconsideră pe împărat. Nu doar că nu le pasă de el, dar îi sunt, pe ascuns, dușmani. De fapt de ce nu au venit ei la nuntă? Motivele invocate: unul pleacă la negustoria lui, altul la holdele lui....sunt pretexte, și nu motive întemeiate. Nu e vorba de urgențe, de lucruri neprăzute grave. Ei de fapt nu vor să vină la nuntă, căci nu le pasă de el. Lor le pasă doar de ei înșiși și de treburile lor. Ei nu se văd parte din împărăție. Ei văd holdele lor sau negustoriile lor ca un regat în regat, ca un regat propriu. Iar pe împărat și împărăția lui îl văd ca pe un dușman care le încurcă afacerile, care nu-i lasă să se dezvolte și să se extindă. Deci nu vor să vină la nunta lui. Sunt egoiști. Le pasă doar de nunțile lor, de treburile lor. Bucuria altuia nu-i sensibilizează. Chiar dacă e vorba de însăși cea mai mare bucurie a împăratului. Invitații îmi par acei oameni bolnavi de invidie care pur și simplu nu suportă fericirea sau bucuria semenului. Bucuria celuiilalt îi chinuie. Nu cred că s-au vorbit între ei și vor să-l facă de râs pe împărat în ziua nunții lui. Poate fiecare mizează că vor veni ceilalți și că nu se va simți lipsa lui. Ei încearcă în prima fază un fel de diplomatie, specifică celui de al doilea fiu din pilda cu cei doi fii. Ei nu vor să vină de la început. Însă ascund acest lucru. Și apoi în ultimul ceas inventează o scuză, un pretext, o așa zisă urgență. Problema este că nici unul nu vine! Astfel se simte lipsa fiecăruia! Împăratul insistă. Trimite alți robi, a doua oară și-i cheamă la OSPĂȚ! Și e vorba de un ospăț dat de Împărat. E vorba de mâncare, de băutură, de o nuntă împărătească, de o nuntă generoasă ca în povești! Împăratul nu-i cheamă la război, nu-i cheamă să le ceară datoriile, nu-i cheamă să-i trimită la muncă, nu-i cheamă să-i de partea lui de rod din viile lor! Îi cheamă la nuntă! Și totul e pe cheltuiala împăratului! El e generos! Știm lucru acesta! Nu-i cheamă să-i jupoaie cerându-le daruri mărețe. Îi cheamă la bucurie, la chef și voie bună! Cine ar refuza o masă pe gratis? Și e vorba de o masă împărătească! Chiar dacă nu l-ai cunoaște pe împărat, de ce ai refuza o invitație la o asemenea nuntă? Măcar din curiozitate, sau măcar pentru mâncare și voie bună! Măcar pentru a auzi ultimele bârfe de la curtea regală și tot merită să vii! Identificăm un element de noutate la această

pilda, și anume chemarea, invitația este la o NUNTĂ. În toate pildele rostite din cap.18 și până acum găsim ideea de CHEMARE: robii sunt chemați să-și plătească datoriile, muncitorii să lucreze în vie, fiii să-și ajute tatăl în vie, robii să dea stăpânului partea lui de rod...Toate chemările de până acum sunt LEGITIME dar într-un fel sau altul apare un anumit efort din partea celui invitat. E vorba de muncă sau de plățirea unei datorii. Dar ACUM e vorba de o INVITAȚIE la o nuntă, și una împărătească! Și e vorba de împăratul lor bun și de fiul său la fel de bun! Ideea de refuz apare și în celelate pilde. Dar acum refuzul e absurd. Vierii iubeau rodul viei și nu voiau să-l dea stăpânului viei. Dar acum împăratul îi cheamă nu pentru a le cere, ci pentru a le dăru, și invitații tot nu vin! E incredibil! E de înțeles să refuzi o invitație în care ești chemat să îți plătești o datorie, chiar dacă e onest să o plătești. Iubești banii și nu vrei să o plătești. Dar de ce ai refuza o invitație în care ți se oferă gratis o masă împărătească? Motivul poate fi unul singur: o ură profundă față de împărat. O ură adâncă. O ură fără teme, dar o ură mare. De fapt ei îl urau așa de mult pe împărat încât NU SUPORTAU să-l vadă bucuros. Poate credeau că împăratul completează împotriva lor și că de fapt nu este vorba de o invitație la nuntă, ci de o capcană. Ar avea logică. Ei îl urau pe împărat. Se simțeau cu musca pe căciulă. Și se gândeau că împăratul a aflat (și probabil aflase!), și că nunta este un pretext ca să-i prindă. Căci asta ar fi făcut ei dacă erau în locul împăratului. Ei nu puteau concepe că împăratul poate fi atât de bun! Ei erau poate și bolnavi de invidie față de fiul împăratului, moștenitorul tronului. Decizia lor ulterioară de a ucide pe robii trimiși de împărat ne face să ne gândim că ei râvneau la tron, că ei urmăreau pe ascuns o detronare a împăratului. Poate sperau că fiul nu se va căsători, că linia regală nu va continua și astfel vor putea ei vâna tronul. Nunta nu era un prilej de bucurie pentru ei, ci unul de întristare, de mânie. Îl urau atât de mult pe împărat, încât nu puteau suporta să-l vadă bucuros. Iar unii râvneau tronul, și astfel nunta fiului împăratului le strica toate planurile de ascensiune către tron. O ură ascunsă, iese deci acum la iveală. În vremurile de atunci, ideea de a refuza pe împărat era inacceptabilă. Dacă împăratul îți cerea un lucru, nu-l puteai refuza. Dacă împăratul te chema la el, era o poruncă. Era la fel de legitim cum un angajator își cheamă angajatul pentru a-i da raportul. Dacă împăratul te invita la masă era de neconceput să-l refuzi. Refuzul însemna o ofensă, o jignire mare adusă împăratului. Ba mai mult însemna o sfidare, și încă una publică. Dacă refuzai o invitație la masă din partea împăratului erai perceput ca un dușman, ca unul care sfidează pe împărat și instigă și pe alții la rebeliune. Dar să refuzi invitația împăratului la nunta fiului său, oare ce însemna acest lucru? O jignire mult mai mare, și chiar o declarație de război fățișă. Nu este deci ca și cum un prieten ar refuza să vină la nunta mea. Aici e vorba de a refuza împăratul, și de a refuza să vii la nunta fiului său. E foarte grav. E o mare jignire. E o jignire publică. Este considerat un act de răzvrătire ce în multe împărății se pedepsea cu moartea! Deci cei care l-au dușmănit în ascuns, care mocneau de ură, își fac acum publică răzvrătirea. Este riscant pentru ei! Dar îl urăsc prea mult ca să vină la nuntă. Îl urăsc prea mult ca să-l poată vedea bucuros! Rămân în prima fază diplomați și inventează tot felul de scuze. Ascund adevăratul motiv: ura față de împărat.

Deși răspund diplomatic, împăratul percepe mesajul. Și face un lucru extraordinar. Îi mai trimite pe robi încă odată! Orice alt împărat ar fi pus să îi aresteze imediat și să fie puși sub

acuzatie de răzvrătire împotriva tronului! Căci un împărat dacă tolerează o astfel de revoltă, își pierde împărăția! Căci dacă nu ripostează toți nemulțumiții se vor răscula! El își dă seama că supușii lui nu-i sunt fideli, că există un complot mocnit la adresa tronului său, și totuși face un gest pe care nu l-ar face niciodată un alt împărat: mai trimite o dată pe robi cu mesaj de pace, de a participa la nuntă. Ei îl urăsc fără motiv. El înțelege acest lucru, poate îl bănuia mai de mult. El nu vrea să-i pedepsească. Ci urmărește reconcilierea, și vindecarea lor. Este dispus să îi ierte. El vrea să le arate că nu au nici un motiv să-l urască. Cum poți urî pe cineva care îți vrea binele și lucrează doar spre binele tău? Ura lor era întemeiată pe motive false. Ei credeau o mare minciună despre Împărat. Credeau că le este dușman când el le era prieten. Împăratul vrea să distrugă această minciună din mintea lor și plusează ca și stăpânul viei în har și bunătate. Când cineva te urăște pentru că crede că îl urăști poate fi vindecat dacă va vedea dragostea ta! Deci iubește-l mult și poate se va vindeca. Pe acest lucru mizează și împăratul din pildă. Dar la a doua chemare se întâmplă ceva care nu a avut loc la prima trimiterea robilor. La prima trimitere, invitații nu au vrut să vină. La a doua unii au plecat în treburile lor. Mesajul transmis era clar: *suntem hotărâți în decizia noastră: nu venim cu nici un chip!* Alții au transmis un mesaj și mai clar împăratului: *au batjocorit și omorât robii!* Dar de ce au făcut acest lucru? În pilda vierilor era o situație diferită. Robii cereau partea de rod a stăpânului. Dar acum robii veneau cu o ofertă. De fapt și în pilda vierilor robii nu veneau cu o cerere, ci de fapt cu o ofertă. Acum însă oferta este MULT MAI CLARĂ. Împăratul îi cheamă nu doar la reconciliere și pace, dar îi cheamă la un OSPĂȚ! Gestul lor de a omorî robii este de neînțeles! Acest lucru arată cât de mult îi urau pe Împărat, cât de mult doreau să facă un regat în regat sau eventual să dețină ei tronul! Dar ura lor era fără teme. Aceasta este o strălucire nouă adusă de această pildă: arată și cu mai mare claritate ura fără teme a oamenilor împotriva Împăratului!

Cum reacționează împăratul când află că robii sunt uciși? Trimite armata! Aici apare o diferență față de pilda vierilor. În pilda vierilor trimite alți robi și apoi pe fiul său. Aici trimite armata! Deci pilda nunții de împărat oglindește mai clar și dimensiunea judecății. Pilda vierilor rămâne într-un fel fără un final clar. Finalul rămâne într-un fel nescris așa cum am comentat. Isus vrea să insiste pe har și pe chemare. Dar apoi Isus le vorbește și de judecată în v.21:43-44. Această nouă pildă ilustrează de fapt versetele 21.43-44. Pilda evidențiază atât dimensiunea nimicirii (21:44) cât și dimensiunea dăruirii valorilor Împărăției altora (21:43).

Împăratul trimite deci armata sa și nimicește pe ucigași. E interesant să observăm că nu nimicește pe TOȚI care nu au venit la nuntă. Unii s-au dus la treburile lor, iar alții au omorât pe robi. Primii nu sunt nimiciți, ci doar cei din a doua categorie. Dar primii află de soarta celor ce au omorât robii. Ei înțeleg faptul că dacă persistă în rebeliunea lor vor avea același sfârșit. Împăratul e responsabil de siguranța Împărăției Sale. El este bun, dar este și drept. El își arată mai întâi bunătatea, dar dacă aceasta este călcată în picioare, El nu va ezita în a pedepsi pe cei ce complotază împotriva tronului său. Cei a căror răzvrătire a atins apogeul (cei care au omorât pe robi) sunt nimiciți ca pildă pentru cei a căror răzvrătire încă nu a umplut paharul (cei care s-au dus în treburile lor). Pentru ei mai este o șansă de recuperare.

Dar ce face împăratul, după trimiterea armatei, este foarte interesant. El le spune mai întâi robilor săi: *nunta este gata; dar cei poftiți nu au fost vrednici de ea*. Cum am mai spus, ei nu făceau un favor Împăratului participând la nuntă. Împăratul le făcea un mare favor invitându-i la o asemenea nuntă împărătească. Onoarea era de partea lor. Dar ei nu au văzut acest lucru. Ei nu au înțeles harul care li se făcea prin invitarea lor la nunta fiului de împărat. Ei au văzut această invitație ca pe un obstacol pentru planurile lor și pentru agenda lor aglomerată. Ei se gândeau poate că este un sacrificiu să participe la nuntă și că îi fac astfel un hatâr împăratului. Dar ei îl urau pe împărat. De ce să îi facă un acest hatâr? Împăratul vede altfel lucrurile. El vine nunta ca pe o mare sărbătoare, ca pe un eveniment măreț din care toți au de învățat și de câștigat. Ne putem gândi ce fel de nuntă ar organiza fiului său Împăratul din cap.18, sau Gospodarul din cap.20? Împăratul din cap.22 este un om foarte bun care oglindește bunătatea lui Dumnezeu. Deci ce fel de nuntă minunată ar organiza pentru fiul său preaiubit un astfel de tată atât de bun și de generos? Cred că era într-adevăr o nuntă ca în povești! Totul era pregătit în cele mai mici detalii. Și totul oglindea bunătatea și frumusețea caracterului mărețului Împărat. Ne putem aștepta la bucurie, la generozitate, la fast, la eleganță, la muzică divină, la o intrare sublimă a mirelui, la o cununie sfântă. Ne putem imagina bucuria împăratului, a mirelui, a miresei. Și mai presus de toate acestea frumusețea relațiilor familiei regale avea să umple nunta de slavă. Ne putem imagina cât de frumoasă era relația dintre împărat și fiul său, între fiu și mireasă, între împărat și mireasă. Era o familie model. Toți cei care aveau să participe la nuntă aveau să vadă acest lucru, avea să fie un prilej să vadă valorile morale și spirituale din familia regală și să fie provocați să le aplice în propriile lor familii. Nunta avea să fie o experiență completă: socială, spirituală, moralizatoare, distractivă etc. Împăratul este conștient de valoarea intrinsecă a nunții, de oferta pe care o face, de cât de benefică va fi această experiență pentru invitați. Ca unul care este preocupat de binele și de sănătatea spirituală a celor din Împărăția sa a organizat o nuntă de vis în care valorile Împărăției sale aveau să fie descoperite cu putere și claritate. Nunta avea să rămână în mintea celor invitați ca un model, reper neexistențial. Nu puteai rămâne același om după participarea la o asemenea nuntă. Erai expus valorilor Împărăției mărețului Împărat, valori descoperite acum în toată splendoarea lor. Împăratul nu doar dorea să își împărtășească una din cele mai mari bucurii ale vieții cu prietenii lui. El dorea să ofere prietenilor săi o experiență unică ce le putea marca destinul spiritual pentru întreaga viață. Nunta nu este o simplă nuntă. Nu este doar o nuntă regală. Este o nuntă organizată de un Împărat măreț a cărui bunătate și frumusețe de caracter ne aduce aminte de Împăratul din cap.18 de Gospodarii din cap.21 și 21, de Dumnezeu Însuși. Nunta oglindește frumusețea caracterului celui care o organizează și devine astfel o ofertă spirituală unică pentru cei invitați. Invitații aveau deci să fie expuși prin toate detaliile nunții la valorile curate ale Împărăției: ordine, eleganță, fast, cumpătate, bun gust, curățenie, generozitate, simplitate, armonie, o bună organizare, bucurie, demnitate, sfințenie, veselie, distracție, moralitate, loialitate, fidelitate, dragoste, respect, angajament, frumusețe, relații sfinte (părinți-copii, soț-soție, socru-noră etc.), familie unită, iubire, bunătatea...Și știm că Împăratul se cheltuie pe sine pentru ceilalți. Și este dispus să se cheltuie fără margini, deci ne putem gândi cât a investit în această nuntă și în pregătiri pentru ca invitații să fie expuși valorilor Împărăției. El nu

face nunta pentru sine, ci pentru ceilalți. O face pentru familia lui (viitorii soți, rudele acestora...), dar nu doar pentru ea. El o face și pentru ceilalți din afara familiei regale. În primul rând pentru ceilalți. Să îți organizezi propria nuntă gândindu-te la ceilalți și nu la tine. Dar nu în sensul ca ceilalți să fie mulțumiți și să te aprecieze. Ci ca ceilalți să fie câștigați în toate privințele. Nunta este unică. El știe acest lucru. De aceea, el spune că cei poftiți ***nu au fost vrednici de ea!***

După această constatare urmează inițiativa: *Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.* E adevărat că o nuntă fără invitați își pierde din farmec, din frumusețe. Dar oare din acest motiv ia această inițiativă împăratul? Se vede el într-o situație de criză, disperată, și atunci ia o decizie disperată și cheamă pe ORICINE, doar să aibă locurile ocupate, sala plină, și să nu se facă de râs? Oare el are nevoie de figuranți, de actori care să umple sala și să aplaude și să simuleze bucuria? Oare el scade standardele din pricina situației jenante în care se află: nici un invitat nu a sosit la nuntă, și vor afla toți acest lucru! Următoarele versete ne arată că nu este așa! Dacă dorea acest lucru el putea trimite armata și să-i oblige pe invitații rămași în viață să vină la nuntă. Sau putea trimite tot armata la răspântiile drumurilor pentru a OBLIGA pe oameni să vină la nuntă - ceva asemănător modului în care se organiza întâmpinarea dictatorilor într-un regim totalitar. El trimite pe ROBI (nu armata!) să CHEME (nu să OBLIGE) alți oameni să vină la nuntă. E foarte interesant să observăm că el trimite armata doar pentru a pedepsi. Invitația, chemarea la nuntă e trimisă doar prin robi. Într-adevăr, una din valorile Împărăției sale este că el nu vrea să oblige oamenii să-i slujească, nu vrea dualități, relații prefăcute. De aceea, el lasă mereu libertate oamenilor. Chiar dacă acest lucru îl costă. El deci nu POATE OBLIGA pe oameni să vină la nuntă. Dacă ar face acest lucru nunta ar fi compromisă. Căci una din valorile sale ar fi încălcată prin modul însăși de organizare a nunții. Dar el nu este dispus să scadă standardele. El nu vrea o nuntă reușită. El vrea o nuntă care să transmită un mesaj. Prin faptul că el îi cheamă, și nu-i obligă să vină pe cei de la răspântii, el riscă enorm. El riscă să nu vină nimeni la nuntă! Căci dacă prietenii, rudele, apropiații săi și mai marii împărăției l-au refuzat, ne putem aștepta de la același lucru și de la oamenii de rând din împărăție. În cele din urmă liderii poporului influențează poporul. Mai marii împărăției sale l-au urât pe ascuns. Oare nu au transmis acest lucru și celorlalți din popor? Împăratul este un bun cunoscător al sufletului omenesc. El este conștient de la început de cel fel de oameni sunt în împărăția sa. Și totuși organizează nunta și îi invită. Și apoi pe ultima sută de metri invită pe alții, pe oamenii de rând, indiferent de poziția socială și chiar morală. Dar îi invită. Nu-i obligă. Deci riscă să facă o nuntă fără invitați. Este dispus să riște. De ce? El nu face nunta pentru sine, ci pentru ceilalți. El vrea să transmită un mesaj prin această nuntă. Și consideră că o nuntă fără invitați e mai de dorit decât una cu invitați forțați. El este gata să sacrifice bucuria fiului său și a vieții sale, pentru a transmite un mesaj. Să ne închipuim că nu a venit nici un invitat sau că au venit foarte puțini. Ce avea să facă împăratul? Avea să facă nunta. Și avea să se ducă o veste în toată împărăția, și în împărățiile vecine: la nunta fiului împăratului nu a venit nimeni! Și toți aveau să râdă și să se întrebe: *ce fel de împărat este acesta?* Și situația ar fi rușinoasă, jenantă pentru împărat. Dar el este dispus să o accepte. Lui nu-i este teamă de această situație. El o preferă celei în care ar obliga oamenii (așa cum ar fi făcut orice al împărat!!!) să vină figuranți, actori la nunta fiului

său. El preferă ca oamenii să râdă de el, dar totuși să se întrebe: *ce fel de împărat este acesta?* Decât să nu râdă de el și să îl pună în oală cu toți ceilalți Împărați străini de valorile divine! Vestea unei nunți regale dar fără nuntași s-ar duce mai departe cu viteza fulgerelor, și ar uimi, ar surprinde, ar stârni o mulțime de întrebări...asta și urmărește Împăratul care nu trăiește pentru sine, ci pentru ceilalți.

Chiar și prin faptul că trimite invitația oricui este la răspântie, riscă să se facă de răs. Căci cine a venit la nunta împăratului? În loc să vină oamenii cu ranguri, au venit și fost pușcăriași, și cerșetori și oameni de tot felul... Deci, într-un fel sau altul, oricum împăratul se va face de răs, căci ce fel de împărat este acesta care nu are autoritate asupra mai marilor împărăției și aceștia îndrăznesc să-i refuze invitația la nunta fiului său? Cine vine la nunta ta vorbește foarte mult despre tine. Calitatea nunții și mândria ei depinde și de cea a nuntașilor. Împăratul își asumă riscul. Pentru el valoarea DE BUNĂVOIE, și a unor relații sincere și onestă este mai importantă decât slava pământească și faima nunții. El preferă o nuntă ONESTĂ și mai lipsită de slavă decât o nuntă plină de slavă și faimă, dar mai puțin onestă. Împăratul este LIBER să ia aceste decizii, căci el nu este legat de un obiectiv anume, adică de faptul că nunta trebuie neapărat să aibă loc și cu nuntași. El este dispus să facă nuntă doar cu familia sa, fără nuntași. Familia sa este așa de minună încât nunta făcută în familie pentru ei este de ajuns. Dacă tatăl participă la nunta sa, fiul este mulțumit. Fiul și mireasa se iubesc așa de mult așa că faptul că sunt împreună și se căsătoresc le este de ajuns. Bucuria lor nu poate fi umbrată de lipsa invitațiilor. Bucuria tatălui că în sfârșit fiul și-a găsit o mireasă potrivită e atât de mare, încât se poate lipsi de invitați. Deci ei nu țin morțiș să facă o nuntă cu invitați. Bucuria lor e DEPLINĂ. Ei nu cheamă invitați din disperare, ci din altruism. Ei nu cheamă invitații din lipsă, ci din preaplin. Ei nu au nevoie ca nunta lor să fie completată de cea a nuntașilor, ci vor să dăruiască din bucuria lor deplină și altora! Dar alături de bucuria lor doresc să le dea din valorile familiei lor. De aceea, sunt liberi să ia astfel de decizii.

Dar de ce nu fac nunta singuri după ce primii invitați au refuzat? Este o valoare în joc. Nunta reprezintă o experiență unică, o ofertă minunată. Dacă sunt totuși oameni care ar putea să beneficieze de această ofertă de ce să îți retragi oferta? Dacă ești un om bun și înveți un antidot pentru o boală, și primii cărora vrei să le dai antidotul gratis (prieteni, cei apropiați...) te refuză, oare nu vei oferi apoi antidotul și altora pe care nu-i cunoști? Împăratul e prea generos și prea bun, prea orientat spre alții ca să nu trimită invitația și altora. A trimis invitația mai întâi prietenilor, rudelor, mai marilor împărăției, căci așa i s-a părut normal. Așa se cădea. Nu poți invita un străin la nunta ta și să uiți de un prieten. Locurile erau multe, dar totuși limitate. Acum că cei apropiați împăratului au refuzat invitația, împăratul o trimite către oricine din împărăția sa, fără să facă nici o discriminare:

- Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă *pe toți aceia pe care-i veți găsi.*

Oare nu înseamnă totuși o scădere a calității nunții? calitatea unei nunți depinde de calitatea celor invitați. Acum oferta este pentru TOȚI, fără nici o discriminare. Nu este o scădere a standardelor nunții, căci una din valorile familiei regale este harul. Bunătatea Împăratului se manifestă peste oricine. Tocmai de aceea a trimis a doua oară pe robi la primii invitați. Deci această ofertă generoasă nu umbrește nunta, ci o face să fie mai slăvită. Ea evidențiază una din valorile familiei regale: harul, mila. El nu face diferențe. El vrea să își împărtășească BUCURIA cu toți supușii lui. El nu îi selectează pe baza meritelor. El îi cheamă pe toți. Deci prin această chemare standardele nunții regale nu sunt scăzute, ci sunt împlinite! Dar oare nu este totuși o scădere a standardelor? Nu este un har iresponsabil care nu duce la transformare, ci la complacere în boală? Nicidecum, căci pilda continuă în mod surprinzător: împăratul zărește printre oaspeți pe cineva care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. Și reacția lui este extrem de fermă. Acel om este muștrat și apoi legat și aruncat afară în bezna nopții! Bunătatea și dreptatea, harul și sfințenia sunt în armonie perfectă în inima împăratului. Ce frumos îl muștră: *Prietene, cum de ai intrat aici fără haina de nuntă?* Ce formulare surprinzătoare! Harul, bunătatea (prietene!) și sfințenia, dreptatea (cum de ai intrat aici fără haină de nuntă) formează o singură propoziție, un singur discurs coerent, o unitate perfectă. Harul și sfințenia se revarsă simultan prin gura împăratului. Harul și sfințenia se contopesc în cuvintele împăratului. Harul nu umbrește sfințenia. Harul nu încurajează coborârea standardelor. Împăratul nu are un discurs al harului și unul al dreptății. El are un singur discurs. În relațiile cu semenii noi operăm cu mai multe registre. Suntem buni cu cei care sunt buni cu noi. Dacă cineva ne atacă însă, activăm un alt registru prin care să ne apărăm. Apoi ne întrebăm cum putem fi și buni și demni și plini de har dar și verticali. Și ne chinuim să apropiem cele două registre, să le activăm simultan, sau alternativ. Dar Marele Împărat este Unitatea Însăși. Judecata nu poate fi despărțită de mântuire. El are un singur registru dumnezeiesc. Când mântuiește, în același timp și judecă. Când judecă, în același timp și mântuiește. Când se revarsă harul se revarsă și dreptatea. Când se revarsă dreptatea se revarsă și harul. Cele două nu pot fi despărțite. Ele formează un tot. Crucea este exemplul cel mai grăitor. Când privim la cruce vedem deopotrivă har și judecată, pedeapsă și mântuire, bunătate și sfințenie, iertare și dreptate. Crucea este Discursul Marelui Împărat către omenire. După cum este un sigur Dumnezeu, la fel este și un singur discurs care-L oglindește. Ne amintim de curățirea Templului. În actul curățirii Templului dreptatea și iubirea, curățirea și chemarea către Sine se revarsă simultan. Așa se explică faptul că după curățire oamenii și copiii vin către Isus. Este ceva dumnezeiesc. Cum să dai afară din curte un hoț, astfel încât după ce l-ai dat afară, el să se simtă iubit și în inima sa să apară dorința să se întoarcă la tine, să te cunoască, să stea de vorbă cu tine? Umanitatea își vede limitele. Dumnezeiescul strălucește. Umanitatea este rușinată. Dumnezeiescul este slăvit.

Deci nunta împăratului revelează un har de natură divină. Nu e un har ieftin. Nu e vorba de o iertare și un har superficial. Ci de un har demn, sfânt care acceptă pe păcătos așa cum este pentru a-l chema la transformare. Împăratul nu cheamă la nuntă pe cei care au merite. Le cere însă să fie ONEȘTI, să vină de BUNĂVOIE și să PREȚUIASCĂ chemarea, să vadă onoarea, să cinstească nunta, să o respecte. Vrednic de nuntă nu este cel care are merite sau are un cazier

imaculat, ci cel ce aude chemarea, vine de bunăvoie, și cinstește sărbătoarea și respectă pe cei implicați în ea. Cel fără de haina de nuntă a venit la nuntă, dar ca la piață. În cadrul unei mari sărbători ținuta arată respectul față de sărbătoare și sărbătoriți. O ținută neglijentă transmite o lipsă de respect față de eveniment și de cei implicați în el. Împăratul nu are nici o ezitare în a-l arunca afară pe cel care nu s-a dovedit vrednic de nuntă. Cum de a intrat acest om fără ținută? Este posibil ca unii din robii trimiși să nu fi înțeles în profunzime porunca împăratului din 22:9. Împăratul nu avea nevoie în sine de invitați, și nu primea figuranții. De aceea i-a trimis la răspântii să cheme, nu să oblige pe oamenii. Unii robi, din dorința de a umple toate locurile goale se pare că au plusat puțin, au insistat mai mult decât trebuie la oamenii de la răspântii și au mers pe principiul: hai că merge și așa! Omul cu ținuta neglijentă a fost trecut cu vederea de robii de la intrarea palatului regal. *În cele din urmă e important să fie sala plină, să nu se facă de râs împăratul!* Dar acești robi nu au înțeles în profunzime inima împăratului. El e interesat nu de NUMĂR, ci de calitatea și onestitatea invitaților. El preferă 3 invitați sinceri și onești câtorva mii de figuranți. Sala nu trebuie să fie neapărat plină. Nunta poate avea loc și fără invitați. Robii scad standardele pentru că și-au propus obiectivul ca sala să fie plină. Împăratul nu e legat de acest obiectiv. El e liber. El ține standardele ridicate. Dacă jumătate din invitați nu aveau haină de nuntă ce ar fi făcut împăratul: Nu ar fi ezitat să îi dea afară pe toți!

Mesajul nunții, standardele ei, valorile implicate în ea, erau mai importante decât nunta însăși. Împăratul era dispus să renunțe la nuntă de dragul valorilor sale. Nunta trebuia să slujească valorilor împărăției și nu invers. Nunta putea suporta modificări. Valorile nu. Nunta putea fi schimbată de dragul valorilor Împărăției. Valorile Împărăției nu puteau fi schimbate de dragul nunții.

V.10 ne spune că odaia ospățului s-a umplut de oaspeți. Împăratul a riscat să organizeze și să facă nunta fără invitați. Iată că totuși au fost mulți care în a doua fază au răspuns chemării. Puțini au venit fără haina de nuntă. Ceilalți au înțeles chemarea și au venit de bunăvoie și respectând nunta și pe împărat. Iată că oamenii simpli răspund chemării, iar cei cu funcții înalte nu. Cei cu funcții înalte își iau rolul prea în serios. Considerau că aveau drepturi, merite, că putea râvni la mai mult, aveau propriile afaceri de întreținut etc. Oamenii simpli au văzut mai degrabă harul chemării la nuntă și nu au ratat o asemenea ocazie. Ne aducem aminte de vorbele lui Isus: vameșii și curvele merg înaintea fariseilor în Împărăție. Chemarea la nuntă era chemarea la un ospăț al harului. Cel ce se vedea așa cum este vedea harul imens și venea la nuntă. Cel care se vedea bogat considera o pierdere de vreme să vină la ospățul împăratului. Cei săraci și înfomețați au răspuns chemării, iar cei bogați și sătui au dat cu piciorul în ea. Ospățul harului e atractiv doar pentru cei săraci și flămânzi. Cei ce se se văd sătui și bogați consideră că ar face ei un favor împăratului dacă ar veni la nunta fiului său. Împăratul nu caută invitați din egoism, disperare, ci din dragoste. Chiar dacă nu ar veni nici un invitat, el nu ar regreta investiția făcută ca nunta să aibă loc. Totuși e o mare bucurie, mângâiere și satisfacție când investiția aduce rod. Iubirii nu-i pare rău de pierderi și de investițiile făcute de dragul altora, dar bucuria ei este deplină când ceilalți răspund chemării harului. Iubirea se jertfește oricum, chiar dacă nu va veni nici un invitat

la ospățului harului. Totuși, ei nu-i este indiferent dacă vin sau nu invitați. Căci dacă i-ar fi indiferent înseamnă că nu ar iubi cu adevărat. Iubirea speră că oaia pierdută se va întoarce. Iubirea se poate bucura deplin când oaia pierdută se întoarce. Dacă ea nu se întoarce, ea plânge și este tristă. Scopul final al iubirii nu este să arate că este iubire, ci să recupereze pe cel pierdut. Împăratul nu ar putea fi pe deplin bucuros fără invitați. El ar putea fi pe deplin bucuros în cadrul familiei regale și fără invitați. Totuși, în același timp, bucuria sa este deplină când vin și invitații. Venirea invitațiilor aduce o mare bucurie împăratului. Nu au venit toți. Există și durere și tristețe pentru cei ce nu au venit. Dar au venit totuși și alții. Există și bucurie și mângâiere. Dar să nu credem că întristarea adusă de refuzul celor invitați prima dată poate fi uitată din pricina celor ce au venit la a doua chemare. Nu, căci am descoperit în Pilda păstorului celui bun, că acesta nu iubește la comun. Prezența celor 99 de oi în staul nu pot compensa lipsa oii pierdute. Oile care sunt în staul nu pot liniști inima păstorului îngrijorată de oaia pierdută. Investești într-un om mulți ani, și nu se întoarce la Domnul. Dar se întoarce pe brațele tale altul în care nu ai investit așa de mult. Există o mângâiere. Dar mângâierea nu poate fi deplină. Investiția în primul suflet este o investiție în sine, unică și irepetabilă. Ea nu poate fi compensată prin rodirea altuia. Singura bucurie și mângâiere autentică poate fi întoarcerea celui în care ai investit. Întoarcerea celui de al doilea om este un eveniment unic care nu poate suplini nepocăința primului. Deci bucuria nu izvorăște din faptul că au venit ALȚI invitați. Bucuria împăratului izvorăște din faptul că au venit O PARTE DIN INVITAȚI. Bucuria izvorește din invitații veniți și nu dintr-o lege omenească a compensației (nu au venit primii, dar au venit alții!). Borcanele nu se pot amesteca aici. Împăratul se bucură de invitații veniți, dar rămâne întristat de cei care nu au venit. Bucuria izvorăște din venirea celor invitați la a doua chemare îl înviorează și mângâie, dar întristarea pentru primii invitați persistă! Ne aducem aminte de Isaac. La doi ani de la pierderea mamei sale el a fost mângâiat de unirea cu soția sa Rebeca. O prezență feminină importantă din viața sa (mama) a fost înlocuită cu alta (soția). Această înlocuire l-a ajutat pe Isaac să depășească trauma pierderii mamei, să învingă durerea și să trăiască din nou bucuros. Este o altă paradigmă însă. Pentru Domnul durerea pierderii lui Israel nu poate fi mângâiată prin bucuria adusă de mântuirea neamurilor. Durerea și întristarea pentru Israel ar rămâne în inima Domnului la fel de vii chiar dacă toate Neamurile ar veni la ospăț. Aceasta e inima Domnului. În mântuirea oamenilor nu există o lege a compensației. Nemântuirea unui om nu poate fi compensată prin mântuirea altui om. Mântuirea unui alt om va aduce o mare bucurie, dar nu va diminua cu nimic din durerea adusă de nemântuirea omului de care vorbim. Durerea adusă de nepocăința unui suflet poate fi mângâiată și stinsă doar prin întoarcerea acasă a aceluși suflet. Dumnezeu nu se îndreaptă spre neamuri pentru a-și alina durerea adusă de Israel. El nu se alipește de Neamuri și uită de Israel. El cheamă Neamurile, se bucură de ele, dar nu uită o clipă de Israel. El de fapt cheamă Neamurile de dragul lui Israel. Invitații din a doua chemare au rolul să aducă vindecarea celor rămași în viață, dintre cei care au refuzat prima chemare. Aceștia sunt primiți cu bucurie de Împărat. Împăratul nu le face rău. Nu e o capcană. E o ofertă reală. Aceștia se întorc bucuroși de la nuntă și vorbesc cu entuziam despre ea, despre surprizele ei, despre slava ei, iar cei ce au

refuzt invitația aud, începe să le pară rău că au lipsit, că nu au fost și ei acolo. Privesc la bucuria din ochii celor ce au fost la ospăț și îi gelozesc: puteau fi ei în locul lor...

Deși în ambele pilde este prezentă ideea JUDECĂȚII, în ambele pilde NU SE RENUNȚĂ DEFINITIV la cei lepădați și pedepsiți. Împărăția este dată unui alt neam, dar primul neam nu este uitat. El rămâne în inima lui Dumnezeu la fel de viu și important!

Dumnezeu îl trimite pe Fiul Său cu un mare ospăț al harului: apogeul revelației, Noul Legământ, Evanghelia harului împlinit în Isus Hristos, posibilitatea înnoirii tuturor lucrurilor! Și trimite pe Fiul mai întâi la ai Săi. Israel era cel care fusese depozitarul revelației, prin care Mesia venise în lume. El era apropiatul Împăratului, deși fără merite, cel ce avea o funcție specială față de neamuri. Fiul nu-i cheamă la ceva greu. Le cere să primească acest har fără margini! Atât, spre binele și fericirea lor. Nu are gânduri de dușmănie, nu vrea să le întindă o capcană. Îi cheamă la ospățul îmbelșugat al harului. Israel refuză ca națiune acest ospăț. Ce face Domnul? Duce chemarea Neamurilor. Neamurile sunt mai receptive. Mulți dintre Neamuri se întorc și formează Biserica Sa. Dumnezeu nu face acest lucru pentru a compensa lipsa lui Israel. El o face pentru că iubește și a iubit Neamurile de la început ca pe Israel. De asemenea, El cheamă Neamurile din dragoste pentru Israel. Încep să înțeleg. Israel a fost chemat pentru că Domnul l-a iubit. Dar la fel de mult iubea și Neamurile. Și atunci l-a chemat pe Israel și din dragostea pentru Neamuri, Israel a fost chemat pentru a fi mântuit și pentru a duce mântuirea mai departe la Neamuri. Israel a refuzat chemarea. Ce face Domnul acum? Cheamă pe Neamuri. De ce? Pentru că le iubește. Dar pe Israel continuă să-l iubească la fel de mult! Și atunci cheamă Neamurile și din dragoste pentru Israel. Dumnezeu cheamă pe Israel pentru a-l mântui și pentru a-l trimite la Neamuri. Israel refuză chemarea. Dumnezeu cheamă Neamurile pentru a le mântui și pentru a le trimite la Israel. Între Neamuri și Israel au fost și sunt o ceartă și invidie istorică. Israel se mândrea că el a fost ce ales. Neamurile se simțeau uitate. Apoi, Neamurile s-au mândrit că au fost alese în locul lui Israel, iar Israel nu a suportat acest lucru și s-au umplut de mânie și invidie. Dar fiecare a fost ales DE DRAGUL celuilalt. De unde invidia? De unde mânia? De unde revolta față de o așa-zisă discriminare sau nedreptate făcută de Cel de sus?

Erau doi fii bolnavi de o boală incurabilă. Ei locuiau în orașe diferite, la o distanță destul de mare. Adevărul e că nu se prea înțelegeau. Și amândoi mergeau, în chinuri, spre moarte. Tatăl lor îi iubea mult, pe amândoi. Iubea la fel de mult pe întâiul născut ca pe cel de al doilea. Și a vândut tot ce a avut și s-a dus în lume să caute leacul. După multe peripeții și încercări găsește leacul. Însă îl găsește la capătul lumii. El este bolnav și istovit. Nu se poate deplasa. Și trimite departe leacul. Și-l trimite întâiului născut cu o scrisoare în care îi scrie: *Începe să te vindeci, capătă putere și du-te cu leacul și la fratele tău!* Dar întâiul născut refuză leacul și-l trimite supărat înapoi cu următorul mesaj: *Ce e cu leacul ăsta sălbatic? Vrei să mă omori înainte de vreme: de ce m-ai părăsit și m-ai uitat și m-ai lăsat în chinuri?* Tatăl, tot bolnav, primește leacul și scrisoarea. Și trimite leacul la al doilea fiu cu același mesaj adresat celui dintâi. Al doilea fiu primește leacul, și începe să se vindece, apoi urmează să se ducă la primul fiu. Pe cine dintre cei doi a iubit tatăl mai mult?

Revenim la pilda nunții fiului de împărat. Ce se întâmplă cu invitații care au fost chemați mai târziu dacă primii invitați răspundeau chemării? Se pare că nu ar mai fi fost loc pentru ei. Nu ar mai fi participat la nuntă. Sau poate rolul primilor invitați era tocmai să îi cheme pe cei din urmă? Dacă veneau la nuntă s-ar fi umplut de o așa mare bucurie încât ar fi spus împăratului: *e prea frumos ce se întâmplă aici! Tot regatul trebuie să participe! Chiar nu mai este loc? Trebuie să facem loc să îi chemăm și pe ei!* Dacă ar fi venit la nuntă și doar s-ar fi ospătat nu ar fi înțeles mesajul nunții și nici nu s-ar fi apropiat de inima împăratului. La fel și cu invitații din runda a doua. Ei aveau să se ducă la primii invitați rămași în viață și să-i cheme la reconciliere cu împăratul. Și vorbim de un mare împărat. Nunta putea dura săptămâni, luni, se putea face în aer liber, se putea găsi loc pentru toți. Problema nu este la numărul de locuri. Numărul de locuri nu este limitat. Deci problema nu se pune așa: primii invitați sau cei de pe urmă? Israel sau Neamurile? Nu, ci AU LOC TOȚI! Împăratul dorește să vină TOȚI! Cei chemați întâi sunt chemați de dragul celor din urmă și invers. Dumnezeu nu este un îndrăgostit dezamăgit în dragoste care să uite iubirea dintâi și să învingă durerea începând o nouă relație. Nu, nicidecum! Dumnezeu nu renunță niciodată la iubirea dintâi. Și ea nu intră în conflict cu a doua iubire. De fapt nu sunt două iubiri, ci una singură! Iubirea divină nu trăiește conflicte. Nu alege niciodată între unul și altul. David nu a fost ales în locul lui Saul, ci de dragul lui Saul. Era loc și pentru David și pentru Saul în împărăția Sa. Între Ionatan și David nu este nici un conflict. Fiecare avea locul său unic și de neînlocuit în Împărăție!

Apar totuși câteva întrebări foarte grele: De ce nu au fost invitați de la început toți odată? Sau de ce tatăl din poveste nu a trimis leacul la amândoi fii de prima dată? Oricum era suficient pentru vindecarea amândurora. De ce nu l-a împărțit în două și l-a trimis direct la cei doi fii? De ce a ținut morțiș ca leacul să ajungă mai întâi la unul și apoi la celălalt? În pilda Mântuitorului apare o posibilă explicație: locurile limitate, dar dacă translatăm pilda în realitatea Împărăției această problemă nu există! E loc pentru toată lumea în corabie! De ce Dumnezeu a dat doar lui Israel această revelație specială? De ce nu a dat revelația Legii tuturor Neamurilor? Oare nu putea trimite un Moise la fiecare popor, cu aceeași Toră, și apoi alți profeți cu aceeași revelație a Vechiului Testament? Iar Mesia să vină la Roma în ochii tuturor popoarelor, și toți, pe baza Scripturilor Vechiului Testament să-L poată recunoaște. De ce revelația specială este dată doar lui Israel? De ce vine mai întâi la ai Săi? De ce Neamurile primesc Împărăția doar DUPĂ lepădarea lui Israel? De ce Revelația este dată fie Neamurilor, fie lui Israel? De ce nu este dată amândurora în același timp?

Întrezăresc un răspuns. În limbajul pildei noastre, tatăl nu urmărește doar vindecarea fiilor, ci și vindecarea relației dintre ei. Vindecarea lor este completă dacă se vindecă nu doar fiecare în parte, ci și relația dintre ei. Tatăl nu urmărește de fapt doar salvarea vieții fiilor lui, ci salvarea întregii familii. Familia nu poate fi salvată prin vindecarea fiecăruia în parte, ci prin vindecarea fiecăruia în parte și în plus, prin vindecarea relațiilor din familie. Dacă cei doi fii sorbesc fiecare în dreptul lui leacul, ei sunt mântuiți, dar familia nu este mântuită. Vindecarea lor este doar una aparentă. Și atunci tatăl urmărește să-i pună ÎMPREUNĂ, unul lângă altul în

procesul vindecării, și fiecare să fie vindecat la vremea lui prin celălalt! Vindecarea înseamnă și smerenie. Să accepti întâietatea celui alt. Să accepti că întâiul născut a fost vindecat mai întâi și să primești de la el leacul. Să nu refuzi pe motiv că lui i-a fost trimis leacul mai întâi. Ci să te bucuri pentru el și să primești de la el, și nu de la tată, leacul. Accepti și lipsa totală a meritelor. Leacul e un dar nemeritat. Tatăl are dreptul să-l dea cui vrea primul. Se vindecă și relația cu tatăl. Tatăl nu le este dator. Ei s-au îmbolnăvit de fapt din vina lor, pentru că au nesocotit sfaturile tatălui. De aceea au și ajuns bolnavi. Vindecarea autentică e vindecarea relației, iar vindecarea relației are loc prin:

- Punerea celor doi fii unul lângă altul în procesul vindecării...
- Prin întâietatea unuia din fii în acest proces...

Astfel se vindecă și relația fiilor cu tatăl, și relația celor doi fii. Dumnezeu este relațional. Creația Sa este relațională. Rodul așteptat de El este relațional. Mântuirea adusă de El este relațională, este o mântuire a RELAȚIILOR. Vindecarea individuală face parte din proces, dar rodul final nu este vindecarea indivizilor, ci vindecarea relațiilor. De fapt o persoană este cu adevărat vindecată doar dacă are relațiile vindecate. Și această vindecare poate avea loc doar prin relații!!!

Ne aducem aminte de modul în care explică Pavel Evanghelia în Efeseni cap.2:

11. De aceea, voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului:

12. aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.

13. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.

14. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea,

15. și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace;

16. și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.

17. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă, celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape.

18. Căci, prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh.

19. *Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,*

20. *fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.*

21. *În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.*

22. *Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.*

(Efeseni 2:11-22)

Scopul morții lui Isus Hristos și al Evangheliei a fost ca cei doi să devină unul. Prin cruce vrăjmașia dintre ei (Neamuri și evrei) este nimicită ca cei doi să formeze un singur trup, Trupul lui Hristos. Scopul Evangheliei nu este mântuirea separată a Neamurilor și evreilor, ci mântuirea lor împreună ca să formeze un singur trup. De fapt în Hristos nu mai este nici o întâietate: nu mai este Iudeu, nu mai este grec, ci cei doi sunt una în Hristos! Scopul Evangheliei este reconcilierea dintre oameni, restabilirea armoniei edenice. Înțelegem că reconcilierea dintre evrei și Neamuri constă și o paradigmă. Evanghelia nu vrea să reconcilieze doar pe iudei și neamuri. Ea vrea să aducă reconciliere între cei de același neam care se dușmănesc, între soț și soție, între părinte și copil, între bărbat și femeie, între rob și stăpân, între Grec și Barbar, între învățat și neînvățat, între bogat și sărac. Iudeii și Neamurile reprezintă grupurile cele mai înverșunate unul împotriva celuilalt, și grupurile cel mai greu de reconciliat! Dacă Evanghelia lui Hristos reușește să aducă reconciliere între Iudei și Neamuri, și să-i unească în Trupul lui Hristos, atunci orice reconciliere este posibilă! În Efeseni Pavel înalță scopul Evangheliei de a aduce unitate între oameni prin paradigma Iudei-Neamuri. În cap.4-5 el va vorbi despre scopul Evangheliei de a aduce reconciliere și unitate în diferitele tipuri de relații: soț-soție, părinte-copil, rob-stăpân etc. Înțelegem deci că raportul Iudei-neamuri constituie o minunată paradigmă a reconcilierii a căror principii sunt valabile în vindecarea relațiilor inter-umane în general în trupul lui Hristos. Deci în trupul lui Hristos vindecarea are loc după o paradigmă similară. Și așa este! În trupul lui Hristos Duhul împarte darurile cum vrea! Unii au un dar, alții alt dar. Unii se întorc mai devreme la Domnul, alții mai târziu. Unii au acces la educație și la studierea Scripturii de când sunt mici. Alții nu au șansa să învețe să citească decât târziu. Deci apar diferențe în cunoaștere, în experiență, în înțelegere, în trăire, în rodire. Și în acest minunat trup al lui Hristos suntem și cel ce primește leacul întâi și cel chemat să-l dea mai departe, dar și cel ce e primește leacul mai pe urmă de la un frate mai mare. În trupul lui Hristos trăim și contexte în care leacul vindecător ne va fi dat de la un frate care se bucură deja de el, dar și contexte când noi vom da leacul mai departe. Avem nevoie de ambele contexte ca să fim vindecați. În trupul lui Hristos învățăm să primim și să dăruim. Primim de la Domnul și dăruim Domnului, dar PRIN CELĂLALT bolnav de lângă noi! Aici este taina! Suntem într-un spital în care primim de la Celălalt bolnav de lângă noi și dăruim Celuilalt bolnav de lângă noi. Avem nevoie de celălalt. Avem nevoie să primim și să dăruim. În această dinamică se produce vindecarea.

Ce se vindecă în noi când PRIMIM? Ca să poți primi leacul, trebuie să recunoști că ești bolnav, că ai nevoie de el. Înseamnă deci să te smeresti. Dar leacul nu îl primești direct de la Domnul, ci prin celălalt. Și celălalt este și el bolnav ca și tine. E mai simplu să primești leacul direct de la Domnul. Dar îl primim doar prin celălalt care este găunos ca și noi. Ni se cere o smerenie mai mare. Ni se cere să recunoaștem că în cutare domeniu celălalt ȘTIE mai bine ca noi. Și poate, acel celălalt, în alte domenii știe mai puțin ca noi. Dar iată că în domeniul în care noi suntem bolnavi, el este mai vindecător și știe mai bine leacul. Și leacul va veni dacă noi ne vom smeri. Trebuie să ne smerim și înaintea Celuilalt, să recunoaștem și înaintea lui că suntem bolnavi. Trebuie să ne facem vulnerabili înaintea celuilalt și să avem încredere în el. Trebuie pur și simplu să acceptăm că Domnul i-a dat lui leacul întâi. Și poate noi am căutat leacul și nu l-am găsit, dar el nu l-a căutat și l-a găsit de mult. De ce Domnul i-a dat lui leacul mai întâi? De ce el a putut cunoaște, de exemplu de mic într-o familie de creștin, adevărurile de care eu am nevoie? De ce el s-a intersectat cu persoanele care l-au învățat acel leac și eu nu? Și înțelegem că nu există nici un merit. Și tocmai pentru că nu există nici un merit Domnul alege pe cine vrea, are milă de cine vrea, împietrește pe cineva. El nu a avut nimic mai deosebit ca mine, dar lui i s-a dat leacul mai întâi, și acum eu îl pot primi doar de la el.... Da, pentru că nu este nici un merit! Și uneori Domnul ascunde leacul vindecător în frații pe care ne vine mai greu să-i înghițim, în frații care la alte capitole sunt mult mai găunoși decât în noi....Dumnezeu ascunde leacul vindecării sufletului nostru în ceilalți bolnavi de lângă noi! Dacă ar fi după noi, am fugi de ceilalți, am prefera doar o relație directă și nemijlocită cu Domnul fără să ne apropiem prea mult de celălalt. Apropierea de celălalt e periculoasă. Ea scoate la iveală bolile noastre, ea ne face vulnerabili, ea aduce RĂNI...răni pricinuite de noi celuilalt, și răni pricinuite de celălalt nouă. Suntem bolnavi...și de aceea apropierea dintre costă!!! Costă mult!!! Nu există apropiere autentică între doi semeni FĂRĂ să nu aducă RĂNI! Și aici nu mă refer la faptul că rănilor făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui. Ci la acele răni făcute din neveghere, din pricina bolilor noastre interioare! Mare atenție: nu ne putem apropia de celălalt fără să nu-l și rănim, și fără ca el să se rănească de noi. Da, trebuie să ne apropiem treptat cu grijă, trebuie să ne și protejăm pe noi înșine, trebuie să facem ce putem pentru a-l răni pe celălalt, trebuie să avem discernământ în relații și uneori trebuie să ne îndepărtăm de celălalt pentru a ne proteja pe noi și pe celălalt...DAR SENSUL de circulație pe autostrăzile relaționale din Trupul lui Hristos este APROPIEREA și nu ÎNDEPĂRTAREA! Și dacă în unele relații e înțelept să pui o anumită distanță, nu poți face așa față de toate relațiile. Căci dacă faci așa atunci înseamnă că nu lucrezi pentru unitatea Trupului lui Hristos. Trebuie să ai măcar un grup de apropiați în care sensul să fie apropiere, în care se te faci vulnerabil, în care să te deschizi, în care să rănești și să te lași rănit....Apropierea costă...Diavolul nu vrea apropiere între oameni...De aceea, el te va descuraja să te apropie de CELĂLALT....vei fi sincer, deschis, te vei deschide, te vei apropia de celălalt, îi vei acorda încredere... Dar celălalt te va mușca, te va răni, îți va trăda încrederea, vei suferi enorm!!! Care va fi tendința? Să te închizi în tine, să pui distanță, să pui un zid de netrecut în jurul sufletului tău, să fii politicos și diplomat cu celălalt, dar doar atât, să fii civilizată cu el, și cam atât. Îți vei jura că niciodată nu te vei mai face vulnerabil! Vei persevera în apropierea de Domnul, îi vei

spune doar lui tainele sufletului tău, dar nicidecum celui alt... Nu e de condamnat.... suntem bolnavi.... tendința este să ne apărăm, să fim centrați pe noi, să nu mai suferim....toți vom trece prin fuga de celălalt din pricina suferințelor și rănilor primite de la acesta... Dar este și o parte bună....Dezamăgirile primite de la celălalt ne vor împinge să-L căutăm pe Domnul mai mult, căci Domnul e Cel ce nu rănește și nu dezamăgește și va fi așa de bine în relația cu El. Dar după ce ne va alina și lega rănilor Domnul ne va trimite înapoi către celălalt! Și ne trimite Domnul....El ne va fi învățat CUM să ne apropiem de celălalt... Prima dată am fost naivi. Învățăm din greșeli, vom fi mai prudenți, dar nu prea prudenți. Ne vom apropia ALTFEL, dar ne vom apropia! Vom înțelege și accepta că apropierea COSTĂ!!!! Dar vom primi din relația cu DOMNUL puterea de a plăti acest preț. Vom accepta de la început că există un preț ce nu poate fi ocolit. Aproximarea de celălalt ne va costa mult. va aduce multă suferință. Nu se poate altfel. Suntem atât de bolnavi și noi și celălalt încât NU SE POATE ALTFEL. Da, ne dorim ca acest cost să fie mai mic, și se poate să fie mai mic. Nu ne complacem în acest lucru și ne ferim de situațiile în care bolile noastre efectiv îl distrug pe celălalt și de situațiile în care bolile celui alt efectiv ne distrug pe noi. Acceptăm costul dar nu și abuzul! Când cei aflați în relație acceptă atât boala sinelui, cât și boala celui alt, sunt conduși de Lege către Hristos, către credința în Hristos, către trăirea prin har. Și când cei implicați într-o relație trăiesc prin har se întâmplă minunea: harul aduce vindecări, apar și zone mai sănătoase pe care se poate construi, numărul rănilor este diminuat, efectul loviturilor către celălalt este diminuat (vezi comentariul despre piatra de poticnire și dinamica harului din cap.18), se cere iertare mai ușor, se iartă mai ușor, se primește iertarea mai ușor. Dar de ce să ajungem la disperare într-o relație ca să chemăm harul pe când îl putem chema de la început, și în fiecare zi? Cel care a înțeles cât de adâncă e boala sinelui, va cere zilnic har și vindecare în ce privește calitatea de soț, de părinte, de copil, de unchi, de manager, de angajat, de frate sau soră.... avem nevoie de har, de înțelepciune, de lumina, de dragoste, de iertare, de smerenie, de vindecare, de căință în fiecare zi în domeniul relațiilor. Avem nevoie zilnic de o nouă măsură de iubire, de vindecare, de iertare...Cerem cu disperare și credință acest har în fiecare zi? Sau suntem mulțumiți de performanța noastră ca soț, ca manager, ca unchi ca frate? Faptul că avem câteva boli mai vindecate în care mulți alții se complac ne fac să fim mulțumiți, să ne relaxăm, să ne considerăm vindecați? A fi un părinte bun, un frate bun, un soț bun...e un mit. Există doar provocarea neîntreruptă și zilnică de a fi vindecat ca soț, ca părinte, ca manager...Există totuși ideea de pregătire pentru căsătorie, pentru a fi părinte...Dar ce înseamnă ea? Înseamnă să capeți o anumită vindecare în domeniul relațional, să apară și zone mai sănătoase pe care poți construi! Căci mare atenție: o relație nu se poate construi pe zona bolnavă, pe bolile din noi, ci pe parte mai sănătoasă. O relație înseamnă o intersecție misterioasă cu celălalt, o apropiere de chipul lui Hristos din el, dar deopotrivă și de bolile lui, o apropiere de niște slăvite ruine. Dar temelia relației nu este reprezentată de ruinele din noi, ci de slava chipului lui Isus din noi, de acele zone în care vindecarea a început deja să opereze. Desigur, nu sunt niciodată zone vindecate total. Și în același domeniu în care Duhul ne vindecă de ani de zile vom descoperi noi adâncimi ale bolii și noi domenii în care avem nevoie de vindecare. Mă gândesc la o boală la care Duhul mă vindecă de 17 ani. Și a făcut curățiri profunde și minunate. Și totuși în pofida vindecărilor

realizate, descopăr noi fațete ale bolii. Și acum îmi dau seama mult mai bine ca la început cât de adâncă este boala, și cât mai are Duhul de curățit. Și îmi dau seama că această curățire va dura până la sfârșitul vieții. Noi dormim și nu ne dăm seama cât de adânc este păcatul din firea noastră pământească. În domeniu în care avem cele mai profunde și frumoase vindecări realizate de Duhul Sfânt în timp de ani de zile suntem ÎNCĂ atât de BOLNAVI și drumul spre însănătoșire nu se va sfârși niciodată, chiar dacă ar fi să trăim o mie de ani în continuă creștere în har pe acest pământ. Deci vom fi mereu bolnavi. Dar să deosebim nuanțele. Nu doar bolnavi. Există zone reale pe care Duhul Sfânt le-a vindecat în noi. Slavă Lui! Pe aceste zone putem construi relațiile, nu pe partea bolnavă. Deci putem vorbi de ideea de pregătire pentru anumite relații. Dar nu înseamnă o pregătire totală. Pregătirea există, deci trebuie în primul rând să apară niște vindecări profunde, niște zone mai sănătoase pe care să poți construi o relație. Și aici sunt câteva domenii esențiale în care trebuie să existe vindecări profunde pentru a putea construi o relație profundă. Timpul nu ne ajunge să dezvoltăm acest subiect. Vom da doar trei exemple, celelalte urmând să și le dea singur cititorul.

- *Independență, dependență, interdependență.* O relație ne cheamă la un echilibru în raportarea la celălalt. Recunoaștem că avem nevoie de celălalt, dar nu suntem dependenți de el. Unele persoane nu-și recunosc nevoia de celălalt, trăiesc în izolare de sine, într-o iluzie a independenței. Aproximarea de celălalt este periculoasă. Este preferată independența totală. Dar nu suntem chemați nici la independență, nici la dependență în relația cu celălalt, ci la interdependență. Ai nevoie de celălalt și te apropie de el. Dar nu ești dependent de el. De aceea, te apropie fără să îl sufoci, și nici nu te pierzi în celălalt. Tu rămâi tu, iar celălalt îți dai libertatea să fie celălalt. Este ca și cum doi copaci de soiuri diferite cresc unul lângă altul. Există o apropiere, chiar organică. Cei doi copaci fac chiar schimb de sevă, dar fiecare își păstrează soiul. Cei doi copaci se influențează reciproc, dar își păstrează unicitatea și identitatea. Deci e nevoie de vindecare de dependență și de independență și de învățarea interdependenței. Ferirea pe care ne-o dă Domnul în relația cu El ne ajută să nu-l idolatrizăm pe celălalt, să nu devenim dependenți de el și să nu-i cerem ce nu ne poate da. Descoperirea unui Dumnezeu relațional va duce la o descoperire de sine, și la acceptarea nevoii noastre de celălalt cu c mic. Deși Domnul este singura fericire, singura sursă a harului, singura nădejde a noastră, avem nevoie și de celălalt. Alipirea de Hristos înseamnă și alipirea de Trupului Lui. Aici pe pământ e cât se poate de clar că nu putem avea o relație cu Hristos fără celălalt. Vindecarea celui bolnav apare prin intersecția cu ceilalți bolnavi. Hristos este desăvârșit. Prin celălalt, Hristos va vindeca în noi ceea ce, dacă vrei și dacă acceptați o astfel de formulare ciudată, nu o poate face în mod dumnezeiesc de unul singur. Mă gândesc chiar la realitatea cerească. Cum arăta cerul dacă aș fi doar eu și Dumnezeu? Dacă nu ar fi și un celălalt cu „c” mic? Dumnezeu ar putea dezvolta în eternitate o relație personală cu fiecare din noi fără ca noi să ne intersectăm deloc. Nu o face bineînțeles, căci nu-l reprezintă,

venim din El și suntem o mare familie, vom fi cu toții ÎMPREUNĂ, căci acesta este cerul! Dar dincolo de acest aspect îndrăznesc să explorez faptul că nevoie de celălalt rămâne și în cer! La ce mă refer? Dumnezeu este fără nevoi și este infinit, atotștiutor, știe totul dinainte, nu poate fi cu adevărat surprins. Dar iubirea Lui ne cheamă să-L slujim și să-L iubim, Să-I oferim și noi ceva. E frustrantă relația în care doar dai. Dar la fel e și cea în care doar primești, în care nu ai ce da celuilalt. O relația înseamnă și să primești și să dăruiești. Dar ce să dăruiești Celui Preaînalt? Închinarea noastră desigur. Dar Domnul se pare că ne oferă misteriosul har de a-L sluji pe copilul limitat și plin de nevoie al Celui nelimitat și fără de nevoi. Nu pot să te ajut pe tine, dar pot ajuta copilul tău. Ipotetic se poate să fim doar noi și Domnul. Dar mult mai frumos este Domnul, cu mine și *cu celălalt*. Am comentat în Matei 19: nu doar Adam și Domnul, ci Adam, Eva, copiii lor, pământul umplut de familii unice și minunate! Celălalt are deci o semnificație fundamentală atât în Eden cât și în cer. Cu atât mai mult acum și aici pe pământul bolnav. Deci este un pas de maturitate înțelegerea nevoii și de celălalt cu „c” mic. Fuga și izolarea de celălalt ne duce la pierzare, dar și apropierea idolatră de celălalt ne duce la pierzare. E nevoie de echilibru. Celălalt de care avem nevoie și prin care Dumnezeu ne mântuiește și ne vindecă, este instrumentul principal pe care diavolul îl va folosi pentru a ne îndepărta de Domnul. Câtă nevoie avem de frații noștri!!! Dar diavolul se va folosi de aprecierile lor pentru a ne motiva să slujim din afirmare de sine și nu din dragoste. Și exemplele pot continua. Deci echilibru. Echilibrul perfect se va căpăta doar în cer în raportarea la celălalt. Acum suntem în procesul de vindecare. Pentru a putea construi relații mai sănătoase în Trupul lui Hristos e nevoie de vindecare profundă în acest domeniu.

- *Iertarea*. O relație nu poate fi zidită decât dacă la temelia ei se află și această piatră indispensabilă ce se numește iertarea. Iertarea este dacă vrei piatra din capul unghiului a unei relații de sub soare. Boala: nu suntem iertători, nu știm să iertăm, nu știm să exprimăm iertarea, nu ne cerem iertare, nu ne iertăm pe noi înșine, nu știm să primim iertarea.... O cât de adâncă e boala!!! am putea scrie o carte doar pe acest subiect. E nevoie de o vindecare profundă în acest domeniu. E un domeniu esențial, căci vorbim de o relație între doi bolnavi. Ei își vor greși adesea. Trebuie să înveți să ierți, să te ierți, să îți ceri iertare, să exprimi iertarea....O, cât de multe sunt de învățat aici! Iertarea nu trebuie să fie însă una ieftină, superficială. Iertarea greșelii celuilalt nu înseamnă diminuarea gravității celuilalt, acceptarea stoică a abuzului, închiderea ochilor în fața bolii celuilalt. Să ierți înseamnă să iubești. Ierți greșeala celuilalt pentru a-l putea ajuta să nu o mai repete. Iertarea este un pas spre vindecarea celuilalt...și așa mai departe. Îmi închipui cât de frumoasă este o relație între doi oameni care au anumite zone profund vindecate în acest domeniu. Doi oameni care nu se complac în iertarea ieftină, superficială, și totuși își cer iertare ușor, iartă ușor, se iartă ușor pe ei

înșiși, primesc ușor iertarea celuiilalt, nu se opresc la iertare ci merg mai departe spre vindecare atunci când e vorba și de propria greșeală și de greșeala celuiilalt! Ce relație frumoasă s-ar contrui când există această temelie comună a iertării!

- *Cunoașterea de sine, cunoașterea celuiilalt, deosebirea nuanțelor.* Să înțelegi profund dinamica rodirii în tine și în celălalt, metafora „ruine glorioase”. Să accepți că în tine sunt zone mai sănătoase, dar și zone mai bolnave. Să accepți că și în celălalt există și sănătate și boală. Să nu te judeci nici pe tine nici pe celălalt în alb și negru, în rău și bun. Să înțelegi că în procesul vindecării unei boli apare inevitabil greșeala. Dar să nu te identifici cu această greșeală și să nu uiți cine ești în Hristos și partea frumoasă, vindecată din El în tine! De asemenea să nu îți fie teamă și să negi boala și să privești doar spre zonele mai vindecate din tine. Dar și în relație cu celălalt: să nu îl confunzi cu greșeala prezentă, ci să privești mai întâi spre celălalt prin lentila harului. Să îl vezi cum îl vede Hristos. Să nu uiți că este alb ca neaua, și că în dinamica rodirii nu este doar boală, ci și sănătate în celălalt. Privește mai întâi spre partea sănătoasă din celălalt. Dar nici nu nega bolile celuiilalt. Acceptă-i ruinile și vezi ce poți face și ce nu poți face în legătură cu el. Dar nu-i uita gloria. Tendința noastră spre extreme. Fie privim doar spre partea sănătoasă din celălalt și negăm bolile, fie suntem concentrați pe partea bolnavă și nu mai vedem partea mai sănătoasă. Ca să poți construi o relație trebuie să te centrezi pe partea sănătoasă din celălalt ,dar fără a-i nega bolile. Să nu te sperie bolile care ies la iveală din celălalt, nici să nu lași ca aceste boli să eclipseze slava reală a chipului lui Isus din el! Cu cât te vindecî în acest domeniu cu atât poți construi relații mai profunde și oneste cu celălalt. Mare atenție la relațiile superficiale. Ne punem distanțe între noi pentru a nu ne răni reciproc. Aparent ne înțelegem bine, căci nu apar certuri, nu apar dureri. Dar trăim în lumi paralele, suntem civilizați și toleranți unul cu celălalt, dar doar atât.

Și exemplele pot continua. Temelia unei relații e partea sănătoasă din noi și nu cea bolnavă. Vindecarea însă nu se poate produce decât în relație. Dar e înțelept să urmărim să construim relații în care bucuria adusă de intersecția sănătății dintre cei doi să fie mai mare decât durerea adusă de intersecția dintre bolile din cei doi. Așa dorește Duhul să construiască relațiile în Trupul lui Hristos, pentru ca să putem accepta și accelera procesul vindecării. Îmi este mai ușor să accept frecușul dintre boala mea și a semenului dacă simultan este și o intersecție între o parte sănătoasă din noi care aduce mângâiere, înflorire, bucurie!

Dar alături de aceste domenii esențiale în care trebuie să experimentăm un anumit grad al vindecării pentru a putea dezvolta relații profunde și responsabile, avem mare nevoie să aprofundăm trăirea permanentă prin har. Aceasta înseamnă că nu mă bazez pe zonele deja vindecate din mine, și nu mă mulțumesc cu atât. Chem HARUL zilnic pentru a întreține și aprofunda acele zone vindecate și pentru a continua vindecarea și pentru a deschide și extinde vindecarea și în alte zone. Să trăiesc zilnic prin HAR în mod profund și conștient ca soț, ca tată,

ca fiu, ca părinte...și să perseverez în acest lucru toată viața. Harul se revarsă prin noi, dar prea puțin, căci nu-l chemăm. Trăim din inerție, ne mulțumim cu un anumit nivel al vindecării, și cu un anumit nivel de profunzime în relația cu celălalt. Ne comparăm cu celălalt și suntem Guliver în țara piticilor. Dar dacă în fiecare dimineață, în pofida rodirii reale din noi care este mai mare decât în celălalt, ne-am ruga: *Doamne, stau înaintea astăzi ca părinte. Să-mi iubesc copilul așa cum m-ai iubit Tu...Să înțeleg unicitatea acestei zile....taina ei și să o dezleg...să înving egoismul din mine.... să înțeleg cum îl pot iubi azi, cum îl pot sluji azi...și să nu-i fac rău prin bolile din mine....să continui propria vindecare fără a-l răni...Doamne, e prea mult pentru mine! Mă simt total neputincios. Avem nevoie disperată de harul tău: de viața Ta ca să se reverse prin mine mai mult decât ieri, și de sângele Tău ca să acopere și să atenueze limitele mele care nu pot fi mărite peste noapte, și care deci vor marca și ziua de azi!*

Atunci și numai atunci s-ar putea împlini taina din Proverbe 31:

- *Ea îi face bine și nu rău în TOATE zilele vieții ei!*

Oare cum poți să faci bine și nu rău celuilalt de lângă tine în toate zilele vieții tale? Oare se poate? Oare poți fi perfect în relație cu celălalt? Se poate doar prin har. Harul divin te poate ține în creștere permanentă, și atenua către celălalt greșelile ce izvorăsc din bolile tale. Astfel, deși îi vei greși celuilalt, viața îl va încuraja zilnic pe celălalt către Domnul și nu în altă direcție. Acesta e binele pe care îl poți face zilnic celuilalt. Trăind în har îl protejezi de lovituri mari și îl îndemni să trăiască și el prin har. Viața noastră e un mesaj către celălalt. Harul ne va ajuta că mesajul dominant al unei zile din viața noastră să-l încurajeze și nu să-l descurajeze, să-l bucure și nu să-l întristeze, și aceasta chiar dacă în acea zi au fost și momente în care am descurajat și întristat pe celălalt.

Pornind de la paradigma Israel-Neamuri am meditat puțin asupra apropierii de celălalt. Am constatat că fie că primim sau dăruim, apropierea de celălalt doare și costă. Dar harul poate diminua și învinge această durere de temut. Am explorat ce se vindecă în noi când PRIMIM leacul vindecător prin celălalt. Merită să explorăm puțin ce se vindecă în noi când noi DĂRUIM leacul vindecător celuilalt. Prin acest demers, ies mai întâi anumite boli în noi. Vrăjmășia dintre Israel și Neamuri a fost generată și accentuată tocmai de faptul că LEACUL a fost dat mai întâi lui Israel. Israel s-a mândrit, iar Neamurile s-au răzvrătit. Aducându-ne aminte de pilda noastră: ce va spune întâiul născut când tatăl îi dă mai întâi lui leacul (dacă l-ar primi)? Va spune: *tatăl mi-a dat mai întâi mie leacul. El știe că fratele meu este adevăratul vinovat care a adus dezbinare în familie. Nu la întâmplare mi-a dat el mie mai întâi leacul....*Cum va reacționa fiul mai mic când îl va vedea pe fiul cel mare mândru că a primit leacul mai întâi? Va spune: *Dar de ce i l-a dat lui mai întâi? De ce lui și nu mie? Cum să primesc eu leacul de la acest nerușinat? Mai bine mor!* Boala mândriei, a invidiei, a neprihănirii personale, a așa-ziselor merite, a comparării cu celălalt vor ieși la iveală. Faptul că ies la iveală e un lucru bun, căci este primul pas spre vindecare. Când primim noi mai întâi leacul pentru a-l da mai departe vom fi tentați să ne mândrim, să ne căutăm anumite merite. Această tendință va ieși cu claritate la iveală. Apoi se

va crea cadrul vindecării...va depinde de noi dacă vom primi vindecarea sau nu... Când dăruim leacul fratelui mai mic, adesea acesta va opune împotrivire: nu va primi leacul, ne va da peste mână, ne va acuza de diferite motivații ascunse...Această experiență ne va ajuta ne va aminti cum am fost și cum mai suntem încă în relația cu Tatăl când acesta ne-a dat nouă leacul...Oare l-am primit de la prima Sa chemare? Oare acum îl primim de la prima cercetare? Oare nu este de fiecare dată o luptă între noi și Domnul pentru fiecare nou loc din inima noastră pe care El vrea să îl vindece? Oare noi nu spunem mai întâi:NU!, și Domnul ne rabdă, ne suportă, ne aduce argumente, ne lasă puțin, iar reia dialogul pe tema cu pricina....Deci apropierea de celălalt ne arată de fapt cine suntem noi și cât de bolnavă este relația noastră cu Tatăl. În limbajul pildei noastre: adevărata boală a fiilor este în relația cu tatăl lor. Apropierea unuia de celălalt duce în cele din urmă la vindecarea relației cu tatăl. Prin apropierea unuia de celălalt amândoi descoperă cât de mult l-au rănit pe tatăl, și că au făcut acest lucru fără temei. Un posibil final al pildei: cei doi fii se apropie cu greu unul de celălalt pentru a dăruia și primi vindecarea.... și după aceasta se trezesc ca dintr-un vis urât, și se duc să-l caute pe tatăl lor...Vindecarea relației noastre cu Domnul se realizează prin apropierea de celălalt. Fără apropierea de celălalt nu conștientizăm bolile din relația noastră cu Domnul, și nici nu putem fi vindecați de ele. Cu toții vom spune că Îl iubim pe Domnul și că avem o relație bună cu Domnul. Fiecare își trăiește propriul delir religios. Dar apropierea de celălalt ne trezește. Ea ne arată cine suntem de fapt și cât de bolnavi suntem în relația cu Tatăl. Tatăl ne-a trimis către celălalt. Tatăl l-a trimis pe celălalt frate la noi. Tot greul din apropierea de celălalt arată de fapt problemele noastre în raportarea la Tatăl care a gândit această apropiere, care a decis să dea leacul mai întâi unuia, și care ne-a trimis apoi cu leacul la celălalt „mai puțin meritos”. Apropierea de celălalt zdrobește iluzia relației minunate cu Domnul și ne aduce cu picioarele pe pământ. Dar tot prin această apropiere se realizează și vindecarea relației cu Tatăl. Când ne apropiem de celălalt cu leacul în mâini descoperim egoismul din noi, lipsa de recunoștință, lipsa iubirii care se dăruia necondiționat. Ne apropiem de celălalt cu așteptări, cu așteptarea de a fi primit, apreciat, laudat. Adesea se întâmplă cu totul altceva. Și atunci ce vom face? Ne vom gândi să nu mai mergem cu leacul către celălalt. E prea periculos, prea dureros. Dar privim către Tatăl și ne rușinăm. Și ne întoarcem către celălalt cu mai puține așteptări, și învățăm iubirea care se dăruiește. Rămânem departe de modelul iubirii divine, dar învățăm ceva din ea prin apropierea cu leacul în mâini de celălalt ce are nevoie de acest leac.

Acceptarea bolnavului din noi și din celălalt ar ușura relațiile dintre noi, și ne-ar vindeca de idealism. De asemenea ne-ar conduce la dependența zilnică de harul divin și am răni mai rar și mai puțin intens pe celălalt, și am putea purta mai ușor durerea rănilor făcute de celălalt.

Atenție la relațiile “perfecte” sau care „merg prea bine”. Sunt relații frumoase și sănătoase în trupul lui Hristos. Dar mereu există noi dimensiuni ale vindecării. Să nu uităm modelul în ce privește calitatea relațiilor. El ne arată cât de mult mai este de vindecat. Unii credincioși se pot opri la un anumit nivel de vindecare și să se plafoneze acolo. Alții pot confunda relațiile care

merg bine cu relațiile bazate pe politețe, distanță și respect, dar care sunt lipsite de o apropiere reală și profundă.

Teama de a fi rănit...poate fi învinsă prin har. Conștientizarea rănilor pe care noi le pricinuim celorlalți ne va ajuta să acceptăm mai ușor rănilor pe care ni le fac ceilalți. Teama de a-l răni pe celălalt...poate fi mai mare decât teama de a fi rănit. Pentru a te putea apropia profund de celălalt trebuie să accepți și să ierți DINAINTE atât rănilor pe care ți le va aduce bolile din celălalt, cât și rănilor pe care bolile tale le vor pricinui celui alt. Și această teama poate fi învinsă prin har, harul care te iartă, harul care te vindecă, harul care te ajută să-l rănești mai puțin pe celălalt, harul care îl ajută pe celălalt să te ierte, harul care transformă greșeala ta într-o oportunitate de vindecare a celui alt. Cât de mare este harul! El se revarsă acum și aici ca apropierea de celălalt să aibă loc în trupul lui Hristos în această lume decăzută. Dincolo apropierea se face de la sine. Dar laudele copiilor nu din cer, ci de pe pământul decăzut fac să amuțească gurile vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare...Slava e viitoare, dar ea se scrie acum și aici!

Maturitatea creștină se oglindește și învingerea fricii de durere. Acceptăm să ne face vulnerabili în continuare, iubim, ne lipim de celălalt, sperăm, nădăjduim, cu măsură, înțelept, echilibrat, dar continuăm să relaționăm, să căutăm relații profunde. Ne asumăm riscurile. Nu ne mai e teamă de ele așa de mult. Am experimentat puterea harului. Harul e mai mare. Prin el durerea poate fi suportată, poate fi acceptată, poate fi învinsă. Nu ne mai este teamă de rănilor din trecut, nu mai fugim de celălalt, renunțăm la jurămintele autoprotective pe care le-am făcut cândva (mai mult sau mai puțin conștient, mai mult sau mai puțin verbal). Mă refer la jurămintele de genul: *niciodată nu îmi voi mai deschide inima, nu voi mai oferi încredere, nu mă voi mai alipi de celălalt, niciodată nu voi mai lăsa o astfel de suferință în viața mea etc....*Acum ne apropiem de celălalt. Ne bucurăm din plin de darurile ce izvorăsc din apropierea de celălalt. Zâmbim liniștiți în fața durerilor. Le alinăm prin harul care se revarsă neîntrerupt, le lăsăm să-și facă efectul vindecător. Nu ne este teamă de cetatea Ai. Am fost învinși și zdrobiți prima dată, și acum va fi război, dar vom învinge. Căci prima dată am căutat victoria în relații prin noi înșine. Acum o căutăm doar prin har, și harul e nemărginit și se revarsă ori de câte ori îl chemăm și după măsură intensității cu care-l chemăm. Și acum smeriți, în genunchi la cruce, îl chemăm zilnic și cu disperare, și harul curge și curge din nou... durerea nu ne mai sperie. Durerea nu mai este un dușman, e un personaj firesc din povestea unei aventuri fascinante despre vindecare și reconciliere.

Și când ne este mai greu privim la Hristos. La prețul plătit ca să se apropie de noi. Cât de mult L-a costat și Îl costă pe El apropierea de noi? El coboară din cerul preînalt, renunța la slavă, se îmbracă într-o fire asemănătoare cu a păcatului, se face vulnerabil și umblă ca un om printre noi. Tot urâtul din noi îl doare zilnic pe cel de al doilea Adam, dar El nu pleacă. Înfruntă zilnic durerea pentru a fi mai aproape de noi, pentru a ne convinge pe noi să ne apropiem de El....și nu trăiește izolat de oameni. El are mamă, tată, frați, surori, loc de muncă, merge la sinagogă și la templu, dezvoltă relații profunde...El este un om printre oameni....El este mereu

deschis...El întinde primul mâna, nu refuză o invitație la masă, este gata să-și strice imaginea și acceptă să stea la masă cu vameșii și păcătoșii. Nu ocolește contextele sociale și relaționale dificile, nu evită apropierea de celălalt, ci o caută într-un mod profund...Își alege 12 ucenici și nu sunt figuranți, nu rămâne în turnul său de fildeș, ci dezvoltă cu ei relațiile cele mai profunde și deschise care au existat vreodată pe acest pământ. Nu a existat relație mai vie, mai deschisă, mai apropiată, mai onestă, mai profundă decât cea dezvoltată între Isus și ucenicii săi. Nu este o relație în cadrul familiei, nu e bazată de grade de rudenie, dar eclipsează apropierea dintre soț și soție între tată și fiu, între mamă și fiică. Isus se deschide, Se face vulnerabil față de ucenicii Săi, le descoperă tainele Sale, identitatea Sa, luptele Sale, durerile Sale, tulburările inimii Sale. El nu se afișează într-un super erou. Era un super erou, dar era om și umanitatea Sa este o carte deschisă față de ucenici. În această dinamică, Isus suferă adesea. Bolile ucenicilor îl lovesc fără milă. Ucenicii îi încearcă răbdarea, îl dezamăgesc, renunță ușor la El, nu pricep, nu vor să priceapă... îl pun la îndoială, învață greu, rămân concentrați pe ei înșiși, nu se deschid față de Hristos...îl mustră, îi dau sfaturi, nu empatizează cu durerile Lui, nu sunt alături de El în momentele Sale cele mai grele...Isus nu fuge niciodată de ei, nu-i alungă, nu renunță la relație, și nu renunță la sensul apropierii din relație...Relația construită de Isus cu ucenicii devine din ce în ce mai profundă. El se deschide mai mult...se face mai vulnerabil. Iuda îi trădează încrederea și se folosește de încrederea acordată de Isus pentru a-L trăda. El destăinuie secretele lui Isus vrăjmașilor lui. Isus nu fuge de oameni. Nu caută îndepărtarea. El caută să se apropie. El arată deschidere și Fariseilor și Saducheilor. Stă cu vrăjmașii lui masă. Pe cruce rămâne deschis față de tâlharii care-l batjocoresc...Omul Isus și ucenicii Săi. El acceptă durerea apropierii de ucenici până la capăt. El nu are nici o boală prin care să-i rănească, El nu știe și nu poate săi rănească. Relația pare lipsită de reciprocitate. Isus revarsă, doar har și mângâiere. Rănile vin doar dinspre ucenici. Aceștia, în momente de neveghere, devin vasul prin care Lucifer lovește fără milă în credința lui Isus. Isus nu-i alungă. Isus îi duce la muntele schimbării la Față...se deschide mai mult. Se dă pe mâna lor...și este vândut, trădat, apoi părăsit și lepădat... Dar El nu renunță. După înviere, ÎNAINTE de a se sui la Tatăl, se gândește la ucenici, le transmite mesaje prin femeile de la mormânt.Toate rănile pricinuite de ucenici nu reușesc pur și simplu să-L facă să renunțe la apropierea profundă față de ei. Nu mai vorbim de prețul plătit la cruce fără de care nici nu se putea pune în discuție apropierea lui Isus față de ucenici. Am vorbit doar de costul dat de întrupare și de dezvoltarea relațiilor între omul Isus și ucenicii Lui. Privind la acest cost plătit de El pentru a se apropia de noi, suntem gata să plătim și noi prețul unor relații profunde. Noi admirăm Bisericele cu număr mare de participanți și oratori minunați, care au trimis misionari, în care se întorc mulți oameni la Domnul...Nu e puțin lucru, dar Duhul caută rodul dragostei, al relațiilor profunde, adânci, al apropierii prin har de celălalt.... Cum îți evaluezi viața și rodirea? Sunt mai multe domenii desigur... Unul din ele este apropierea de celălalt, calitatea relațiilor dezvoltate... Și nu aștepta ca celălalt să se apropie primul... Fă tu primul pas, ca Isus de altădată... Fii primul care se face vulnerabil, care să își asume riscurile apropierii și poate va căpăta și celălalt curaj...

Încă două gânduri. Inima lui Dumnezeu pentru oameni, pentru Israel și Neamuri. Dumnezeu nu este un îndrăgostit care trădat de Israel, caută o altă soție pentru a-și alina durerea. Durerea pentru Neamuri era în inima Domnului și când Israel trăia în ascultare, și durerea pentru Israel rămâne vie în inima Domnului și când Biserica dintre Neamuri îi este fidelă. Am vorbit apoi despre maturitatea de a accepta durerea ce izvorăște din relații, din relațiile construite prin dragoste. Iubirea presupune riscuri. Cine iubește mult va și suferi mult. Cine își fixează ca și scop central al vieții, sau principiu fundamental ocolirea durerii nu poate crește în iubire. Creșterea în iubire presupune și acceptarea unor dureri mai mari. Maturitatea creștină înseamnă și acceptarea durerilor ce izvorăsc din dragoste. Aceste gânduri m-au trimis cu gândul la mama mea. În fața durerii pierderii sufletul s-a văzut în fața unei alegeri: să se gândească mult la acest aspect și să fie doborât de durere sau să uite pentru a suferi mai puțin...ce este de făcut? Să te lași copleșit de durere nu este o cale regală a iubirii, căci copleșit de iubire nu-i mai poți sluji și iubi pe ce-i rămași în viață. Cui i-ar folosi să fii îngenunchiat de durere? Dar nici să ocolești suferința nu este calea iubirii. Iubirea își asumă riscurile. Iubirea nu este lașă în fața pierderilor relaționale. Iubirea nu se lasă doborâtă de durere, dar nici nu se lasă înfrântă de ea. E adevărat că uitarea, creșterea în relația cu Domnul, mângâierile aduse de Domnul sunt esențiale pentru a diminua durerea și pentru a ne putea continua drumul slujirii pe acest pământ. Dar este un act de demnitate să experimentezi și să-ți asumi durerea pierderii. În cele din urmă, pierderea mamei nu poate fi suplinită cu nimic din această lume. Doar reîntâlnirea cu ea în slavă va putea compensa pierderea. Domnul rămâne singura fericire, dar acest Domn ne învață să iubim ca El, asemenea Lui...bineînțelele în limitele condiției noastre umane. dar măcar să tânjim să iubim ca El. El iubește persoana. El este pe deplin fericit în sine, dar este îndurerat când Israel se pierde și această durere nu poate fi alinată prin pocăința Neamurilor. Plecarea mamei a însemnat o pierdere relațională. Ea a lăsat un gol care nu va putea (și nici nu trebuie) înlocuit cu nimic. Nu vorbesc de acel gol tragic care te duce în depresie, ci de acel gol care onorează persoana și relația unică pe care harul Domnului a făcut-o posibilă. Acest gol nu trebuie să fie prea mare....Dar nici să fie prea mic..Nici să dispară...acest gol nu trebuie să fie umplut de nici-o altă persoană, de nici o experiență, nici de uitare și nici măcar de relația cu Domnul. Acest gol trebuie să rămână, și el va putea fi umplut doar la învierea din morți. Durerea se va diminua, slavă Domnului, dar durerea trebuie să fie asumată până la capăt. Lașitatea sufletului nostru ne îndeamnă să umplem acel gol pentru a nu mai suferi. Ne gândim ce folos ar avea o astfel de suferință, căci nu schimbă cu nimic realitatea și ne îngreunează slujirea? Dar dacă vorbim nu de suferința care ne copleșește ci de a cea suferință demnă și suportabilă prin harul lui Dumnezeu, și speranța învierii, ea are un rol fundamental. Ea oglindește iubirea divină, o iubire orientată către PERSOANĂ și care-și asumă cu demnitate suferința pierderii. Este demn și plăcut lui Dumnezeu să păstrez în inima mea o durere până la sfârșitul acestei vieți, un gol pe care Domnul Îl va umple cu adevărat doar la învierea din morți. Oare nu El ne-a lăsat acest model de a relaționa cu semenii noștri? Pare o nebunie să lași această durere vie în inima ta când ai putea apela la nenumărate mecanisme de apărare ale sufletului pentru a o îndepărta de tot din suflet. Dar oare acesta este principiul care-mi ghidează alegerile interioare: să sufăr cât mai puțin? Drumul iubirii înseamnă un drum al

suferinței. Nu pot să păstrez pe acest drum principiul de a suferi cât mai puțin. Iubirea nu se lasă niciodată copleșită de durere și are suficientă putere pentru a o învinge, dar iubirea își asumă cu demnitatea suferințele izvorâte din ea. E de ocolit o suferință ce izvorăște din păcat, dar e demn să accepți o suferință ce izvorăște din dragoste. Vreau să nu fiu laș, ci să las un gol în inima mea pentru mama care va fi umplut de Domnul de-abia la învierea din morți. Firea se revoltă, pare o nebunie! De ce să lași în inima ta o durere când o poți îndepărta total? Pentru a onora modelului iubirii divine, pentru a iubi până la capăt, pentru a iubi profund, pentru a iubi persoana, pentru a putea iubi cu adevărat pe cei rămași în viață. Iubirea de Domnul este mai presus de iubirea de semeni...și de dragul lui Hristos ni se cere să acceptăm pierderea (chiar pentru totdeauna) a celor dragi care nu cred în El... Dar cei care cred fac parte din Hristos, din Mireasa Lui... A avea o relație eternă cu Hristos înseamnă a avea o relație eternă cu Biserica Sa... Relațiile cu cei ce sunt în Hristos sunt eterne. Și după cum Îl iubim pe Hristos, la fel trebuie să iubim pe frații noștri, o iubire orientată către o persoană. Nu putem iubi pe toți la fel este clar. Vom avea însă câteva persoane din Trupul lui Hristos foarte apropiate, pe acestea trebuie să le iubim până la capăt, chiar dincolo de moarte. Oare onorez modelul iubirii divine dacă mă comport ca și cum mama ar fi fost UN CINEVA care poate fi uitat sau înlocuit? Părtășia cu Hristos prin mama mea e unică, ea nu poate și nu trebuie să fie uitată, ea nu poate și nu trebuie înlocuită cu altceva, ea poate și trebuie doar să fie reluată la învierea din morți. Iar până atunci amintirea trebuie onorată cu lăsarea în inimă o unei mici răni care să respire o durere sfântă...Teama de această durere înseamnă lașitate, iar această lașitate înseamnă pierderea umanului, și o iubire superficială pentru cei rămași în viață. Îndurerat de trădarea lui Israel, Hristos nu se apropie temător de Biserica dintre neamuri. Se alipește de ea cu toată inima asumându-și riscul de a fi trădat din nou... Până ca Hristos să se alipească de noi, El a fost trădat și îndurerat de miliardele de oameni care au trăit înainte de noi....Și cu toate acestea El nu S-a alipit de noi altfel decât cu toată inima...Durerea profundă izvorâtă din atâtea trădări nu L-au putut convinge să se alipească de noi mai puțin...S-a alipit de noi cu toată inima și a devenit una cu sufletul nostru...Și-a asumat din nou riscul de a fi trădat și de a suferi mult. Aceasta e iubirea divină. Se alipește cu toată inima și în mod unic de fiecare persoană în parte. El nu știe să iubească altfel. El nu are mai multe registre ale iubirii. El are un singur mod de a iubi: cu toată inima, asumându-și toate riscurile, fără să se teamă de suferința pierderii, până la capăt. El nu poate iubi altfel. Noi nu suntem Domnul. Avem limitele noastre de făptură creată, limitată. Nu putem să ne alipim de toți oamenii la fel. Fiecare avem un număr de apropiați limitați cu care putem construi în timp relații profunde. Pe aceștia măcar să-i iubim până la capăt. Ce om și-ar lăsa în braț o rană deschisă când ar putea foarte bine să o vindece? Și să-și lase această rană până la sfârșitul vieții? La fel e și cu cei dragi care pleacă. Plecarea lor lasă la început o rană mare. Ea nu trebuie să rămână așa de mare. În primul rând pentru că NU E legitim, normal, drept să fie așa de mare. Pierderea nu e totală și e doar temporară. Prin Duhul rămânem în același Trup al lui Hristos și cei de pe pământ și cei din ceruri. Ruptura nu e totală. Hristos ne unește. Și apoi e temporară. După puțină vreme vom fi împreună în slavă, într-o dimensiune infinit mai profundă de părtășie și pentru totdeauna. De aceea rana trebuie să se micșoreze, la fel și durerea. Dar nu

cred că rana trebuie închisă de tot. Ea după ce se micșorează trebuie să rămână deschisă...pentru a onora modelul iubirii divine, pentru a putea să-i iubim pe ceilalți rămași în viață în mod profund. Pentru firea egosită al cărui principiu este: **cât mai puțină suferință!**, această alegere pare o nebunie. De ce să lași o rană deschisă în braul tău drept, și aceasta până la sfârșitul vieții? În cele din urmă cu ce te ajută? Dar nu pe tine, pe ceilalți...cu ce-i ajută pe ceilalți? Această rană te va deranja când vei dori să-ți încingi brațele să-i slujești pe ceilalți. O durere activă ne va lua din seva pe care o putem investi în slujirea celorlalți. Aparent vom fi mai ineficienți în slujire...Dar ce este slujirea? Un set de activități pe care să le facem pentru ceilalți? Într-adevăr durerea activă ne va lua din energie și vom putea face mai PUȚINE activități de slujire pentru ceilalți. Dar deși vom face mai puțin, acest puțin va fi îmbibat cu o iubire mai profundă. Rana rămasă deschisă ne va ajuta nu să simulăm iubirea către cei rămași în viață, ci să-i iubim și pe ei până la capăt. Rana rămasă deschisă va ajuta la curățirea din noi a principiului egoist pe care scrie: **cât mai puțină suferință posibilă!** Rana rămasă deschisă va alunga din noi lașitatea ce ne face robi unor iubiri superficiale. Rana rămasă deschisă va face posibilă curgerea prin noi a unei iubiri profunde. Da, vom deveni mai ineficienți în anumite activități, dar ce înseamnă IUBIREA? Un set de activități de slujire oferite celuilalt? Și aceasta, dar cu mult mai mult decât atât! Iubirea înseamnă o aplecare a sufletului către un celălalt unic și de neînlocuit, înseamnă primirea celuilalt în gândul tău ca pe un nestemat unic, înseamnă o alipirea inimii de celălalt. Și de aici izvorăsc desigur faptele vizibile ale iubirii. Dar e mai ușor să operăm cu faptele iubirii și să ocolim această rădăcină interioară a iubirii care ne pune într-o situație extrem de riscantă.

Doamne, iartă-mă pentru toate suferințele și riscurile izvorâte din iubire pe care nu mi le-am asumat. Sunt laș și slab și inima mi se ghidează după acest principiu prea generalizat: cât mai puțină suferință în orice context! Am preferat să mă ascund sub faptele iubirii decât să urmez modelul iubirii Tale. Dar văd că Tu mă vindeci... și-mi dau seama că doar după ani de zile de umblare cu Tine pot să înving acest principiu monstruos. L-am purtat în mine ca pe un prieten drag care mă ghida în labirintul vieții. Dar acum îmi dau seama, în lumina iubirii Tale că este un monstru de care trebuie să fie eliberat. Tu ești cel ce mă vindeci...Tu ești cel care mă iei de mână și iubești prin mine. Iubirea Ta nu se teme de suferință. Prin această iubire și doar prin ea pot să fiu vindecat. Iubirea mea e lașă. A ta e curajoasă! Iubirea ta e demnă. A mea este lipsită de demnitate. Iubirea e totală și până la capăt. Nu mă pot strădui mai mult. Nu-mi pot schimba felul de a iubi. Nu am nevoie să-mi îmbunătățesc iubirea. Am nevoie de un altfel de iubire, de o iubire care-mi este străină și care poate veni doar de sus. Am nevoie de iubirea Ta. Nu pot decât să o cer și să aștept.

Ce înseamnă că Domnul e singura fericire? Cum am spus deja...dezamăgirile produse de ceilalți ne împing către Domnul...Dar venim către El bolnavi...Am încercat să iubim fără El și am suferit mult, prea mult, o suferință pe care nu o putem îndura. Acum ne ducem către El. El e singura noastră fericire, El nu ne va dezamăgi. Deci, conchidem noi: *dacă El e singura noastră fericire, ne putem lipsi de celălalt, și deci putem ocoli suferința de care ne este teamă.* Dar El e singura fericire nu pentru a ne putea lipsi de celălalt, ci tocmai pentru a ne putea întoarce și alipi

de celălalt fără rest și cu toată durerea ce izvorăște de aici. Ne-am dat seama că fără El suferim în relații. Dar cu El cum va fi? Tot vom suferi, dar vom putea duce durerea. El nu este Relația prin care să ocolim relațiile cu ceilalți pentru a nu suferi. El este Relația care ne oferă maturitatea, echilibrul, puterea de a-i iubi pe ceilalți cu riscul de a suferi. Fără El, într-adevăr, nu se poate și e normal să fugi de celălalt. Dar cu El lucrurile stau altfel. Cu El poți suferi. Dacă te rogi pentru mântuirea cuiva apropiat fără să ai o relație apropiată cu Domnul, vei fi copleșit de durere când acesta nu se va întoarce la Domnul nici după ani mulți ani de mărturie...Durerea te va copleși, te va paraliza, te va domina...Dar dacă te apropii de Domnul va fi ALTFEL. Dar acest ALTFEL nu înseamnă să nu mai speri pentru celălalt pentru că avându-l pe Domnul te poți lipsi de celălalt. Înseamnă să speri ALTFEL, înseamnă să continui drumul dureros al dezamăgirii, dar având acum puterea să îl înfrunți. Vei spera până la capăt. Vei suferi până la capăt. Dar o vei face cu Domnul și prin Domnul. Vei putea iubi până la capăt. Adesea considerăm maturitatea creștină faptul că știm dinainte că puțini se vor întoarce, și astfel devenim mai detașați de cei de lângă noi. E înțelept să fie o anumită detașare, e înțelept să fie așteptări realiste și să știi dinainte că puțini se vor întoarce. Dar în același timp dacă nu mai speri deloc...cum poți să spui că iubești? Domnul nădăjduia că via va da rod bun...Iubirea nădăjduiește totul...A iubi până la capăt înseamnă și să speri până la capăt...și să accepți durerea dezamăgirii până la capăt. Atenție la extreme. De la așteptări prea mari, irealiste și iresponsabile ajungem să nu mai avem deloc așteptări pentru a nu mai suferi așa de mult. Dar discuția nu este între a avea sau nu așteptări, ci despre ce fel de așteptări să ai și pe ce temelie să fie construite ele. În discuție nu intră între a suferi sau nu...Alegerea nu este între o suferință care copleșește și între lipsa acesteia. Chemarea este către o suferință profundă dar suportabilă, către o suferință izvorâtă din iubire, dar care nu paralizează iubirea, către o dezamăgire reală, dar care nu ne trânteste în depresie. Iubește prin puterea lui Dumnezeu! Suferă prin puterea Lui! Puterea Lui nu va anula suferința relațională, ci ne va ajuta să o acceptăm și să o așezăm acolo unde îi este locul.

La sfârșitul alergării Sale pe acest pământ trupul Domnului dragostei era unul atârnat și plini de răni. Așa era și sufletul lui. El a ales să iubească cu toată inima și până la capăt. Acest lucru l-a făcut vulnerabil. Pe trupul sufletului Său s-au adunat răni: încă o rană și încă una... Fiecare intersecție cu un om, fiecare slujire, fiecare investiție pe care a făcut-o în oameni a adus câte o dezamăgire, o rană, o suferință, așa că la sfârșitul drumului trupul iubirii era sfâșiat de răni și nu mai era nici un loc care să nu fie rănit, dar rănilor nu l-au doborât, nu l-au putut opri din drum... A iubit până la capăt. Acesta este modelul iubirii lăsat de Isus! Noi la ce ne-am aștepta? Noi visăm să iubim fără a fi răniți, visăm să iubim mult și la sfârșitul drumului trupul sufletului nostru să fie cu pielea fină, fără răni cu tenul bronzat și pregătit pentru o poză!... Dar drumul este altul.... Noi răni, noi răni vor veni până când tot trupul va fi acoperit de răni....ce vom face? Vom renunța? A iubi până la capăt nu înseamnă doar a nu te lepăda de Domnul până la capăt, ci a iubi făcându-te vulnerabil până la capăt, înseamnă a rămâne în relație cu Iuda până la capăt, înseamnă a putea începe un dialog cu tâlharul de pe cruce care te batjocorește, înseamnă a-ți deschide inima înaintea ucenilor în Ghetsimani chiar dacă ei sunt pe altă lungime de undă.... A iubi până la capăt înseamnă cu mult mai mult decât a fi fidel unei anumite doctrine despre

Dumnezeu...Oare rănilile ne vor opri din drum? Pe noi cu siguranță da. Pe Hristos care trăiește în noi, NU! Nu putem decât în fiecare zi să-L rugăm pe Singurul care a suferit până la capăt să repete în noi drumul iubirii dumnezeiești.

Pilda nunții fiului de împărat. Ne-a condus către paradigma relației Israel-Neamuri din planul lui Dumnezeu care revelează taina relațiilor din trupul lui Hristos. În această călătorie fascinantă mi-am adus aminte de un pasaj din Romani 11:

11. *Întreb, dar: „S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos;*
12. *dacă deci alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?*
13. *V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea*
14. *și caut ca, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei.*
15. *Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?*
16. *Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte.*
17. *Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaş rădăcinii și grăsimii măslinului,*
18. *nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.*
19. *Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.”*
20. *Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar, ci teme-te!*
21. *Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.*
22. *Uită-te, dar, la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.*
23. *Și chiar ei, dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși.*
24. *Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești,*

în măslinul lor?

25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor.

26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.

27. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”

28. **În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru;** dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.

29. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.

30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, **prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,**

31. tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.

32. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.

33. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!

Pavel face o afirmație foarte grea: *prin alunecarea lor s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor*. El repetă această idee de foarte multe ori în același pasaj sub diferite forme:

- ***prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor***
- ***alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri***
- ***lepădarea lor a adus împăcarea lumii***
- ***În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru***
- ***prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum,***

Despre ce să fie vorba? Neamurile erau în planul mântuirii de la început. Dumnezeu nu a lăsat Neamurile fără mărturie. În baza mărturiei Sale prin creație, prin conștiință, prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt, Dumnezeu opera mântuirea în toate Neamurile înainte să vină Hristos. Oamenii erau chemați să răspundă cu o credință de tip avraamic revelației primite. Pe baza acestei credințe puteau fi mântuiți. Și Această ofertă a mântuirii este deschisă pentru orice

muritor de la Adam încoace. Indiferent dacă Israel își împlinea mandatul sau nu și indiferent dacă Biserica își împlinește sau nu mandatul, oferta mântuirii Sale rămâne vie pentru orice muritor din orice neam. La ce se referă Pavel? La faptul că dacă Israel nu-l răstignește pe Isus, El nu mai murea pentru păcatele omenirii și deci nu mai puteam fi mântuiți? Am arătat în alte contexte că acest lucru e fals. Isus putea purta păcatele omenirii în Ghetsimani fără să-L răstignească nimeni. Dacă totuși răstignirea publică era în planul lui Dumnezeu ea putea fi operată doar de romani fără sprijinul lui Israel... Deci la ce se referă Pavel? Ce s-ar fi întâmplat dacă Israel ca NAȚIUNE răspundea Evangheliei aduse de Isus? Cum putea împiedica acest lucru mântuirea Neamurilor? Marea întrebare este la ce mântuire se referă Pavel?

Am văzut până acum că baza obiectivă a mântuirii Neamurilor (ispășirea păcatelor de către Hristos) nu putea fi împiedicată prin recunoașterea lui Mesia de către Israel. De asemenea Lumina revelației (baza subiectivă a mântuirii) deja lumina către Neamuri. Dacă Israel se pocăia, oare această Lumină nu putea Lumina mai puternic către Neamuri? Oare dacă toți evreii deveneau misionari ai lui Isus ca ucenicii nu era lucru acesta un câștig pentru Neamuri? Primii misionari au fost evrei. Toți cei care au scris Noul Testament au fost evrei. Dacă majoritatea evreilor se întorceau la Isus oare Lumina revelației nu creștea către Neamuri?

În comentariul pe care l-am scris acum câțiva ani pe Romani (în care alături de multe lucruri bune sunt și multe greșeli, și mai multe GOLURI în interpretare...) propuneam următoarea interpretare: ostilitatea evreilor față de Evanghelia lui Isus a făcut posibilă desprinderea creștinismului de iudaism și cristalizarea unei Evanghelii curate și mântuitoare care a putut fi dusă către Neamuri. Amestecul iudaism-creștinism ar fi dus la o Evangheliă neclară care ar fi adus confuzie și nu mai multă lumină printre neamuri. Chiar apostolii s-au desprins atât de greu de iudaism. Dar faptul că au fost prizonieri de mai marii preoții și de poporul evreu i-a ajutat să se desprindă mai repede de Vechiul Legământ. Ostilitatea lui Israel față de Isus a dus la pedeapsa adusă de Domnul în anul 70 și la dărâmarea Templului, eveniment care a ajutat enorm la desprinderea Noului Legământ de Vechiul Legământ și la ducerea unui mesaj clar, mântuitor către neamuri. E adevărat că prigoanele inițiate de evrei și anul 70 au ajutat la desprinderea creștinismului de iudaism. Dar oare la acest lucru să se refere Pavel aici? Oare dacă Israel se întorcea la Domnul ca națiune nu se găsea o soluție prin care Noul Legământ să se desprindă de Vechiul Legământ? Oare Domnul nu putea opri și ALTFEL ritualurile de la Templu? Oare nu putea lumina și altfel (ca pe Pavel) conștiințele evreilor care credeau în Isus? Poate dura mai mult, e adevărat, dar cred că dacă întoarcerea evreilor la Isus era autentică, ei ar fi fost ajutați de Duhul să se desprindă de iudaism fără să fie prizonieri de ai lor!

Deci Pavel pare să se refere la altceva? Care este MARELE BINE care a izvorât din nepocăința lui Israel? Dacă el nu reprezintă nici ispășirea păcatului operată de Hristos, nici singura cale de desprindere a creștinismului de iudaism, atunci ce poate fi acest mare bine pe care Pavel îl repetă de 5 ori în Romani 11? Acest mare BINE este:

- mântuirea Neamurilor

- o bogăție pentru lume
- o bogăție pentru Neamuri
- împăcarea lumii
- binele vostru
- ați căpătat îndurare acum....

Expresiile folosite de Pavel par să susțină cele două interpretări desființate de noi mai sus, și anume să se refere: fie la ispășirea păcatului prin moartea lui Isus cauzată de evrei, fie la ducerea unui mesaj mântuitor clar pentru neamuri....Dar în același timp, contraargumentele aduse față de aceste două interpretări sunt suficient de puternice... Oare, ar putea exista o a treia variantă de interpretare? Este interesant că în Romani 11 Pavel NU NE EXPLICĂ modul prin care vrăjmașia evreilor a dus la împăcarea lumii cu Domnul. El doar afirmă acest lucru. Avem nevoie de alte pasaje din Scriptură care să abordeze acest subiect ca să nu rămânem doar pe tărâmul speculativ al presupunerilor bazate pe un text clar care doar afirmă CE fără să explice CUM (Romani 11...). Un pasaj care îmi vine în minte este desigur cel din Efeseni cap.2-3. Efeseni 2-3 și Romani 9-11 sunt textele de bază din Noul Testament în care ni se explică în mod detaliat relația dintre Israel și Neamuri în planul lui Dumnezeu, deci să explorăm puțin și Efeseni cap.3 pentru a căuta indicii care să ne ajute în soluționarea dilemei deschise de Romani 11.

1. *Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...*
2. *(Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.*
3. *Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.*
4. *Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,*
5. *care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.*
6. ***Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,***
7. *al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui.*
8. *Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos*
9. *și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în*

Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;

10. pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuns de felurită a lui Dumnezeu,

11. după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.

12. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere.

13. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.)

(Efeseni 3:1-13)

Pavel vorbește despre o taină...o mare taină....pe care nu a descoperit-o doar citind Scripturile Vechiului Testament, ci printr-o REVELAȚIE directă, prin descoperire dumnezeiască ca cea primită de Ioan în insula Patmos... Această taină nu a fost descoperită în celelalte veacuri...Nu că nu s-a vorbit deloc despre ea, nu că nu ar fi indicii în Vechiul Testament, dar nu fost descoperită așa de clar cum a fost descoperită acum. Și ne întrebăm: despre ce taină să fie vorba? Și suntem oarecum surprinși și chiar dezamăgiți când Pavel ne spune care este această taină, și anume:

- ***Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea***

Și noi, după 2000 de ani de la scrierea epistolei către Efeseni, ne întrebăm: de ce e așa mare taina aceasta? Nouă ni se pare acum ceva firesc, normal, ca Biserica dintre Neamuri să aibă același acces la revelație ca orice evreu din Israel. Dar pentru vremea aceea era o MARE SURPRIZĂ!!! De ce? În Vechiul Testament se vorbește despre mântuirea Neamurilor frecvent. Deci nu faptul că și Neamurile vor fi mântuite este marea taină. Textele Vechiului Testament vorbește despre mântuirea Neamurilor, dar mereu insistă pe locul special și mântuirea specială de care beneficiază Israel. Israel este purtătorul revelației și majoritatea făgăduințelor mesianice sunt făcute lui Israel și nu Neamurilor. Chiar promisiunea Noului Legământ din celebrul Ieremia 31 este făcută lui ISRAEL, și nu și Neamurilor! Deci atât în ce privește prezentul (apropierea de Domnul și funcția de martor al Său în lume), cât și în ce privește viitorul (promisiunile mântuirii viitoare), Israel este în mod evident privilegiat de textele Vechiului Testament. Problema în discuție nu este deci: chemarea și mântuirea doar pentru Israel și nu pentru Neamuri, ci: o chemare și mântuire SPECIALĂ doar pentru Israel! În Romani Pavel afirmă clar întâietatea Iudeului, avantajele și privilegiile lui, precum și faptul că lor (și nu neamurilor) le-au fost date Scripturile, legămintele, promisiunile, înfierea, slava, slujba dumnezeiască, legea, patriarhii și din ei a ieșit Hristosul! Faptul că a urmat o etapă în planul Domnului în care Neamurile au același acces la revelație și aceeași apropiere privilegiată de Domnul, aceeași chemare specială ca a lui Israel era o mare surpriză pentru evreii cunoscători ai Vechiului Testament. De asemenea, faptul că în ce privește mântuirea viitoare Israel și neamurile nu vor beneficia de

răsplăți diferite, ci vor fi uniți în aceeași unică Mireasa a lui Hristos, era iarăși o mare noutate și minunăție!

De ce a ascuns Dumnezeu în vechime aceste intenții ale Sale? Dumnezeu nu a mințit. Dar a ascuns acest lucru, la fel cum i-a ascuns inițial lui Avraam că țara o va moșteni la învierea din morți și nu în această viață.... De ce vrea Dumnezeu să răsplătească Neamurile și pe Israel la fel și împreună la învierea morților? De ce a vrut să existe pe pământ o etapă în care Neamurile să se bucure la fel ca Israel de o apropiere specială de Domnul? Ce ne comunică toate acestea despre Domnul? Este un plan gândit de El... Putea fi gândit și altfel. dar de ce L-a conceput așa și nu altfel...ce anume din inima lui Dumnezeu oglindește relația Israel-Neamuri din istoria orchestrată de El?

Răsplătirea viitoare: Israel și Neamurile formând o unică Mireasă a lui Hristos....Aici e mai ușor de înțeles.... În Eden umanitatea era una, păcatul a adus dezbinare între om și creație, între Adam și Eva, între frate și frate, între oameni, între popoare....Hristos vine să restabilească unitatea edenică: o singură Mireasă, nu puteau fi două. El a murit ca cei doi să fie una...Neamurile și Israel, toți cei mântuiți formează un singur trup, o singură mireasă... Nu se putea altfel...Dumnezeu a avut un plan spre a-Și uni IARĂȘI într-unul, în Hristos, toate lucrurile din ceruri și cele de pe pământ (Efeseni 1:10). Dar prima fază a revelației pare să spună altceva: Israel pe drumul lui, neamurile pe al lor.... În a doua fază a revelației pornind de aici de pe pământ, Israel și neamurile formează același unic trup al lui Hristos.... Am discutat despre taina leacului vindecător care este dat întâi unuia și doar prin relaționarea cu celălalt se produce adevărata vindecare și într-unul și în celălalt... Și pentru ca acest lucru să fie clar: că Domnul nu este părtinitor și nu are două umanități de mântuit, ci una singură era nevoie și de această etapă în planul Domnului: etapa Noului Legământ, în care evrei și neamuri să formeze același unic trup al lui Hristos degustând astfel realitatea viitoare a Miresei. De ce ascunde Dumnezeu în primă fază acest lucru? Pentru a străluci mai bine INTENȚIA Sa și pentru a-i lua prin surprindere pe cei care se mulțumeau cu ideea unei umanități divizate. Pentru a lăsa boala mândriei și geloziei să iasă la iveală, ca apoi să o vindece... Lui Dumnezeu Îi place să ne surprindă cu perspective mult mai mari decât cele cuprinse de mintea noastră... Fără aceste surprize NU PUTEM căpăta o vindecare profundă a limitelor noastre. Dumnezeu face o mulțime de făgăduințe lui Israel, doar lui Israel. El nu spune că aceste făgăduințe nu sunt valabile și pentru Neamuri. Dar nici nu spune că sunt. În Noua revelație în Hristos El ne spune că făgăduințele făcute lui Israel sunt TOATE valabile și pentru Neamuri! Avem nevoie ca Domnul să ne surprindă pentru a fi vindecați și pentru a înțelege mai profund cine este El. Dacă tu ai un vis frumos, cel mai frumos posibil, e posibil ca El să nu ți-l împlinească, dar apoi vine cu ceva mult mai frumos care a depășit toate limitele imaginației tale în ce privește frumosul, slava Domnului, binele tău și al altora. El ne descoperă un vis al Său, dar de fapt e doar o parte din visul Său, noi suntem mulțumiți cu acea părticică, oricum e mai mult decât am visat noi, dar El ne surprinde arătându-ne o nouă fațetă a visului Său. Dumnezeu va visa mereu mai frumos ca noi, și visele Sale pe care ni le descoperă vor fi de fapt doar mici fațete din visul Său infinit pentru noi.... De

aceea Domnul nu vrea să ne mulțumim cu puțin din El, vrea să-L onorăm ca Dumnezeu, să credem că El poate face cu mult mai mult decât cerem și gândim noi. Mereu va fi un MAI MULT. Toată eternitatea, din slavă în slavă, din închinare în închinare, dar cu atât mai mult pe acest pământ avem nevoie de aceste surprize să ne vindecăm de luciferismul minții noastre care-l limitează mereu și mereu pe Domnul. Avem un vis și ni se pare cel mai frumos vis posibil...Domnul are un alt vis...Ne este greu să mergem pe mâna Lui, căci visul nostru este atât de frumos!!!! Pur și simplu nu credem că Domnul este cu mult dincolo de limita noastră. Dumnezeu se simte onorat când nu ne mulțumim cu puțin, când explorăm visele Lui, când îi cerem mult, când suntem gata să renunțăm la visele noastre pentru a merge pe mâna Lui, când ne lăsăm surprinși de El, când așteptăm cu răbdare vremea Lui, visul Lui, izbăvirea Lui, când îi dăm posibilitatea (ca David) să împlinească prin noi visele Lui. Dumnezeu a avut un vis cu Saul, la fel de frumos ca visul Său pentru David. Saul nu a avut răbdare, nu a așteptat izbăvirea Domnului, vremea Lui. Și-a luat destinul în brațe și a obținut o izbăvire proprie. Visul Domnului cu el nu s-a mai putut împlini. David a așteptat cu răbdare, a refuzat o izbăvire proprie și a ales nebunia credinței, să aștepte vremea Domnului și izbăvirea Lui și astfel Domnul a putut să-și împlinească visele prin El. Nu e vorba doar de tine. În joc este onoarea și gloria lui Dumnezeu. De dragul gloriei Sale merită să răbdăm până la capăt și să așteptăm vremea Lui, pentru ca visele Sale să se poată împlini prin noi!

Revenim la Israel și Neamuri. O posibilă rezolvare a dilemei din Romani 11: Dumnezeu promisese că atunci când Israel se va pocăi și-L va recunoaște pe Mesia va avea loc momnetul reînnoirii tuturor lucrurilor. Dacă Israel îl recunoaște pe Isus ca națiune, Dumnezeu trebuia să fie fidel promisiunii Sale și să înnoiască toate lucrurile. Nu mai era vreme ca aici pe pământ Neamurile să se bucure de o apropiere specială și privilegiată alături de evrei față de Domnul. Nepocăința lui Israel a creat o vreme în care, în baza Noului Legământ, neamurile se pot apropia de Domnul prin Hristos la fel ca și evreii. Este o apropiere chiar mai mare decât cea pe care o avea Israel în Vechiul Legământ! Deci e posibil ca expresiile din Romani 11: Împăcarea lumii cu Dumnezeu, îndurarea arătată Neamurilor, bogăția pentru neamuri, să nu se refere strict la actul mântuirii, ci la acel har de a te apropia încă de aici de pe pământ printr-un legământ mai bun decât cel vechi al evreilor!!!! Neamurile părăsite în vechime, se pot apropia acum de Domnul printr-un har mult mai mare decât cel de care se bucura Israel în Vechiul Legământ! Nepocăința lui Israel face posibilă această etapă în planul lui Dumnezeu! Dumnezeu nu vrea să închidă istoria înaintea de a da Neamurilor un har mai mare decât cel primit de Israel în vechime! Învățăm o lecție despre Domnul. Planul Său cuprinde diferite etape. Planul Său presupune schimbări, noi etape. Etapa prezentă nu e singura și nu e pentru totdeauna, lucrurile se vor schimba și se vor schimba în bine. Etapa prezentă oglindește doar ceva din Domnul, din inima Sa pentru noi... Inima Sa poate însă fi revelată în toată splendoarea doar în lumina ansamblului... Diavolul vrea să-l limiteze pe Domnul în mintea noastră pietrificând în imaginația noastră etapa prezentă a planului Său cu noi. Gîndul că: lucrurile vor sta așa întotdeauna, că nimic nu se va schimba sau îmbunătăți este o MARE MINCIUNĂ, este marea minciună din pricina căreia mulți oameni sfinți au cedat și au ieșit din ascultare de Domnul. Ne amintim de Saul... Samuel nu

venea, vrăjmașii se apropiau, încă nu veniseră, dar se apropiau... Să aștepte până la capăt? Să spere că Domnul va aduce izbăvirea în ultima clipă... Gândul celui rău: Samuel nu va veni...Domnul nu va veni, situația nu s-a schimbat până acum, nu se va schimba niciodată! Și Saul a cedat... Și Avraam a avut momentele sale de ezitare și cedare când s-a săturat să aștepte etapa nouă, promisă de Domnul... Și David a obosit așteptând...și Ezechia a obosit așteptând...și a făcut alianța cu Egiptul. Dar e o mare minciună. Istoriile sfinte ale Scripturii arată că schimbările au venit la vremea potrivită...Viața noastră ne arată că vechile încercări au luat sfârșit, că au venit altele, au venit și noi mângâieri și noi resurse....Viața cu Domnul nu este statică, nu poate rămâne la fel, așa cum încearcă diavolul să ne mintă pentru a ceda....Dumnezeu este un Dumnezeu infinit, al schimbărilor, al surprizelor, al noutăților... Încercarea prezentă nu va dura la nefârșit, resursele prezente care par să se epuizeze vor fi înnoite, viața cu El e o aventură. Așteaptă noua etapă deci și crede minciuna că prezentul e singura și ultima Sa ofertă pentru viața ta.... Dumnezeu a păgubit Neamurile multă vreme de o revelație specială pe care a dat-o doar lui Israel... A fost greu pentru Neamuri în acel mare întuneric. Nu a fost imposibil, dar a fost greu...au bătut spre Domnul prin intermediul revelației generale așa cum ne spune Domnul... Și Dumnezeu parcă nu poate închide istoria fără să ofere Neamurilor această nouă etapă de apropiere de El printr-o revelație mai specială decât cea dată în vechime evreilor.... 1500 de ani Dumnezeu lasă neamurile să bătăie în întuneric, și acum le trimite o revelație maximă prin Hristos, apogeul revelației și de aceea Dumnezeu poruncește Marea Trinitate și nu poate închide istoria până când toate neamurilor nu vor fi expuse mărturiei lui Hristos...nu era obligat să o facă. Neamurile nu meritau nimic. Domnul nu o face pentru că era dator față de neamuri, pentru că le datora ceva, pentru că vrea să se compenseze față de ei, ci pentru că era dator față de Sine, față de bunătatea și iubirea Sa față de neamuri, pentru că așa este El: un mare Boier, un mare gospodar generos, un mare domn al răsplătirii. Istoria oglindea această nepărtinire și mare bunătate dacă Neamurile nu gustau de pe acest pământ din această mare bogăție a revelației în Hristos. Dumnezeu, față de Sine, simte nevoie să compenseze față de neamuri absența unei revelații speciale în vechime. Avraam, Iosif, David, prima etapă a vieții lor a fost legată de așteptarea împlinirii unei promisiuni pământești. În prima etapă a vieții lor a fost un mare chin să urmeze un Domn batjocorit frecvent înainte lor de cel rău pentru că nu și-a împlinit promisiunea. Dar viața lor nu a fost toată în această etapă, a urmat și o altă etapă. Domnul și-a împlinit promisiunea, îndelungul chin a devenit o imensă resursă pentru ei în și mai mari încercări și bătălii!!! Și pe cât de lungă și chinuitoare a fost așteptarea, pe atât de mare a devenit resursa și stâlpul de aducere aminte la sfârșitul labirintului. Așa a fost și pentru Neamuri, perioada de bătăială a fost înlocuită cu o nouă și neașteptată lumină, dar a a fost nevoie de prima etapă și noua etapă a avut loc doar la VREMEA CEA MAI POTRIVITĂ...așteaptă noua etapă! Nu ceda! Dacă noua etapă u vine NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU VA VENI NICIODATĂ; ci că va veni la vremea potrivită. Mergi pe mâna Lui...nu strica totul la final. Așteaptă vremea LUI! Și nu doar pentru tine, ci și pentru slava și gloria Numelui Său! Povestea lui Yahwe cu neamurile nu se putea încheia pur și simplu. Generozitatea și bunătatea lui Dumnezeu față de neamuri nu strălucise încă atât de mult încât Dumnezeu să fie onorat prin aceasta la adevărata Sa valoare!

Nepocăința lui Israel face posibilă această etapă nouă de har față de Neamuri!

Lui Dumnezeu îi place să nu rămânem blocați în faza prezentă a revelației și să anticipăm următoarea etapă din planul Său. David om după inima lui Dumnezeu anticipează zidirea Templului. Dumnezeu îi spune că a avut un gând bun dar nu-l lasă să zidească Templul. Dumnezeu se bucură că inima lui David a anticipat următoarea fază dar își respectă agenda Lui. David se supune. Da, era nevoie de un Templu dar nu David era omul potrivit. David era un om al sângelui. În paradigma mesianică pe care vroia să o construiască prin paradigma Templului ziditorul Acestuia trebuia să fie unul al păcii. Și acesta a fost fiul lui Solomon. Dar pentru că David a vrut să zidească Domnului o casă, Domnul a fost cel care i-a construit o o casă regală din care a venit Mesia Însuși. Nu că ne-ar fi dator, dar Domnul este mereu cel ce va plusa mai mult în relație. Oricât i-am dărui noi, El ne dăruie însutit înapoi. Acesta e El, Domnul darurilor și al generozității.

22:15-22 – Întrebarea despre bir

Prin cele trei pilde, Isus pune la zid autoritățile apostate ale Templului și poporului. În această confruntare publică, Isus este primul care atacă. El este ofensiv. El intră ca împărat și curățește Templul. Autoritățile religioase vin cu o întrebare despre autoritatea Lui. Isus le pune și el o întrebare arătându-le lipsa de onestitate. Apoi, le spune trei pilde în care le arată adevărata lor raportare față de Domnul. Ei înțeleg că pildele le sunt adresate lor. Se mânie și vor să îl prindă. Ei nu vor să vadă dacă El spune adevărul. Pur și simplu vor să-l prindă. Și caută un pretext pentru aceasta. De asemenea, caută să îi scadă credibilitatea în fața poporului. Se temeau să-L prindă din pricina poporului. Dacă El nu ar mai fi așa de apreciat de popor ar putea să-L prindă mai ușor. Dacă L-ar putea face de râs înaintea poporului și să-i închidă gura cu întrebări grele, atunci autoritatea și popularitatea Sa ar scădea. De aceea, după cele trei pilde rostite de Isus urmează contraofensiva autorităților lui Israel. Urmează trei întrebări adresate de aceștia lui Isus. Isus le-a vorbit mai întâi în pilde pentru a le desconfira dualitatea inimii. În cap.23 va face acest lucru public, direct, fără pildă. Dar mai întâi le-a vorbit în pilde. El nu vrea să îi facă de râs înaintea poporului, ci vrea să îi vindece. Le rostește cele trei pilde ca o chemare la pocăință. Dar când ei refuză această chemare, El îi demască public și direct. Face acest lucru ca și Prooroc. Era rolul Proorocului să demaște public înaintea poporului rătăcirea autorităților care-l conduceau.

Acum asistăm deci la contraofensiva Fariseilor și Saducheilor. Prima întrebare este despre bir. Ei se gândesc la o întrebare în care orice răspuns ar fi dat Isus să fie în defavoarea Lui. Ei doresc să-i scadă lui Isus popularitatea pentru a-l putea prinde. Ei îl așază pe Isus între Cezar și popor. Cezarul și poporul evreu era în conflict. Era vorba de stăpânitor și supus. Dar era vorba de doi dușmani. Dacă Isus răspundea DA!, era ca și cum trecea de partea Cezarului și astfel își ridica poporul împotriva Lui. Pierdea susținerea poporului, putea deci fi prins. Dacă răspundea NU!, Isus putea fi acuzat de rebeliune, de sfidarea cezarului, de instigare la revoltă, și deci putea fi arestat de autoritatea romană. Capcana e bine gândită și e diabolică. Scopul era prinderea lui Isus. Și pentru a-L manipula pe Isus să nu evite răspunsul, ei încep cu formularea

din v.16: ***Știm că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu fără să-ți pese de oameni...*** Iată deci că Fariseii știau chemarea Legii de a face lucrurile din teamă de Domnul și nu urmărind aprecierile oamenilor. Ei știau voia lui Dumnezeu în acest domeniu, dar umblau netulburați după slava oamenilor. Știau că Isus opera cu aceste valori în care de fapt ei nu credeau. Și încearcă să se folosească de valorile cu care opera Isus pentru a-l atrage în cursă. Ce diabolic! Ne aducem aminte de Balaam care a înțeles cum funcționează relația dintre Dumnezeu și Israel (în urma revelațiilor primite) și a intervenit cu o capcană spirituală pentru a-L întoarce pe Domnul împotriva lui Israel. Acum Fariseii încearcă să se folosească deliberat și conștient de valorile divine și de onestitatea lui Isus pentru a întinde o capcană unui om nevinovat urmărindu-i moartea. Ne gândim cât de împietriți erau Fariseii: să înțelegi relația dintre teama de Domnul și de oameni, să înțelegi că, spre deosebire de tine, Isus operează cu aceste valori și fără să te temi de Domnul, să încerci să manipulezi cu aceste valori un om sincer și nevinovat pentru a-i lua viața. E vorba de o mare împietrire. Ei sunt cu adevărat slujitori ai diavolului și se luptă conștienți împotriva Adevărului. Petru era în neveghere când Satana a încercat să-L descurajeze pe Isus prin El (vezi cap.16). Dar acum Fariseii erau conștienți în ceea ce făceau împotriva lui Isus. În spatele lor era vrăjmașul, cel care nu are scrupule, cel care va încerca să se folosească nu doar de slăbiciunile noastre, ci și de valorile noastre pentru a ne întinde capcane. Mare atenție: diavolul, ispititorul, nu se va folosi doar de răul din noi, dar și de binele din noi pentru a ne întinde curse. Ne aducem aminte de o valoare și un lucru bun care era în inima lui David: smerenia și capacitatea de a asculta sfatul supușilor lui. Dumnezeu se folosește de această valoare pentru ca prin Natan să-l aducă la pocăință (vezi 2 Samuel cap.11). Dar în cap.14, diavolul se folosește tot de această valoare din inima lui David pentru ca prin sfatul dat de femeia din Tecoa, David să fie convins să îl ierte pe Absalom și să-l primească înapoi!!! Diavolul este deci un expert al amăgirii. Deci mare atenție! Mare atenție la naivitate și credulitate! Mare atenție la discernământ. Trebuie să îi cerem zilnic lui Dumnezeu Lumină pentru a desluși voia lui Dumnezeu, pentru a deosebi diversele capcane ale vrăjmașului! Diavolul poate să vină la noi și să ne spună: *Trebuie să fii smerit, să ascuți sfatul celor din jur!*, și apoi prin 10 prieteni să ne transmită un sfat într-o direcție greșită. Lumina Duhului ne spune că direcția este greșită, dar el ne șoptește: *Ești plin de mândrie! Când zece oameni își spun că ești beat du-te și te culcă...Ia aminte la sfatul prietenilor tăi!* El operează deci cu valorile noastre pentru a ne manipula, pentru a ne împinge într-o capcană. Așa fac și Fariseii față de Isus. Alte dăți ne poate împinge într-un context dificil, care presupune suferință. Domnul nu cheamă să purtăm acele poveri, dar el ne va șopti: *Aceasta e calea crucii. Nu ocoli suferința. E singurul drum către slavă! Acceptă povara și suferă pentru Domnul căci și El a suferit pentru tine!* Dar valorile cu care operăm creează un cadru pentru alegerile noastre, alegerile noastre trebuie făcute având în vedere înțelegerea contextului specific în care ne aflăm în lumina ansamblului revelației lui Dumnezeu în Scripturi și în viața noastră prin experiențele pe care ni le-a dăruit. Smerenia nu înseamnă doar să ascuți sfaturile prietenilor. În anumite situații, smerenia înseamnă tocmai să NU ASCUȚI sfatul prietenilor. Te smerești în fața voii lui Dumnezeu care este mai presus de cea a oamenilor.

Acceptarea suferinței **pentru Hristos** înseamnă să nu accepți suferințele care nu vin de la El și în care El nu te cheamă.

Cum răspunde Isus? Isus le arată în primul rând că nu este naiv. El le spune pe față: *știu că îmi întindeți o capcană, și că sunteți fățarnici! Nu vă este teamă de Domnul, dar ați menționat această valoare în întrebarea voastră. Nu vreți să aflați adevărul despre acest domeniu, ci doar să mă prindeți pe Mine.* E important ca Isus să le arate că nu este un naiv. Când un om pervers vrea să păcălească un om neprihănit, un BINE pe care-l poate face cel neprihănit celui pervers este să îi arate că cel neprihănit nu este nici un om prost, nici unul naiv și credul. În cele din urmă, cel pervers nu vrea să devină neprihănit, pentru că îi disprețuiește pe aceștia crezând că sunt niște creduli, niște papă-lapte, niște oameni instabili, ușor de manipulat. Când cel pervers vede inteligența, abilitatea și discernământul celui neprihănit își poate da seama că părerea sa despre cel neprihănit este falsă. Este un mic pas spre a-și reconsidera poziția față de ce înseamnă să fii un om al lui Dumnezeu. Poate și din acest motiv, primul lucru pe care-l face Isus este să le arate că nu este un naiv și că este foarte conștient de capcana pe care i-au pus-o. Isus nu se simte dator să le răspundă la întrebare. Poate răspunde cu o altă întrebare. Însă decide să le răspundă. Și este foarte interesant cum le răspunde. Cere un ban al cezarului și apoi rostește celebra replică: *Dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.* Pe cât de celebră este replica, pe atât de ambiguă și neclară este ea.

Ce le răspunde de fapt Isus? Fac o mică paranteză. Ce ar răspunde Vechiul Testament la întrebarea Fariseilor? Să ne închipuim că un evreu din popor ar fi pus sincer această întrebare lui Dumnezeu. Ce i-ar fi răspuns Domnul prin lumina revelației vechi-testamentare? Răspunsul ar putea veni din cartea lui Ieremia. Din pricina păcatelor poporului, Israel este dat treptat în mâinile împăratului Babilonului. Dumnezeu le cere prin Ieremia să fie supus împăratului Babilonului pentru a trăi. Aceasta însemna să și plătești taxele și să te și rogi pentru binele cetății în care te aflai în Babilon, căci de fericirea ei depinde fericirea ta! Când Israel avea să se pocăiască, Domnul Însuși avea să intervină pentru eliberarea lor din Babilon. Aceasta s-a făcut fără luptă, revoltă. Dar se putea face și prin luptă, la fel cum David a eliberat părți ale țării cu sabia în mână. Deci, în situația în care Israel ca națiune, era în robie din pricina păcatului, Dumnezeu le cerea să fie supuși stăpânilor. Soluția nu era revolta, ci pocăința. Pocăința putea fi urmată de o revoltă, dar doar sub călăuzirea lui Dumnezeu. Israel se afla în vremea lui Isus sub stăpânire romană. Era un semn clar că Israel nu era în ascultare de Domnul. Degeaba se bătea în piept cu toate cunoștințele și cu toată religiozitatea sa. Legământul deuteronomic spunea clar că vor ajunge robi doar dacă se vor abate de la Domnul. Deci din pricina păcatului erau robi Romei. Și până la pocăința lor și până la intervenția divină de a-i izbăvi, orice act de revoltă împotriva Romei era un act de revoltă împotriva Celui care-i dăduse în mâinile romanilor, la fel cum îi dăduse mai demult în mâinile Babilonului! Templul și Ierusalimul au fost dărâmate de babilonieni tocmai pentru că rămășița din Iuda nu a ascultat sfatul lui Ieremia și s-au răscolat împotriva lui Nebucadnețar! La fel și în anul 70 d.H: Templul și Ierusalimul au fost distruse de romani tocmai pentru că evreii s-au răscolat împotriva Romei. Mare atenție: același act de a te

răscula împotriva asupritorului putea fi în anumite contexte revoltă față de Domnul (ca în perioada lui Ieremia) sau împlinirea vocii lui Dumnezeu (ca în cazul Judecătorilor ridicați de Domnul)! Deci nu putem judeca simplist. Nu actul în sine este bun sau rău. Determinant este CONTEXTUL specific în care este inițiat actul. Sunt situații în care împărații lui Israel nu mai plătesc bir asupritorilor și Dumnezeu îi ajută. Dar sunt și situații exact opuse: când nu plătesc birul și Domnul îi lasă în mâna vrăjmașilor lor. Deci problema nu este dacă să plătești sau nu bir asupritorului...ci când să plătești și când să nu plătești bir! Isus refuză să transforme pietrele în pâini în pustie, dar le înmulțește înaintea întregului popor. Problema deci nu este dacă să înmulțești pâinea sau nu, ci când să o faci și când să nu o faci. Sunt situații în care voia Domnului nu este să înmulțești pâinile, și diavolul te instigă să o faci. Sunt și situații când este voia Domnului să înmulțești pâinile și diavolul te descurajează să o faci. Deci pentru Israel erau situații când era voia lui Dumnezeu să se supună și să plătească birul, dar și situații când era voia lui Dumnezeu să nu plătească birul și să se revolte. În a doua situație trebuia să fie un context în care poporul să se pocăiască și Domnul să trimită un izbăvitor. Situația din vremea lui Isus însă era similară cu cea a evreilor din timpul lui Ieremia. De aceea, cei care înțelegeau vremurile nu se revoltau împotriva Romei și plăteau birurile. Atenția lor nu trebuia să fie focalizată asupra rebeliunii față de Roma, ci asupra rebeliunii față de Domnul din inima lor, rebeliune care avea nevoie de vindecare și pocăință. Noi tot spunem că Isus nu a venit să le aducă izbăvirea de Roma, ci o izbăvire spirituală. E adevărat că o izbăvire spirituală mai întâi. Dar dacă Israel se pocăia ca națiune? Oare nu-i izbăvea Mesia și de stăpânirea fizică a asupritorilor așa cum anunțau profețiile? Oare la pocăința finală a lui Israel Mesia nu le va aduce deopotrivă o izbăvire spirituală și fizică?

Deci nu era un conflict între voia lui Dumnezeu și voia Cezarului în domeniul taxelor. Isus însă nu le ține acest curs de teologie din cartea Ieremia. El însă le dă un răspuns care-i miră pe acuzatori: *Dați Cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu*. Isus dă un răspuns nu foarte clar la întrebare. De ce? O posibilitate este faptul că înțelege capcana și evită un răspuns categoric de tipul DA! sau NU! care se putea întoarce împotriva Lui. Îi este teamă de Cezar sau de pierderea popularității? NU! Totuși, evită un răspuns clar, direct, categoric. El nu este naiv. Nu sosise ceasul. Și are responsabilitatea să fie nu doar blând ca porumbelii, ci și înțelept ca șerpii. Ne aducem aminte de modalitatea genială prin care Pavel a scăpat de judecata Sanhedrinului când a spus: *Sunt fiu de fariseu și din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat la judecată!* Fiecare situație este unică și are o rezolvare unică. Nu putem generaliza. Pavel evită să mărturisească despre Isus. De fapt, pierde ocazia de a mărturisi direct despre Isus. Însă dă un răspuns care să-i dezbină pe vrăjmașii lui și astfel să ducă la salvarea vieții lui. Dacă mărturisirea direct despre Isus, vrăjmașii lui se uneau pentru a-l condamna la moarte. Dar în alte contexte procedează altfel...Blând ca porumbelul dar înțelept ca șarpele. Isus vede nesinceritatea lor și evită un răspuns direct. În fața unui om nesincer care vrea să-ți ia viața, mai importantă este salvarea vieții tale decât rostirea naivă a unui adevăr care poate fi folosit împotriva ta. Isus nu se simte deloc presat de formula manipuloare: *ești un învățător care nu caută la fața oamenilor...* El se simte liber să evite un răspuns clar care ar fi putut fi

folosit de vrăjmașii lui împotriva Lui. Răspunsul Său este ambiguu, dar totuși este un răspuns. Ce ar putea să însemne? Nu știm cu claritate, dar putem să explorăm câteva opțiuni. Sunt credincioși care dezvoltă o întreagă teologie despre taxe sau raportarea la stat din acest răspuns. Dar nu putem dezvolta o teologie precisă din zone neclare ale Scripturii. Să nu uităm că Isus a vrut ca răspunsul să fie ambiguu. La următoarele două întrebări răspunde foarte clar și direct. Aici este mai degrabă diplomat. Diplomația nu este un lucru rău în sine. Sunt contexte în care e înțelept să faci apel la ea. Desigur există anumite limite. Care sunt acelea? Nu sunt rețete, ci doar o dependență permanentă de Duhul Sfânt și o provocare permanentă la discernământ prin explorarea ansamblului Scripturii.

Răspunsul lui Isus sugerează că nu este un conflict între Cezar și Dumnezeu. Se poate da Cezarului ce este al său și se poate da lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Pe ban este chipul cezarului, al stăpânitorului. Deci banul trebuie dat cezarului. Isus ar aproba astfel plata birului. Dar o face elegant, și o face subliniind că acest lucru nu intră în conflict cu Domnul. Dar ce este al Domnului? Ce trebuie dat Domnului? Ne putem da cu părerea. Isus nu dezvoltă. Ei nu vroiau să plătească bir Cezarului, dar nici să dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Dacă ar fi dat Domnului ce era al Domnului, poate nu ar mai fi fost în situația în care să trebuiască să dea Cezarului ce este al Cezarului. Dar banul pe care era chipul Cezarului nu era și acesta mai întâi al Domnului, căci este scris că al Domnului este pământul și tot ce este pe el!? Oricum ei inventează un conflict care de fapt nu există. Ei pun problema: sau-sau? Isus răspunde elegant: și-și...Observăm că și la următoarea întrebare Saducheii vor inventa un conflict care de fapt nu există.

Întrebarea are în vedere raportarea la autoritatea romană. O mare problemă a evreilor și o fisură în teologia lor era tocmai raportarea la autoritatea romană. Problema nu era reprezentată de romani, ci de inima lor necredincioasă Domnului care a făcut ca ei să fie dați în mâna romanilor! Problema lor nu era de fapt raportarea la romani, ci la Domnul. Problema lor fundamentală era că nu dădeau lui Dumnezeu ce era al lui Dumnezeu! Erau dezbateri interminabile între rabinii evrei legate de acest subiect: raportarea la romani. Dar dezabeterile nu puteau duce nicăieri. Dezbaterile ar fi trebuit să fie alta: am dat lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu? Trăiește Israel în ascultare de Domnul? Religiozitatea este tot ce ne cere Domnul? Cum am putea conlucra cu Domnul pentru o trezire spirituală reală în Israel? Deci mare atenție: discuția despre raportarea la Roma îi îndepărta față de rădăcina problemei: de ce am ajuns robii Romei? De ce Dumnezeu ne-a dat în mâinile romanilor? Marea lor problemă nu era raportarea la romani, ci raportarea la Domnul. Acolo era rădăcina problemei, acolo era boala lui Israel ascunsă bine de miile de ore de dezbateri investite în discuția despre care e voia lui Dumnezeu cu privire la raportarea lor la stăpânirea romană. Ei se întrebau: să plătim bir sau nu...este acest lucru îngăduit de Domnul sau nu? Să fim supuși sau să ne răscolim împotriva Romei? Și dacă da când? Să fim diplomați și să creem relații apropiate cu romanii sau nu? Ce spune Domnul despre acest lucru? Evreii au adus multe jertfe umane pentru a obține din partea Romei nenumărate privilegii și cu privire la taxe și cu privire la posibilitatea respectării legilor ceremoniale. Partea civilă și ceremonială a legii lui

Israel cerea un anumit cadru pentru a putea fi împlinită: trebuiau să fie în Canaan, să existe Templu, și să fie liberi! Dar cum să respecti toate detaliile legii când ești sub stăpânirea romanilor? În loc să caute răspunsul la adevărata întrebare: de ce suntem dați de Domnul pe mâna Romei, ei s-au străduit să obțină cu mari jertfe multe drepturi și privilegii ca să poată respecta toată Legea lui Moise!!!! Deci erau cu inima departe de Domnul, dar făceau mari sacrificii pentru a putea împlini anumite aspecte ale voinii lui Dumnezeu. Ei călcau în picioare valorile fundamentale ale Legii (încrederea în Domnul, iubirea de Domnul și de semenii, mila, bunătatea, dreptatea), dar purtau discuții interminabile despre anumite detalii și porunci punctuale din Lege, și negociau la sânge cu romanii făcând mari sacrificii pentru a obține un cadru în care să poată împlini anumite porunci legate de partea civilă sau ceremonială a Legii. Ce nebunie! Oamenii care erau departe de Domnul purtau mari și înfocate dezbateri pe subiectul: este voia lui Dumnezeu sau nu să plătim bir cezarului? Premisa întrebării era însă total greșită. Premisa era: *noi suntem poporul Lui, care face ce este plăcut Lui...acum..legat de bir? Care e voia Lui?* Dar ei nu erau poporul Său credincios, ci poporul Său infidel, dual și fățarnic.

Domnul îi aștepta să își pună adevăratele întrebări: *suntem credincioși ca popor? Atunci de ce suntem robi? Nu spune Legea că vom deveni robi doar dacă ne vom abate de la Domnul? Deci ne-am abătut de la Domnul...dar ce înseamnă să te abați de la Domnul? Totuși n-avem idoli și păzim ritualurile de la Templu! Ce anume îl supără pe Domnul la noi, la mine? Dacă El ar fi de partea noastră am fi liberi și deci nici nu ne-am mai pune întrebarea: să plătim bir sau nu Cezarului!*

Mântuitorul pare să le transmită acest mesaj. El nu este doar un diplomat inteligent care eschivează și evită capcana. El îi iubește. Chiar dacă nu erau sinceri în întrebarea lor, El vrea să le arate că nu cade în capcana lor și în același timp să le ofere un răspuns vindecător la boala pe care o ascundea întrebarea lor. Pe ban era chipul Cezarului! Cum de ei operau cu aceste monezi? Erau supuși Romei! Moneda arăta acest lucru! De ce operau cu aceste monezi? De ce erau supuși Romei? De ce nu erau liberi? Și apoi, Mântuitorul le spune și să dea lui Dumnezeu ce era al lui Dumnezeu. Aici era adevărata lor boală. Ce mult strălucește Isus prin răspunsul care-l dă! El dă un răspuns prin care nu cade în capcana lor, dar este totuși un răspuns la întrebare, și unul care îi trimite la boala adâncă din inima lor și la adevărata întrebare ce trebuia pusă. Isus este și blând ca porumbelul și înțelept ca șarpele. El își apără viața fizică de dușmanii Lui, dar în același timp îi și iubește revelându-le o parte din adevărul de care aveau nevoie să fie vindecați. Ei pleacă **MIRAȚI** de răspunsul lor. Nu se așteptau la un asemenea răspuns. Ei sunt surprinși de răspuns. Avem nevoie să fim surprinși de Domnul pentru a ne elibera de limitele paradigmatelor cu care gândim. Închiși în cutiuțele noastre teologice înguste nu putem accesa adevăratele întrebări și răspunsuri. Dar Domnul ne surprinde prin răspunsurile Lui. Răspunsurile Lui ne deschid cu totul alte perspective. Nu este un simplu răspuns la o întrebare. Răspunsul Lui ne ajută să ne întrebăm de ce punem acea întrebare, dacă premisele întrebării sunt legitime, dacă întrebarea este bine pusă? De asemenea apar alte întrebări, apar adevăratele întrebări! Apar noi paradigme de gândire pe care Domnul ne invită să le explorăm. Suntem mereu chemați să ne lărgim perspectivele, să

ne schimbăm paradigmele. Pavel vorbește despre o permanentă înnoire a minții. Oricât de minunate și folositoare sunt paradigmele cu care operăm în prezent în raportarea noastră la Domnul...ele sunt limitate. Ele trebuie mereu înnoite și lărgite pentru a da voie Infinitului să locuiască mai mult în noi.

Nu este întâmplător faptul că și în celelalte Evanghelii sunt selectate tocmai aceste întrebări puse de mai marii lui Israel lui Isus. Cu siguranță au fost mai multe întrebări și dezbateri. Dar de ce au fost selectate tocmai acestea trei? Se pare că întrebările lor ascund bolile lor, iar răspunul lui Isus nu doar le închide gura dar le și dă har să se vindece. Întrebările lor sunt așezate pe premise greșite și nasc conflicte care de fapt nu există! Întrebările lor descoperă fisurile lor teologice fundamentale care oglindesc desigur fisurile lor esențiale din raportarea lor la Domnul.

22:23-33 – Despre înviere

Saducheii recunoșteau doar Pentateuhul, reprezentau clasa preoțească și nu credeau în înviere. Acesta era principalul element teologic prin care se diferențiau de Farisei. Mă gândesc că este absolut straniu să Îl slujești pe unicul Dumnezeu, dar să nu crezi în înviere. Să crezi că totul se termină aici...Ce sens are deci slujirea lui Dumnezeu, relația cu El? Ei desigur nu credeau în înviere pentru că nu-i prea interesa viața viitoare. Pe ei îi interesa această viață unde doreau să trăiască ca dumnezei, dar și cu conștiința împăcată că al lor Creator este de partea lor și nu împotriva lor. Intrarea în Împărăția eternă a lui Dumnezeu nu-i atrăgea. Era periculoasă. Era evident că acolo nu mai puteau experimenta îndumnezeirea pământească. Deci era mai bine să nu mai existe o viață viitoare. E mai logic să negi viața viitoare ca ateu. Dar să faci acest lucru ca slujitor și reprezentant al Creatorului e cu totul straniu. Și totuși aceștia erau Saducheii. Și ei vin la Isus cu punctul esențial al teologiei lor și cu un argument forte care să susțină teologia lor. Argumentul lor e hilar. Ei neagă învierea inventând o contradicție care de fapt nu există. Cazul cu cei 7 frați și cu văduva este cel mai probabil un caz ipotetic. Dacă ar fi unul real, el este într-adevăr înspăimântător, căci ne întrebăm ce fel de femeie era acea femeie încât i-au murit 7 soți unul după altul? Cu siguranță au fost situații reale în care a murit un soț și fratele soțului a trebuit să ia văduva de nevastă. Deci problematica există. Saducheii însă exagerează cu acest exemplu tocmai pentru a spori și mai mult așa-zisa forță a argumentului lor. Deci iată argumentul lor împotriva învierii:

- Dacă ar exista înviere, ar trebuie să o ia toți 7 de nevastă, sau ar apărea o situație conflictuală de nesoluționat.
- Dar Dumnezeu nu se contrazice și astfel de situații conflictuale sunt străine de Împărăția Lui.
- DECI: nu este ÎNVIERE!

Observ că ei nu sunt sinceri în raționamentul lor. Problema pe care o ridică ei nu este rea în sine. Este chiar legitimă în anumite situații. Ea poate conduce către o dezbatere fascinantă despre cum arată lumea de dincolo. Dacă în întrebarea despre bir, întrebarea nu era cea legitimă și corectă, acum problema nu pare a fi întrebarea, ci modul în care ei încercau să răspundă la ea. Problema este deci mai degrabă răspunsul și nu întrebarea. Ei au de fapt răspunsul DINAINTE și inventează întrebarea pentru a justifica răspunsul! Întrebarea nu caută sincer un răspuns. Ea este pusă pentru a conduce către răspunsul dorit. Dacă ar fi fost sinceri în raționamentul lor, ar fi oferit mai multe posibilități pentru răspuns. Raționamentul ar fi continuat altfel. Într-adevăr, nu există astfel de contradicții și situații conflictuale în împărăția lui Dumnezeu. Trebuie să existe MAI MULTE posibilități de soluționare. Acestea ar putea fi:

- Nu există înviere.
- Există înviere, dar cei înviați nu se vor mai căsători.
- Dumnezeu va decide cine o va avea de soție, și îi va ajuta pe ceilalți să accepte situația.

Dar ei au dat un singur răspuns. Căci era răspunsul dorit de ei. Atenție deci când avem răspunsul dinainte și inventăm întrebări ca pretext. Atenție când alegem dinainte voia noastră dar totuși venim la Domnul întrebând: *care este voia Ta?* Dumnezeu ne cheamă să venim înaintea Lui cu neclaritățile noastre, cu întrebările noastre, cu aparatele contradicții sesizate de noi...dar vrea să fim și sinceri și să explorăm toate posibilitățile și să ne lăsăm conduși de El către adevăratele răspunsuri, către adevăratele întrebări.

Dacă ar fi să explorăm cele trei posibilități de mai sus, e evident că prima este cea pe care trebuie să o luăm mai puțin în calcul. Celelalte merită a fi explorate mai mult. Chiar dacă Domnul nu ar fi revelat învierea morților în Pentateuh, ideea că nu este înviere este doar o *posibilitate* ce izvorăște din întrebare și este o posibilitate mai puțin probabilă ca celelalte două. Dar nici pe departe nu poate fi un argument pentru teoria că nu este înviere. Nu poate fi nici măcar un argument firav. Dar pentru saducheii era un argument forte. Într-adevăr, mare era rătăcirea lor!

Premisa greșită a raționamentului lor este că împărăția de dincolo este ca cea de aici, foarte asemănătoare cu ea. Sunt asemănări, dar sunt și deosebiri. Și în mod cert, deosebirile sunt mai mari decât asemănările! Dar pentru ei, asemănările erau mai mari decât deosebirile. Aceasta trăda faptul că își doreau ca Împărăția viitoare să semene cu cea de pe pământ. La fel cum își doreau ca Mesia să fie doar un om, la fel își doreau ca împărăția viitoare să fie ca cea prezentă, dar cu anumite îmbunătățiri. Era o fisură în teologia lor mesianică. Ei sperau că Mesia va fi un om ca să își păstreze o viață îndumnezeită. La fel sperau ca împărăția mesianică și lumea viitoare să fie viața de aici, dar fără suferință, robie și vrăjmași.

Dar e foarte bine că Saducheii au pus această întrebare lui Isus. Căci Isus clarifică o problemă cu care cu siguranță Biserica s-ar fi frământat mult timp. Din câte cunosc eu, acest

pasaj din Evanghelii (mai apare în Marcu și Luca) este singurul pasaj din Biblie ce explică în mod clar și direct faptul că dincolo nu vor mai fi legături de căsătorie. Desigur ne întrebăm dacă revelația Vechiului Testament explora acest lucru. Isus răspunde bazându-se pe revelația veche sau pe lucrurile pe care le știa din ceruri ca Fiu al lui Dumnezeu care fusese în cer? Ce spunea Vechiul Testament despre acest subiect?

Anumite pasaje din Isaia (pe care le-am comentat mai demult) care sugerează că în era mesianică se vor naște copii (vezi Isaia 59:21, Isaia 65:17-25). În Isaia am explicat însă faptul că profetul încearcă să explice slava unei realități viitoare folosind un limbaj ce putea fi înțeles de cei din vremea lui. Astfel, Isaia profetește că pe pământul cel nou se vor aduce jerte. Este un mod de a explica faptul că pe acel pământ închinarea adusă lui Dumnezeu de către oameni va fi desăvârșită, după voia Lui. Acest limbaj nu este o inovație. El este introdus de Însuși Dumnezeu încă din cartea Genesa. Cel ce cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi, Îi promite lui Avraam un cer și un pământ nou arătându-i inițial țara Canaanului. Dumnezeu îi vorbește despre o țară eternă pornind de la realitatea țării pământești. Tot El este Cel care-i explică mai târziu lui Avraam ce a vrut să-i spună când i-a promis: *tu vei stăpâni în veac țara Canaanului!*. Dar această traducere o poate face doar Cel ce a rostit inițial mesajul. Când Dumnezeu îi promite lui Avraam un fiu pământesc, El se referă până la capăt la un fiu pământesc! Nu mai apare o traducere, un alt sens. În Noul Testament, Autorul Vechiului Testament ne explică semnificația profețiilor din Isaia despre împărăția mesianică. Isus este una cu Tatăl, este deci Cel ce a inspirat Vechiul Testament și are drept să îl interpreteze și să îl completeze. Și acest lucru îl face aici explicând o realitate cerească încă nelămurită de Vechiul Testament. Dar Isus face acest lucru DUPĂ ce se lasă identificat și legitimat de Vechiul Testament ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Isus nu vine și spune: știți, Eu sunt Fiul Celui ce a inspirat Vechiul Testament...deci Eu am drept să-L interpretez și să-L completez...ascultați TOT ce vă spun! Ci Isus vine și spune: *iată, în lumina Vechiului Testament, Eu dovedesc cu claritate a fi Mesia cel promis, Fiul Celui Preaînalt...deci ascultați-Mă pe Mine întru totul!*

Iar explicația adusă de Isus nu este total străină de Vechiul Testament. Saducheeii au folosit metoda deducției pentru a demonstra că nu este înviere. Isus nu incriminează metoda. Metoda este bună. Însă ea trebuie folosită onest și ținând cont de ansamblul revelației și de toate celelalte pasaje legate de acest subiect. Dacă Dumnezeu dădea libertate și chiar porunca în anumite situații văduvei să se recăsătorească cu fratele soțului ei, aceasta însemna că moartea RUPEA legătura de căsătorie între văduvă și soțul decedat. Dacă este să folosim metoda deducției, aceasta e deducția corectă. Deci trecerea în lumea de dincolo îl face pe bărbat să piardă statutul de SOȚ. De ce să presupunem că la învierea el va recăpăta dimensiunea de soț? Vechiul Testament ne arată cât se poate de clar că moartea rupe legătura dintre cei doi. DE CE? Iată marea întrebare. Pentru că MOARTEA nu înseamnă doar o trecere DINCOLO, ci și o PRESCHIMBARE a celui care trece dincolo. El pierde calitatea de soț nu pentru că a murit, ci pentru că a fost preschimbat. Are loc o schimbare profundă în identitatea sa. Aceasta e deducția corectă. Iată de ce Isus le spune: *vă rătăciți pentru că nu cunoașteți Scripturile! Scripturile arată*

clar că este înviere. Deci soluția la problema ridicată e alta. Faptul că moartea rupe legătura de căsătorie ne conduce în mod logic către varianta doi (acolo nu vor mai fi soț și soție), și o face pe a treia (Dumnezeu va decide cine va fi soțul...) foarte puțin probabilă.

E important deci să observăm că explicația lui Isus este întemeiată pe Vechiul Testament. El are pretenția ca ei să fie conduși de Vechiul Testament la o asemenea variantă de interpretare și-i mustră: *nu cunoașteți Scripturile!* Dar nu cunoșteau ei Scripturile? Nu știau ei pe de rost Scripturile? Dar Isus prin verbul **A CUNOAȘTE** vizează mai mult decât cunoașterea informațiilor Scripturii. Pentru Isus, a cunoaște Scripturile înseamnă a cunoaște prin ele pe Cel ce le-a inspirat și apoi a le aprofunda sensul viu în lumina cunoașterii Dumnezeului celui viu. Ce fel de Dumnezeu era acesta care crea niște suflete, intervenea minunat în viața lor, ca apoi acestea să dispară pe vecie? Oare Acesta era Dumnezeu cel veșnic revelat în Pentateuh? Nicidecum! Toată investiția lui Yahwe în actul răscumpărării se bazează pe continuitatea vieții sufletelor după moarte. Oare nu acest lucru l-a arătat prin răpirea lui Enoh? Oare nu de aceea i-a mai dat lui Adam șansa să trăiască și după ce a mâncat din pom? Oare nu din pricina aceasta nu a intervenit să-l apere pe Abel, ci în mod surprinzător a intervenit să-l apere pe Cain? Fără ideea de înviere, Yahwe din Pentateuh este un Dumnezeu nedrept, necredincios și sadic. El îl păcălește pe Avraam că îi va da o țară. El îl păcălește pe Enoh și-l răpește către NIMIC și stingere definitivă. El nu-l apără pe neprihănitul Abel, dar Se grăbește să protejeze pe criminalul acestuia....Saduchei erau mulțumiți cu un astfel de Dumnezeu. Dar oare un astfel de Dumnezeu revela Pentateuhul? Interpretările legate de planul lui Dumnezeu nu pot fi separate de Dumnezeu Însuși. Planul Său Îl oglindește pe El. Planul Său trebuie să reflecte gloria Sa. Lumea viitoare nu poate fi oricum. El trebuie să oglindească frumusețea Dumnezeului care a vorbit despre această lume viitoare. Saduchei scădeau standardele realității viitoare (nu este înviere!). Dumnezeu nu poate niciodată să scadă standardele. El este Dumnezeu. Chiar dacă Avraam era mulțumit cu Ismail (căci obosise să mai aștepte o promisiune aparent amăgitoare și drumul trăirii prin CREDINȚĂ devenise prea chinuitor!) și era dispus să scadă standardele, Dumnezeu NU PUTEA. Chiar dacă Avraam nu-l mai vrea pe Isaac, Dumnezeu nu poate să renunțe la ce a promis. Ismail nu putea reprezenta modul glorios în care El își împlinește primisiunile! La fel cum nici omorârea lui Saul în peșteră de către David nu putea reprezenta modul glorios în care Yahwe să-și împlinească promisiunea față de David (*vei fi împărat peste Israel!*). Saduchei erau mulțumiți fără înviere. Dar în joc era gloria lui Dumnezeu și frumusețea Acestuia. Lipsa învierii ar fi însemnat o ocară cumplită adusă Celui Preaînalt. Deci iată ce rătăciți erau. Iată în ce sens **nu cunoșteau** Scripturile. A scade standardele pentru a lua apărarea lui Dumnezeu este un păcat, este o necinstire a lui Dumnezeu. Învățăm acest lucru de la prietenii lui Iov. De ce trebuie Iov să aducă jertfă pentru prietenii săi? El i-a avertizat că a minți pentru a-L apăra pe Domnul este extrem de grav. Dumnezeu nu are nevoie să fie apărat. Cu atât mai mult prin scăderea standardelor și compromiterea adevărului. Iov a fost mai onest ca cei trei prieteni. Și el a vorbit multe lucruri fără pricepere, dar a fost onest în logica sa. Perspectiva cu care opera era limitată...dar în ce cunoștea a fost onest. Cum poți să fii ONEST și să slujești un Yahwe care nu înviază morții? Saduchei puteau.

Isus adaugă: *nici puterea lui Dumnezeu!* Este exact ce am dedus noi mai sus. Cunoașterea Scripturilor înseamnă cunoașterea Celui ce le-a inspirat. Degeaba știi Scriptura pe de rost dacă nu-L cunoști pe Cel care S-a revelat în ea. Ei nu cunoșteau pe Domnul. Și din multele atribute ale lui Yahwe, Isus alege puterea lui Dumnezeu. Desigur ei nu cunoșteau nici iubirea, nici credincioșia Lui...Dar Isus nu spune: *nici pe Dumnezeu, sau nici bunătatea Lui, ci nici PUTEREA LUI!* De ce PUTEREA? La ce putere se referă Isus? La puterea lui Dumnezeu de a învinge noartha, de a răscumpăra umanitatea, de a PRESCHIMBA și ÎNNOI toate lucrurile!!! Ei vedeau în înviere un act de a fi readus la viață. Limitând puterea lui Dumnezeu, limitau și gloria actului învierii. Dar prin puterea lui Dumnezeu cei neprihăniți vor fi preschimbați, înnoiți, înviați în trupuri de slavă, într-o nouă dimensiune și identitate! Necredința noastră se zbate între limitarea puterii și voii lui Dumnezeu. *Oare poate?* se întreabă uneori inima noastră. *Dar oare vrea?* – se întreabă în alte contexte.

Ne amintim de nou de Avraam. De ce când Dumnezeu îi vorbește de Isaac, el râde și spune: *trăiască Ismail înaintea ta!* În primul rând pentru că limita PUTEREA LUI DUMNEZEU. I se părea imposibil ca Dumnezeu să-i dea un copil din Sara, acum la bătrânețe. El era mulțumit cu Ismail. Nu era răzvrătit față de Domnul. Credea în continuare în Domnul. Era mântuit. Se putea lipsi de Isaac! Dumnezeu oricum era singura sa fericire, oricum el nu merita nimic, oricum Dumnezeu nu-i era dator cu nimic, oricum el aștepta cetatea veșnică la învierea morților! Se mulțumea cu o promisiune împlinită SECOND HAND, la mâna a doua. Dar Dumnezeu NU PUTEA ACCEPTA acest lucru. Era în joc, în primul rând, demnitatea și onoarea Sa de Dumnezeu. Dacă promisiunea Sa față de Avraam S-a împlinit prin nașterea lui Agar din Ismail, ce fel de Dumnezeu era El? Ce mesaj transmitea El tuturor celor care trebuiau să calce pe urmele credinței lui Avraam? Am comentat adesea că Avraam și Sara puteau recurge la metoda AGAR înainte de a primi promisiunea că va avea un fiu. De asemenea, în Gen.15, Avraam a crezut că fiul va fi din Sara. Pe baza acelei credințe a fost socotit neprihănit și Domnul i-a dat un fiu. În primul rând față de sine, Dumnezeu nu putea să accepte un asemenea final pămânesc al vieții lui Avraam. În joc era și percepția lui Dumnezeu de către Avraam. În mod indirect, Dumnezeul din mintea lui Avraam, Acela care a împlinit promisiunea prin Ismail, era un Dumnezeu mai puțin glorios, un Dumnezeu limitat în putere, un Dumnezeu care promite ceva ieftin pe care-l poți cumpăra oricând prin puterile tale. Avraam considera că nu mai avea nevoie de nașterea lui Isaac din Sara, dar avea cumplită nevoie de ea. Avraam avea nevoie de această experiență pentru a putea continua drumul aventurii credinței! Dar DUPĂ minunea nașterii lui Isaac, Avraam a putut atinge pe muntele Moria apogeul credinței uimind pe îngeri, pe toți oamenii și chiar pe Dumnezeu Însuși! Dumnezeu avea noi provocări pentru Avraam, noi culmi, noi înălțimi, noi răsplătiri, noi binecuvântări și promisiuni cu care vroia să-L onoreze. Fără nașterea lui Isaac, Avraam nu putea merge mai departe. Mai avea nevoie de un an de așteptare...Era vorba de fapt de 3 luni...Dar pentru Avraam însemna reînceperea drumului chinuitor al trăirii prin credință...Dar de ce era chinuitor? Căci în prima parte a drumului crezuse că Dumnezeu POATE, dar Dumnezeu nu intervenea...Și atunci s-a gândit că NU VREA, și a rezolvat singur problema prin Agar. Și de la Dumnezeu NU VREA...a ajuns la Dumnezeu NU

POATE. Multă vreme a crezut că Dumnezeu POATE să împlinească promisiunea prin Sara. Dar se gândea: oare VREA prin Sara? Și Dumnezeu care nu spusese prin SARA, parcă îl încuraja că prin Sara (Sara a fost salvată din haremul lui Faraon prin intervenție divină!). Și Dumnezeu tăcea. Și el s-a gândit că poate nu vrea. Dar acum iată că Dumnezeu îi spunea: EU acum VREAU!...Multă vreme Avraam a așteptat acest: Acum VREAU! ..dar nu a venit. Dar iată că în sfârșit a venit acest: EU VREAU ACUM! Dar paradoxal..acum nu mai vrea Avraam! De ce? Pentru că după o lungă și chinuitoare și dezamăgitoare așteptare, Avraam a interpretat răspunsul lui Dumnezeu: Nu vreau acum! Prin NU VEAU DELOC, nu VREAU NICIODATĂ!...iar apoi a apărut deducția nerostită: Dumnezeu nu a vrut...pentru că nu a putut. Limitând VOIA LUI DUMNEZEU, Avraam a ajuns să LIMITEZE și puterea lui Dumnezeu în care se ancorase altădată. Acesta este efectul unei lungi așteptări asupra credinței unui fiu de țărână. Dar povestea nu se încheie aici. Dumnezeu îl provoacă pe Avraam să revină la dimensiunea credinței din trecut și să mai accepte încă trei luni de așteptare. Dar Avraam nu mai pare dispus să redeschidă rana. Dar Domnul insistă. Doar prin Isaac voi putea împlini celelalte promisiuni. Ismail este binecuvântat, dar scos în afara liniei mesianice. Avraam se lasă trezit de Dumnezeu pe care-l limitase. Dumnezeu nu e supărat pe Avraam. Știe că așteptarea reprezintă cel mai greu test pentru om. Cei mai mulți oameni au picat acest test în primele luni. Avraam avea 24 de ani de așteptare...și încă era pe drum...și iată că era dispus să reintre în cursa așteptării. Era nevoie de această reintrare în cursă pentru ca Isaac să fie născut. Fără credința activă a lui Avraam, puterea lui Dumnezeu care până atunci nu VOISE, dar care acum VOIA, nu putea fi activată. Până acum cheia fusese în buzunarul lui Dumnezeu. Încă nu VOIA. Nu că nu voia deloc! Mare atenție! Aici greșim adesea. Dumnezeu ne spune NU la un lucru. Și noi ne speriem și înțelegem NU NICIODATĂ. Dar NU-ul din partea unui Dumnezeu BUN și ATOTPUTERNIC înseamnă adesea NU ACUM! El toate le face frumoase DOAR LA VREMEA LOR. Și Lui îi plac lucrurile FOARTE FRUMOASE. EL NU SCADE STANDARDELE. Și pentru ca lucrurile să fie perfecte, e nevoie nu doar de intrarea binecuvântării Sale în scenă, ci de intrarea binecuvântării într-o anumită VREME. Problema nu e *voia lui Dumnezeu*, ci *vremea Lui*. Deci din această cauză, cheia era în buzunarul vremii lui Dumnezeu. Dar iată că vremea sosise! Dar Avraam nu mai era așa de ancorat în puterea lui Dumnezeu. Era nevoie, alături de voia și vremea lui Dumnezeu, și de CREDINȚA LUI AVRAAM pentru ca promisiunea divină să se poată împlini. Acum cheia nu mai era în buzunarul lui Dumnezeu, ci era în buzunarul lui Avraam. Ce va face Avraam? Va reactiva credința în puterea lui Dumnezeu? Dumnezeu VOIA! Era clar! Voia mai mult ca EL! Dar mai credea Avraam în puterea Lui? Mai era dispus să se avânte din nou în aprigul chin al așteptării, în acea bătălie spirituală neîncetată cu glasul Șarpelui care-l înegră în mintea lui Avraam pe Domnul spunându-i: *Ce fel de Domn este Acesta care te păcăleşe, care te trage pe sfoară, care te face să renunți la atâtea și nu împlinește ce a promis? Cum poți să mergi pe mâna Lui? Cum poți să accepți pierderile din pricina Lui?* Din pricina acestui glas batjocoritor, și pentru a-și salva relația cu Domnul și credința în El, Avraam alege să se convingă pe sine că Ismail e împlinirea promisiunii și alege să nu mai aștepte deloc împlinirea promisiunii. Poziția de AȘTEPTĂTOR îl făcea vulnerabil, făcea însăși relația sa cu Domnul vulnerabilă.

Ideea de a aștepta, de a spera, redeschidea vocea batjocoritoare a Șarpelui. Și acum din nou așteptare, din nou luptă spirituală. Trei luni, doar trei luni...până când Sara va rămâne însărcinată. Sara nu a rămas pur și simplu însărcinată. Avraam a trebuit să creadă că Dumnezeu i-l va da pe Isaac din Sara. Iată ce ne spune Pavel în Romani:

17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu **în care a crezut**, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.

18. **Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut**, și **astfel a ajuns** tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19. Și, fiindcă **n-a fost slab în credință**, el **nu s-a uitat** la *trupul său* care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – *nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii*.

20. **El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu**, prin necredință, ci, **întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu**,

21. **deplin încredințat** că El ce făgăduiește, **poate** să și îplinească.

22. **De aceea credința aceasta** „i-a fost socotită ca neprihănire.”

Deci Avraam nu a așteptat pur și simplu și s-a trezit că Sara a rămas însărcinată. Căci ce putea Avraam decât să aștepte. Putea face altceva? Dar Pavel insistă că el nu doar a așteptat (căci oricum nu putea face altceva), ci că a AȘTEPTAT CREZÂND. Nu e deci situația cuplului care nu poate avea copii și așteaptă voia sorții divine. Ce poți să faci decât să aștepți? Dacă Dumnezeu va interveni cu un copil, BINE!...Dacă NU, Doamne, ajută-ne să acceptăm. Nu asta a fost la Avraam. A fost poate până la 75 de ani. Dar DUPĂ ce DUMNEZEU i-a dat promisiunile, AȘTEPTAREA A FOST CU TOTUL ALTFEL. El a așteptat CREZÂND!!! Acest lucru îl subliniază Pavel aproape cu DISPERARE în pasajul de mai sus. Iată că în câteva versete, el accentuează în diverse forme de aproximativ 10 ori că Avraam nu s-a trezit cu promisiunea împlinită, ci că Dumnezeu a împlinit promisiunea datorită credinței Lui. Era vorba nu de un DAT, ci de o conlucrare între Dumnezeu și Avraam. Și Avraam a trebuit să creadă în CREDINCIOȘIA LUI DUMNEZEU dar și în PUTEREA LUI...tema de la care am pornit această incursiune în viața tatălui credinței. Spre deosebire de celelalte cupluri fără copii, Avraam primise o promisiune directă din gura lui Dumnezeu. Iată de ce la el traseul trebuia să fie ALTUL, și așteptarea trebuia să fie altfel, adică ACTIVĂ, plină de CREDINȚĂ. Deci încă TREI LUNI! Avraam știa și VREMEA. Dacă ai așteptat 24 de ani...ce mai înseamnă trei luni? Și totuși...de necrezut...în aceste trei luni...Avraam o dă pe Sara lui Abimelec....am mai comentat acest tablou cu alte ocazii. Acum doar menționăm că cele trei luni de așteptare erau în mijlocul unui război spiritual cumplit care s-a întezit foarte mult. Era ultima sută de metri. Diavolul știa că

are puțină vreme. Și a luptat până la capăt. Și Avraam a cedat! Dar Domnul a intervenit din nou. Nu l-a constrâns, dar l-a ajutat să revină pe drumul credinței. Iată deci că și actul credinței, partea omului cum am spune noi, nu s-a realizat decât tot prin harul, puterea și încurajările lui Dumnezeu. Dar aceasta fără ca alegerea credinței lui Avraam să fie mutilată. Aici e o mare taină.

Cele trei luni din viața lui Avraam. Nu a fost o așteptare moartă. Nu a fost o simplă trecere a timpului. Nu a fost doar o scurgere a vremiiacompaniate de gândul: *să vedem ce se întâmplă....sau fie ce o fi!* Avraam A DAT SLAVĂ LUI DUMNEZEU crezând în cele trei luni de zile că Isaac se va naște! Cum și-a manifestat el această credință? A fost doar în inima sa ca în Gen.15:6, sau s-a și manifestat într-un fel? Desigur că Avraam trebuia să întrețină relații sexuale cu Sara în cele trei luni. Era un mod prin care își putea și TREBUIA să-și manifeste CREDINȚA în promisiune. Promisiunea era acum completă: din el **și din Sara**. Actul sexual era necesar pentru împlinirea promisiunii.

În cele trei luni, Avraam trebuie să-și continue umblarea cu Dumnezeu crezând în acea promisiune specifică. Deci nu doar să creadă promisiunea, și nici doar să umble cu Domnul ca mai înainte. Avraam nu se oprește din drumul umblării cu Dumnezeu și trei luni așteaptă într-o tensiune maximă împlinirea promisiunii. Avraam continuă umblarea cu Domnul: mijlocește pentru Sodoma și Gomora...apoi mijlocește pentru vindecarea femeilor din Gherar...Dar nici nu putea doar să continue umblarea cu Domnul ca mai înainte....El trebuia să și CREADĂ în acea promisiune specifică care avea acum și un termen...aproximativ 3 luni...Deci trebuiau ținute vii ambele dimensiuni ale credinței: umblarea cu Domnul ȘI încrederea în acea promisiune specifică. Diavolul lovește în credința lui Avraam și ca în Egipt, încearcă să îndepărteze pe Sara de Avraam. El a înțeles de la început MIZA bătăliei, și s-a luptat ca Avraam să se separe de Sara. Dar PUTEREA LUI DUMNEZEU și revenirea în credință a lui Avraam i-a readus împreună.

Sara a avut o sarcină normală...adică de 9 luni. Desigur Dumnezeu putea să facă ca Sara să rămână însărcinată în luna 11-a înainte de acel termen de un an și să facă să evolueze sarcina mai repede și Isaac să se nască după o lună de stat în pânțele. Dar Dumnezeu dă o sarcină normală....Și nu mărește perioada de așteptare la limita insuportabilității. Dumnezeu nu e interesat să-l chinuie pe Avraam și să-l testeze de dragul de a-l testa. Dumnezeu nu se joacă cu Avraam. Dumnezeu nu vrea să-l testeze pe Avraam până când acesta, om slab, fiu al țărâniei va cădea umilit la pământ. După trei luni Sara rămâne însărcinată....Dar când și-a dat ea seama de acest lucru....căci nu-i mai venea rândul femeilor...și-a dat seama ceva mai bine după trei luni...așteptarea a durat mai mult de trei luni...după 5,6 luni...lucrurile erau deja clare. Sara a rămas însărcinată. Ea și-a dat seama de acest lucru și a ales să ASCUNDĂ acest lucru de rușinea oamenilor...Dumnezeu nu prelungit chinul la infinit...și nu i-a încercat la nesfârșit....Sosisse vremea ca Domnul să lucreze. Și El a lucrat. Nu a mai zăbovit. Nu a mai amânat. Când sosește vremea potrivită, NIMIC nu-I mai poate sta în drum....de fapt doar un singur lucru...necredința omului. Dacă Avraam ar fi refuzat provocarea...Isaac nu s-ar mai fi născut. Dar cu Avraam crezând, cu voia și puterea lui Dumnezeu, cu vremea potrivită, nimeni și nimic nu se mai puteau împotrivi împlinirii promisiunii lui Dumnezeu!

Avraam dă slavă lui Dumnezeu crezând! În ce sens? Atunci când Îl onorăm pe Dumnezeu recunoscând cine este El cu adevărat, Numele Său este slăvit. Laudele copiilor închid gura vrăjmașilor Domnului. Avraam a crezut că Dumnezeu este așa cum pretinde a fi: credincios și atotputernic. Și acest lucru a adus bucurie în inima Tatălui ceresc și slavă Numelui Său. Când un muritor care nu vede pe Domnul, alege să se încreadă în El și să meargă pe mâna Lui în ciuda evidențelor vizibile, Numele Său este glorificat înaintea oamenilor, îngerilor și demonilor. Aici este o taină. Vremea Sa este desăvârșită. De ce nu a intervenit mai devreme cu această minune în viața lui Avraam? De ce a spus atâta vreme: Nu încă!, și a spus atâția ani Nu încă!, încât Avraam a înțeles: NU pentru totdeauna! ? Pentru Avraam, a însemnat ani de așteptare, de chin, de război spiritual, de confruntare cu glasul Șarpelui care invoca mereu promisiunea neîmplinită a Domnului. Fiul a venit. Dar putea veni mai devreme! De ce a venit așa târziu? Unde este binele lui Avraam, unde este iubirea lui Dumnezeu pentru el, unde este perfecțiunea vremii Lui? Avraam a avut nevoie de această îndelungă așteptare pentru ca a sa credință să fie testată și curățită. Cu cât așteptarea este mai lungă și mai grea, cu atât strălucește mai mult intervenția puterii lui Dumnezeu; cu atât la sfârșitul labirintului saltul credinței este mai mare, cu atât credința curățită este gata acum să escaladeze munți și mai înalți! Doar după nașterea lui Isaac, Avraam a putut să ia marele test: să-l aducă pe Isaac ca jertfă! Prima minune a arătat lui Avraam credințioșia și PUTEREA LUI DUMNEZEU. Nașterea lui Isaac este ca o naștere din moarte, ca o înviere din morți. Ea prefigurează învierea lui Isus Hristos (vezi finalul lui Romani 4). Având această experiență, Avraam a putut să-l aducă pe Isaac ca jertfă crezând că Dumnezeu îl va învia apoi din morți! (vezi Evrei 11). Vremea mai târzie a nașterii lui Isaac a fost vremea potrivită. În joc nu era doar nevoia lui Avraam de a avea un fiu. În joc era curățirea credinței lui Avraam și pregătirea ei pentru unul din cele mai înalte vârfuluri din istoria omenirii. Testul luat de Avraam în Gen.22 este cel mai mare test al credinței dat vreunui credincios vreodată. Doar testul credinței lui Isus în fața crucii eclipsează testul din Gen.22. De aceea, după ce Avraam ia testul, bucuria și binecuvântările lui Dumnezeu se revarsă ca un potop nesfârșit. Parcă Dumnezeu nu se mai oprește rostind: *Cu adevărat te voi binecuvânta! Cu adevărat te voi înmulți! Cu adevărat...*

După nașterea lui Isaac, nu mai vedem ezitări în credința avraamică. Drumul credinței continuă. Victoriile de ieri nu înseamnă victoriile de azi. Credința trebuie reînnoită în fiecare zi. Și Avraam o face până la capăt, dar după nașterea lui Isaac o face cu un ALT suflu, fără ezitări. Marile ezitări ale credinței lui Avraam sunt TOATE înainte de nașterea lui Isaac. După nașterea lui Isaac, Avraam:

- Nu ezită în a-l alunga pe Ismail.
- Nu ezită în a-l jertfi pe Isaac.
- Nu se lasă intimidat de veștile despre înmulțirea familiei rudelor sale.
- Rămâne străin și călător în țară.

- Preoțește petru Domnul chiar în cele mai dificile momente (moartea Sarei).
- Și nu-l presează pe Isaac să se căsătorească! Nu mai scade standardele în dreptul instituției căsătoriei (cum a făcut cu Agar..), ci așteaptă implicarea și călăuzirea divină pentru ca Isaac să-și găsească un ajutor potrivit.
- Nu cârtește când află că soția aleasă de Domnul pentru Isaac este stearpă.
- Duce drumul credinței până la capăt, fără mari ezitări.
- Moare în credință fără să fi căpătat țara promisă!

Durerile așteptării din prima parte a vieții lui Avraam au făcut posibilă domnia sa prin credință neclinită în a doua parte a vieții sale! Iată deci cât de mult l-a iubit Domnul pe Avraam ÎNTĂRZIIND în împlinirea promisiunii Sale, și cât de potrivită a fost vremea aleasă de El!

Așteptarea este cel mai greu test dat omului care din fire e lipsit de răbdare. Marii oameni ai credinței s-au confruntat cu marele test al așteptării împlinirii unei promisiuni. TOȚI au ezitat...mulți au revenit, unii au căzut de tot...Noe, Avraam, Iosif, Moise, Iosua și Caleb, Saul, David, Ezechia, Daniel....Și tot Israelul este chemat să AȘTEPTE pe Mesia, și apoi întreaga Biserică este chemată să aștepte pe Isus Hristos. Dumnezeu leagă destinul TUTUROR credincioșilor de așteptarea împlinirii promisiunii Sale.

Și învățăm de la Avraam. Promisiunile divine sunt condiționate. Avraam a trebuit să aștepte CREZÂND, pentru ca Domnul să-și poată împlini promisiunea și să i-l dea pe Isaac. Deci nu este vorba de acea așteptare moartă, neputincioasă (pot face altceva decât să aștept?) a unui moment magic prestabilit de Domnul, ci e vorba de o așteptare VIE, de tip avraamic, plină de credință. Mă gândesc la creștinii care vor parcurge ultima perioadă din istorie, care vor traversa prigoana lui Anticrist. Apariția lui Anticrist va fi ca și glasul lui Dumnezeu către Avraam atunci când i-a spus: *Etapa lui Nu încă! a trecut! Acum a sosit ceasul! La anul pe vremea aceasta îmi voi împlini promisiunea...*După descoperirea omului fărădelegii, Biserica credincioasă va putea ști că pășește pe ultima sută de metri a istoriei. E vorba de PUȚIN timp. E vorba de câțiva ani. 3,5 ani? Nu știm SIGUR și e înțelept să nu ne închidem în scheme escatologice rigide și prea sigure. Dar oricum va fi vorba de o perioadă istoric scurtă. Nu zeci de ani și câțiva ani...foarte posibil chiar 3,5 ani ca și în perioada lui Antiohus Epifanes. Luptele vor fi mari. Faptul că vom ști că perioada va fi scurtă și scurtată de Domnul va fi o resursă cheie să putem răbda până la sfârșit. Care va fi cel mai greu lucru pentru acei credincioși? Dincolo de suferință...va fi să CREADĂ (ca Avraam de altădată) că după peste 2000 de ani de TĂCERE la toate rugile credincioșilor care au strigat: *Vino, Doamne Isuse!*, a sosit în sfârșit vremea potrivită, și Domnul e credincios, poate și vrea să-și îplinească promisiunea. Și la fel ca în cazul lui Avraam promisiunea nu va viza lumea de dincolo, ci această realitate: Isus Hristos se va arăta pe acest pământ în chip vizibil, la fel cum puterea lui Dumnezeu s-a arătat în chip vizibil în viața lui Avraam prin nașterea lui Isaac! La fel cum le-a fost atât de greu ucenicilor să creadă în acele 3

zile că Isus va învia, la fel de greu va fi pentru Biserică să creadă că Isus va reveni curând! Și la fel ca la Avraam, va fi nevoie de credință. Va fi nevoie ca acei credincioși nu doar să aștepte voia sorții sau moartea, ci să aștepte revenirea Domnului Isus în slavă. Și la fel ca și la Avraam, alături de umblarea cu Domnul prin credință, vor trebui să creadă mai mult ca niciodată în împlinirea acestei promisiuni specifice: *Eu voi veni în sfârșit!* La fel ca și în dreptul lui Avraam, toate presiunile demonice se vor aduna pentru a descuraja credința Bisericii în promisiunea lui Isus că va reveni! Și ce cumplit va fi războiul! Dar de unde vor avea acei credincioși puterea să aștepte CREZÂND până la capăt? Din undelemnul adunat din viața lor de credință cu Domnul...din lungile așteptări, din chinuitoarele labirinturi parcurse până la capăt ÎNAINTE de acest ULTIM labirint al istoriei! Ferice de cel închis ca David, ca Iosif, ca Avraam în labirintul unei așteptări îndelungate și chinuitoare. Ei sunt iubiți MULT de Domnul. Au șansa să aștepte crezând până la capăt, pentru a vedea slava și gloria lui Dumnezeu de la final. Și cu cât mai lung și mai chinuitor va fi labirintul, cu atât stâlpul de susținere al credinței va fi mai puternic și mai viguros, și cu atât vor fi mai pregătiți pentru ultimul labirint al istoriei. Cei care vor accepta provocarea acestor tipuri de labirinturi sunt cei care în acea perioadă finală a istoriei vor face mari isprăvi, vor cunoaște pe Domnul, vor înțelege vremurile și vor învăța pe mulți. Ei vor păși demni, ca împărați. Ei vor domni prin Hristos în această viață în mijlocul celei mai întunecate furtuni din istoria omenirii. Ei vor da slavă lui Dumnezeu crezând împotriva oricărei NĂDEJDI până la capăt! Ei vor face ca gloria Numelui lui Dumnezeu să strălucească mai mult ca niciodată. Ei vor eclipsa credința lui Avraam, Iosif și David la un loc! Ei vor urma modelul credinței lui Isus! Ei vor spăla rușinea ucenicilor care în cele trei zile nu au mai crezut în învierea lui Isus. Ei vor primi onoarea de a ridica cele mai frumoase laude ale pruncilor spre slava Domnului și spre închiderea gurii vrăjmașilor Lui! Bătălia nu va fi doar să ai curajul să fii martir...adică să alegi moartea în locul lepădării lui Hristos. Bătălia va fi să rabzi CREZÂND că Isus va reveni pe nori. Bătălia va fi să nu te mulțumești cu Ismail (izbăvirea prin moartea fizică, mai ușor de acceptat și de crezut...), ci bătălia va fi să aștepti pe Isaac (împlinirea promisiunii divine prin trimiterea lui Isus în slavă să te izbăvească!). Izbăvitorul promis nu va fi moartea (Ismail), ci revenirea lui Isus (Isaac). Pe umerii acelor credincioși nu se va așeza povara unui deceniu de așteptare (ca la Avraam), ci o povară istorică de peste 2000 de ani. Gândul cel mai chinuitor al lui Avraam în ultimele clipe de așteptare ar fi putut fi următorul: *dacă Dumnezeu nu a intervenit în 25 de ani, de ce ar interveni acum? După cum nu a interevnit în 25 de ani, nu va intereveni nici acum. Poate nu ai înțeles cum trebuie promisiunea Lui...Iar la ultimii credincioși va fi: milioane de credincioși L-au așteptat peste 2000 de ani și El nu a venit...ce te face să crezi că va veni acum? Moartea da... va veni. Dar El? După cum nu a răspuns 2000 de ani va tăcea și acum! Oare ai înțeles cum trebuie promisiunea Sa? Oare ai înțeles cum trebuie VREMURILE? Oare chiar pășești prin ultima perioadă a istoriei? Oare e vorba chiar de Anticrist? Și dacă e El, de unde știi că nu va crea o dinastie și că va mai domni încă 100 de ani pe pământ și apoi va veni Isus? Dar cel ce are undelemn în candelă, ca Avraam de altădată, nu va răspunde glasului batjocoritorului, ci își va face fața ca o cremene și va alege să creadă împotriva oricărei nădejdi și va parcurge ultima parte din labirint, așteptând CU CREDINȚĂ și celebrând deja Sărbătoarea*

întâlnirii cu Domnul în slavă! Ce final glorios al istoriei! Finalul...da...finalul. Finalul unei cărți, unui film, unei opere, unei piese de teatru...Finalul unei mari opere este plin de glorie și el duce întreaga operă pe culmi și mai înalte ale frumosului. Oare ce FINAL va scrie Marele Scriitor acestei istorii zbuciumate a pământului? Nu poate fi decât unul glorios care să-l reprezinte, unul mai glorios decât nașterea lui Isaac, decât izbăvirea lui Iosif din temniță și decât înălțarea lui David ca împărat. Însuși Fiul lui Dumnezeu va veni să izbăvească pe cei care L-au așteptat crezând până la capăt, după cum este scris:

- Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ***ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă!***

(Evrei 9:27-28)

Și un lucru pe care-l vor fi învățat acești minunați eroi ai credinței, în aventura labirintelor vieții lor, va fi să aștepte prin puterea lui Dumnezeu. În labirintul așteptării descoperim mai întâi limitele noastre umane. Nu este uman să aștepti atât de mult împotriva oricărei nădejdi. Așteptarea, răbdarea este ceva divin și nu omenesc. Ține de cer și nu de pământ. Acceptăm că nu putem aștepta atât de mult și-L rugăm pe Domnul să ne ajute să așteptăm, să aștepte El Însuși prin noi. Și învățăm să așteptăm ***prin har!*** Învățăm să-L rugăm în fiecare dimineață: *Doamne, ajută-mă să aștept și azi...doar azi. Eu nu pot, dar tu poți. Doar în tine mă încred!* Și descoperim cu fiecare nouă zi de așteptare cum Dumnezeu ne dă un nou imbold, o nouă încurajare, un nou gând, o mică schimbare în bine a situației, o luminiță de la capătul tunelului...o nouă mică-mare suflare de viață. Și suflarea de viață va fi suficient de mare să ne ajute să așteptăm cu credință și acea zi...dar suficient de mică să ne ajute doar pentru acea zi. Următoarea zi va fi o nouă provocare, o nouă suflare de viață, o nouă mângâiere! Va fi o aventură a credinței! Mult mai frumoasă ca cea când nu ai ce mânca și vezi cum în fiecare nouă zi Domnul trimite din nou corbii săi pentru a te mai hrăni o zi. Acum va fi vorba de o hrană mai greu de procurat. O hrană pe care nu ți-o pot da corbii, ci doar îngerii. Îngerii vor fi corbii care în fiecare zi îți vor mai da o porție mică-mare de mâncare. Dimineața vom simți din nou neputința, chinul așteptării. Să mai aștepti doar o oră va părea un IAD de nesuportat. Să aștepti încă o săptămână sau un an...o nebunie, ceva absolut imposibil...și în această neputință strigăm către Domnul...El e credincios pentru că trimite un nou corb cu o nouă hrană...cea de ieri nu mai e valabilă...avem nevoie de o încurajare nouă, proaspătă. Și El e credincios și o trimite...și e o hrană nu pentru un an, nu pentru o săptămână...nici măcar pentru două zile...e o hrană doar pentru azi...și uneori ne-o dă dimineața mai toată...alteori dimineața ne dă doar puțin...apoi încă o firmitură...apoi încă o firmitură...și încă un pas...și încă un pas...și am ajuns seara...și s-a mai dus o zi...și apoi din nou...aventura continuă...Și vom fi liniștiți...va fi greu...dar vom avea pace...nu vom mai simți așa de tare chinul așteptării. Așteptarea va deveni în parte frumoasă. Vom avea pace. Vom fi doar curioși: cum mă va convinge Domnul să aștept și azi? Ce metodă nouă va folosi? Ce fel de corb va mai trimite? Va fi o nouă descoperire din Scripturi? Va fi o experiență?

Va fi o coincidență sfântă? Va fi reactivarea unui stâlp de aducere aminte? Va fi amintirea unui personaj din vechime? Va fi exemplul viu al unui frate? Va fi printr-un vis? Va fi printr-un frate? Va fi o porție întregă? Sau va fi cu picătura? Va fi mai devreme în zi sau mai pe seară? Va fi vindecarea unui frate sau o nouă convertire? Va fi o intervenție în lumea materială sau una în sufletul meu? Va fi ceva nou despre crucea lui Hristos? Oare ce va fi...? Și ne întrebăm doar pentru azi....nu ne mai este teamă că vom renunța/ ȘTIM dinainte că vom parcurge și acea zi. Nu ne mai îndoim. Știm că Domnul va fi credincios. Știm că nu e prin puterea noastră. Știm că e prin puterea Lui. Știm în cine am crezut. Știm că vom fi biruitori și AZI. Știm că nu are rost să ne gândim pentru Mâine..doar azi..doar realul, doar prezentul. Dar ne păstrăm curiozitatea. Știm că Domnul ne va purta și azi în carul Său de biruință. Știm că partea noastră e doar să cerem și să primim, să trăim prin har și nu bazându-ne pe deprinderile noastre spirituale și pe voința noastră umană...Dar SINGURA întrebare va fi doar: CUM ne va purta și azi? Chinul așteptării se va diminua...căci vom fi învățat să așteptăm prin PUTEREA LUI. Va rămâne și ceva durere, greul Îl va duce Isus...dar vom simți și noi ceva din ea....că de, ca să ne poată răsplăti trebuie și să suferim cu El...Dar nu durerea va fi centrul atenției noastre. Ea va fi eclipsată de curiozitatea și bucuria anticipată a degustării unei noi și proaspete măsuri de har. Și bucuria va fi și mai mare. Căci vom ști că acea măsură de har o vom putea da mai departe și fraților noștri. Măsura de har nu e doar pentru noi. E și pentru ceilalți. Ne vom bucura și mai mult gândindu-ne, nu atât la faptul că vom fi din nou mângâiați, ci mai ales la faptul că prin mângâierea noastră vom putea mângâia și pe ceilalți. Mai întâi celălalt...Și vom ști că, nu numai că nu putem să așteptăm prin puterea noastră, nu doar că vom putea primi noi mângâieri pe care să le dăruim și altora, dar vom ști că așteptăm cu El. Așteptarea este cu atât mai chinuitoare cu cât ești singur. Dacă ești foarte, foarte obosit și aștepti un tren care nu mai vine este cu atât mai greu cu cât ești singur. Dar dacă ești în stație cu logodnica de care ești îndrăgostit lulea...durerea așteptării nu dispăre...tot vrei ca trenul să vină căci ești frânt, dar așteptarea e tare dulce. O nădejde amânată îmbolnăvește sufletul. Dumnezeu nu vrea să ne îmbolnăvim în lunga așteptare a împlinirii promisiunilor Lui. Și de aceea ne învață să așteptăm prin puterea Lui, iubind pe ceilalți și ÎMPREUNĂ cu El! E adevărat că așteptăm pe Domnul! Dar Domnul este deja! Desigur, nu-l vedem și suntem încă în firea pământească. Și ce va fi este infinit de glorios! Dar El este ACUM ȘI AICI cu noi. De fapt El este la fel de VIU cum va fi și atunci. Doar că nu-l simțim la fel de VIU. Și El nu este ca speranță, ca gând, ca idee, ci ca PERSOANĂ. Părtașia cu El este cât se poate de prezentă, vie și reală. Așteptarea Lui e dulce...căci Persoana așteptată din trenul care întârzie atât de mult este Aceași care ne ține de urât pe peronul gării înfrigurate. Durerea nu a dispărut...dar ea nu mai contează....așteptăm prin puterea Lui, iubind pe frați, și desfătându-ne în El! Așteptarea ce părea de nesuportat a devenit atât de dulce...căci El e aici, acum și aici, El Domnul slavei coborât în întunecatul nostru labirint...Și zilnic de șoptește iubirea Lui...nu foarte tare dar nici prea încet....și ce DULCI sunt șoptele Lui....Și chiar dacă azi nu a venit încă în slavă...știi că azi o nouă șoptă proaspătă, vie din El va veni către tine...de când trăiești prin har, de când Îl chemi în fiecare zi...șopta nu te-a dezamăgit niciodată. Ea a fost mereu acolo...ca să-ți învioreze sufletul...Știi că azi nu e o zi banală...că nu va fi ca ieri...că nu e o zi fără rost...o mare de sânge a

curs ca ziua de azi să poate fi în viața ta. Și El, Dumnezeu cel viu, îți va da și astăzi viață prin glasul Său...Cel care experimentează această PUTERE...nu se mai teme de încă o NOUĂ AȘTEPTARE...Ci așteaptă cu drag așteptarea....Așteaptă cu drag ULTIMA așteptare....căci cu cât așteptarea va fi mai grea ...cu atât mai intense și minunate vor fi șoaptele Sale...cum să ratezi un asemenea labirint? O asemenea aventură unică din care știi dinainte că vei ieși biruitor, care aduce și glorie imensă lui Dumnezeu și care este și răsplătită pentru vecie? O, vino tu, ultimă așteptare...căci de-abia așteptăm ca Domnul să scoată din gura noastră cele mai frumoase cântece de laudă care vor astupa pentru totdeauna gura vrăjmașilor Domnului!

Ne întoarcem la Saduchei. Ei nu cunoșteau nici Scripturile, și nici PUTEREA LUI Dumnezeu. Nu credeau în înviere. Nașterea lui Isaac este ca o înviere din morți. Jertfirea lui Isaac a fost posibilă prin credința în învierea din morți și ca înviat din morți l-a primit Avraam înapoi! Dar Saduchei nu aveau nevoie de înviere. Erau mulțumiți cu viața de acum. Inventau conflicte teologice pentru a justifica învierea. Dar nu vedeau că eliminarea învierii din planul lui Dumnezeu năștea conflicte reale mult mai mari care umbreau slava lui Dumnezeu. Ei însă nu erau preocupați de consecințele teologiei lor asupra gloriei lui Dumnezeu. Ei urmăreau doar ca teologia lor să slujească poftelor lor. Isus citează din Pentateuhul pe care ei îl recunoșteau pentru a le răspunde. Isus citează din Exod. Am explicat că putea cita și din alte părți. Dar El citează din Exod. De ce? Pentru a folosi aceeași metodă ca a lor, metodă bazată pe deducție și pe concluziile izvorâte din conflictele teologice. În fața versetului din Lege care porunca fratelui rămas în viață să lase urmași văduvei fratelui său, ei spuneau: *Dacă ar fi să fie înviere, atunci ea ar trebui să fie soția la doi bărbați la final! Deci nu este înviere!*

Isus ia alt verset din Lege: Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov! Dacă NU AR fi înviere, atunci Dumnezeu ar fi un Dumnezeu al celor morți, și nu al celor vii! Oare acest lucru ar scrie Yahwe pe cartea Sa de vizită: Sunt Dumnezeul a trei morți care au dispărut pentru totdeauna în neant? Oare L-ar onora pe Yahwe? Iată un CONFLICT teologic REAL, și în joc este onoarea și gloria lui Dumnezeu! Oare Creatorul tuturor lucrurilor este un Dumnezeu al vieții sau al morții? Toată legea arăta că Yahwe este PRO VIAȚĂ! Atunci cum ar putea un Dumnezeu al vieții să se prezintă pe Sine ca un Dumnezeu a trei morți care nu mai există deloc? Și Dumnezeu nu a spus: Eu am fost Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, ci Eu SUNT Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Și cei trei muriseră de câteva sute de ani în momentul în care Dumnezeu i se revela lui Moise! Deci Isus aplică LOGICA lor unui alt verset din Lege pentru a demonstra pe baza aceleiași logici că este înviere! Deci, Isus nu prezintă aici argumentul cel mai puternic din Lege în favoarea învierii. Isus vrea să le aducă un argument pro înviere folosind ACELAȘI TIP de RAȚIONAMENT ca al lor! Aici este genialitatea lui Isus!

În confruntarea cu Fariseii, Isus nu doar că nu cade în capcanele lor, nu doar că nu este încuiat de întrebările lor și le închide gura cu răspunsurile Lui, dar Isus vrea și să îi vindece, să îi recupereze. Marele test nu era câștigarea polemicii, ci provocarea de a iubi până la capăt pe dușmanii săi fățarnici. Isus caută vindecarea fățarnicilor care-l ispiteau. El nu dă doar răspunsuri inteligente, El dă răspunsuri vindecătoare, izvorâte din dragoste. Ne aducem aminte de întrebarea

cu birul: Isus nu cade în capcană, dă un răspuns diplomatic pe baza căruia nu poate fi acuzat, răspunsul Său este în armonie deplină cu adevărul, și mai mult decât atât, acest răspuns reușește să trezească mirare, certare, frământare în inimile dușmanilor Săi fățarnici. Isus este mai mult decât un campion al dezbaterilor teologice. El este Campionul iubirii!

Medităm la planul Domnului. În Eden, Dumnezeu vine cu ceva nou, nemaipomenit și atât de frumos: familia! Da, un soț, o soție...cei doi devin una..din unirea lor apar copiii care sunt frați și surori....Familia oglindește unitatea Sfintei Treimi, precum și relația de Tată și fii între Creator și făpturile mâinilor Sale. Așa ceva nu se mai văzuse....Îngerii au rămas pur și simplu uimiți, fără cuvinte. Ce lucru minunat a creat Domnul! Ce mult era glorificat Numele Domnului prin familia umană! De aici și ura celui rău față de familie. El lovește în prima familie fără milă, și apoi pe rând în toate familiile care se formează pe pământ. Oriunde se formează o nouă familie, el deja este acolo, cu planul să o distrugă. După cădere, familia rămâne un element-cheie în planul lui Dumnezeu. Toată acțiunea din cartea Genesa se desfășoară în jurul unor familii:

- Adam și Eva...
- Noe și familia lui...
- Avraam și Sara, Ismail și Isaac....
- Isaac și Rebeca, Iacov și Esau....
- Iacov, Lea și Rahela...cei 12 copii...
- Dezbinarea din familia lui Iacov....
- Refacerea unității familiei lui Iacov prin suferințele lui Iosif...

Cartea Genesa este și un ghid pentru a înțelege rolul familiei în planul lui Dumnezeu, bătăliile spirituale din jurul familiei și resursele spirituale disponibile pentru formarea unei familii sănătoase. Familia rămâne o temă-cheie în tot Vechiul Testament. Căsătoria cu femeile străine este un mijloc favorit folosit de cel rău pentru a-l târî pe Israel în idolatrie. Familia iudaică este cadrul în care credința în Yahwe este revelată următoarelor generații. Multe din legile Torei au în vedere familia. Prin familiile iudaice, sămânța mesianică este purtată prin istoria zbuciumată a păcatului. Familii speciale dau naștere la eroii credinței...la un Moise, la un Ioan Botezătorul, la Mesia însuși...Familia rămâne un element-cheie și în Noul Legământ...O Biserică sănătoasă e formată din familii sănătoase. Familia e primul cadru de rodire al iubirii creștine. Este Ierusalimul oricărui credincios...Lucrarea creștină înseamnă RELAȚII și nu un șir de activități de slujire. Lucrarea creștină începe în familie. Mai departe nu se poate trece decât dacă în familie este rodire autentică. Relația soț-soție devine o oglindire a relației dintre Hristos și Biserică...

Și totuși Dumnezeu decide că la învierea din morți, la înnoirea tuturor lucrurilor, pe pământul și cerul nou să nu mai fie relații de tip soț-soție, copil-părinte....De ce? Știm că noua creație înseamnă o preschimbare a celei vechi. Între cele două creații este o legătură. Noi NU devenim îngeri! Vom fi ca îngerii în sensul că nu vom mai fi ființe sexuale și că nu vor mai exista relațiile de rudenie specifice familiei umane....Dar vom rămâne oameni. Pavel ne spune că însăși creația așteaptă răscumpărare. Creația nouă este o înnoire a creației vechi, o preschimbare, o proslăvire a acesteia....Pământul cel nou va fi pământ care se pare că va avea copaci, flori, ape, mări, animale; rasa umană nu dispare, este doar răscumpărată și proslăvită...Dar dacă ideea familiei era, dacă vreți, una din marile noutăți aduse de umanitate, atunci de ce renunță la ea Domnul în noua creație? Aș înțelege mai degrabă să renunțăm la animale, copaci și flori...dar de ce la familie? Cum poate umanitatea să își păstreze identitatea fără taina și gloria familiei? De ce renunță Domnul la un lucru atât de frumos și glorios? Să nu îmi răspundeți că Domnul renunță la gloria familiei umane pentru a nu se ajunge în situațiile conflictuale imaginate de Saduchei....Nu e un răspuns care să-L onoreze pe Domnul. E adevărat că Saduchei intuiesc bine că există o continuitate dincolo a relațiilor inter-umane ce se formează aici pe pământ. Dar nu e un răspuns care să reflecte gloria și înțelepciunea lui Dumnezeu. El ar putea găsi și alte soluții. El nu poate sacrifica gloria familiei din acest motiv. Dumnezeuul nostru atotputernic, atotînțelept și nelimitat nu poate renunța la gloria familiei decât dintr-un motiv foarte întemeiat. Dar care să fie acela? Aș înțelege de ce dincolo nu se pot face copii. Chipul lui Hristos, cel care se reflectă și dragostea care se jertfește se poate ciopli în cineva doar într-un context al suferinței. De aceea, îngerii pot explora frumusețea acestui chip doar din afară. Dar noi avem acces la suferință. Chipul se poate zidi în noi. Cineva nu se poate naște sau poate fi creat cu acest chip. Acest chip se poate zidi doar prin suferință, doar prin dragoste care se jertfește. În cer nu e suferință, nu e jertfă, nu e pierdere. Nu e loc nici de zidirea chipului lui Isus. Dar de ce nu se păstrează relațiile de soț-soție, de tată-fiu care au fost pe pământ...Oare doar pentru a evita situațiile puse în discuție de Saduchei....? Nu pot accepta acest răspuns. Poate conține o parte din motivație. Dar nu poate fi singura motivație. Ar intra în conflict cu măreția lui Dumnezeu! Să explorăm un alt posibil răspuns. Dincolo, va fi o părtășie nemijlocită cu Domnul și nu vom mai avea nevoie de alte relații apropiate. Dar în Eden oare nu exista o relație de părtășie cu Domnul nemijlocită? Am comentat în Matei 19 că Adam, deși era deplin împlinit în relația cu Domnul, căuta totuși un ajutor potrivit...Cele două nu erau în conflict. După cădere, se creează tot felul de situații conflictuale încât relația cu Domnul și anumite relații de căsătorie intră în conflict. Dar în Eden nu exista un astfel de conflict. Era o deplină armonie între relația cu Domnul și relația cu cei din familie! Oare această armonie nu s-ar putea păstra și pe noul pământ? Cu siguranță DA! Deci de ce renunță Domnul atât de ușor la taina familiei?

Noul Testament ne descoperă că Domnul nu renunță la taina familiei, ci doar o transpune într-o nouă dimensiune, MULT Mai GLORIOASĂ! Apocalipsa se încheie cu o nuntă...o nuntă între Miel și Biserica Sa, între Fiul lui Dumnezeu și toți cei răscumpărați din toată istoria! Taina familiei, a căsătoriei rămâne deci! Dumnezeu nu renunță la ea! Doar că o transpune într-o nouă dimensiune care este bineînțeles mult mai slăvită!

22. Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului;
23. căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.
24. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.
25. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,
26. ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,
27. ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.
28. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși.
29. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica;
30. pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.
31. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup.”
32. Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică). –
33. Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.

Pasajul din Efesenii nu este doar un joc de cuvinte. Am mai comentat cu alte ocazii că metafora folosită este eclipsată de realitatea spirituală semnificată și nu invers. Unitatea minunată a relației dintre Adam și Eva era doar o palidă imagine a unității din Sfânta Treime. La fel și CĂSĂTORIA dintre doi oameni este o palidă oglindire a relației dintre Hristos și Biserică. Dar relația dintre Hristos și Biserică este o relație de căsătorie, dar mult mai profundă decât cea dintre oameni. Pavel însuși ne spune că este o MARE taină. Dar ce înseamnă acest lucru? Iată că Isus nu este doar fratele nostru mai mare, doar cel întâi dintre cei născuți, doar Răscumpărătorul și Regele nostru. El este Mirele, Soțul nostru. El nu este Soțul îngerilor, ci DOAR al Bisericii. Un bărbat e chemat să relaționeze frumos cu toate femeile. Ele îi sunt ca niște surori. Dar doar una îi va putea fi soție. El va păstra o relație frumoasă cu celelalte surori, dar va avea o relație specială doar cu cea aleasă de inima sa. Fiul lui Dumnezeu are o relație minunată cu îngerii și cu toate făpturile create. Și lor le este Părinte, Rege, Domn, Prieten, Slujitor....Dar nu le este SOȚ. Soț este doar Miresei! În ce constă această relație specială între Biserică și Hristos? Să încercăm să trecem dincolo de stereotipia cuvintelor. Repetăm de zeci de ani faptul că Dumnezeu e dragoste până într-acolo că ne înstrăinăm total de această mare taină...Înlocuim gloria nesfârșită

și de neînțeles a iubirii divine cu un concept pe care ÎL ȘTIM , ÎL STĂPÂNIM, și care ne oferă siguranță cognitivă. La fel și expresia: Isus este Mirele, Soțul Bisericii! Dar ce înseamnă? Care este esența relației unice dintre Hristos și Biserica Sa? Ce înseamnă că ea este ajutorul Său potrivit? În ce constă această relație acum? În ce va consta atunci? Sunt asemănări? Sunt diferențe? Pornim de la ce putem înțelege...de la metafora pământească și încercăm să explorăm neînțelesul. Și descoperim:

Unicitatea relației – despre care am vorbit deja. Relația dintre Fiul și Biserică este unică, specială, de neînlocuit și irepetabilă. Niciun înger creat sau care va fi creat, sau nicio altă făptură creată nu va putea să se bucure de această relație unică, specială între Hristos și Biserică. Dar în ce constă unicitatea relației? În ce constă privilegiul relației? Unicitatea părtășiei, apropierii și a unității în primul rând. Pe acest lucru insistă și Pavel...la fel cum doar Eva era din Adam, și cum doar cu Eva Adam a putut deveni una...la fel doar Biserica e din Hristos și doar cu Biserica El poate deveni un singur trup, o singură unitate. El e Capul, Biserica e trupul...cei doi sunt una. Sunt incompleți unul fără altul, pot fi doar ÎMPREUNĂ. Dar de ce doar Biserica e din Hristos? Și de ce doar ea devine aceeași una cu El? Oare nu au fost toate făcute prin El (inclusiv îngerii...) și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El? Oare nu toate sunt din El, El care este una cu Tatăl? Îngerii au fost creați din porunca Sa creatoare, dar doar Biserica Sa se naște din moartea Sa jertfitoare. Umanitatea este în Hristos care moare și care înviază. Pentru a o răscumpăra, Isus SE IDENTIFICĂ cu umanitatea...Noi am fost răstigniți împreună cu El...El a fost făcut păcat pentru noi....Este un altfel de naștere, de a crea. Îngeri se nasc din VIAȚA SA...Biserica se naște din moartea Sa! Și moartea Sa ascunde cu Sine o dimensiune a iubirii Sale...care pur și simplu nu putea fi revelată sau manifestată prin actul creator! Îngerii sunt născuți din iubirea Creatorului, din Viața iubirii Sale! Biserica se naște din iubirea Celui ce răscumpără, din Moartea iubirii Sale! Și răscumpărarea noastră se poate face doar prin identificarea noastră cu Hristosul care moare și înviază. La fel cum esența iubirii creatoare inundă întreaga identitate a ființelor create prin Cuvânt, la fel esența iubirii jertfitoare inundă identitatea ființelor răscumpărate prin Hristos! Când ne naștem din nou, ne naștem cu ADN-ul lui Hristos în noi, ADN de care, se pare că, ADAM era străin. Nu îl putea manifesta, căci nu era CADRUL suferinței care să facă posibilă jertfa. Dar e posibil ca să nici să nu fi avut în El ADN-ul cristic. Sau poate exista doar ca potențialitate, dar în niciun caz nu era activ. Iubirea cristică este în esența lui Dumnezeu din veșnicie. Ea a fost doar revelată și manifestată acum. Făpturile create de El purtau esența iubirii Sale...și poate deci era și acest ADN ascuns în el...dar doar ascuns...sau poate nici atât. Unirea noastră în moartea și viața cu Hristos, fie activează în noi acest ADN ascuns prin actul creației...fie efectiv ne dăruiește atunci acest ADN cristic....Sunt deci două posibile modele:

- i) ADN-ul cristic este ascuns în Adam...dar ascuns...ca potențialitate...el încă nu este activ și nu inundă identitatea lui Adam. Acest ADN ascuns este resuscitat și activat doar prin unirea cu moartea și învierea lui Hristos. Această unire este valabilă atât pentru cei ce se nășteau din nou în Vechiul Legământ (măcar că nu

știau acest lucru...), cât și pentru cei care sunt în Noul Legământ care, știind acest lucru, îl și pot manifesta mai clar în faptele lor.

- ii) ADN-ul cristic nu era în Adam. El este infuzat ființei umane doar la naștere din nou, prin unirea și moartea lui Hristos. Nașterea din nou nu este doar o iertare, o iluminare, doar primirea Duhului Sfânt pentru a birui firea pământească, ci cu mult mai mult...înseamnă unirea cu Hristos, infuzarea în noi a ADN-ul său, a tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu....Pe baza acestui ADN nou, Dumnezeu vrea să cultive în noi chipul unic al lui Hristos pe care nu îl poate avea niciun înger....

Oricum ar fi, nu cred că greșim că afirmăm că doar cei născuți din moartea Sa sunt din El (incluzând taina acestui ADN cristic), și că doar ei pot fi astfel una cu El! Taina iubirii cristice nu este doar în El, ci și în noi. Astfel unitatea și părțasia dintre Biserică și Hristos e unică, e de o apropiere mult mai mare decât cea posibilă între îngeri și Hristos. Îngerii contemplă din afară iubirea cristică. Noi din interior. Ea face parte din identitatea noastră!

Să luăm ca metaforă legătura de sânge. Suntem chemați să respectăm orice suflet omenesc și să-i facem bine. Însă doar cu câțiva oameni avem o legătură de sânge directă, apropiată. Toți venim din Adam....Însă orizontul nostru e prea mic...și atunci suntem sensibili la legăturile de sânge directe, apropiate. Și această legătură de sânge oferă o apropiere unică. De aici și vorba: sângele apă nu se face! Ea ne apropie de cineva chiar dacă nu l-am văzut niciodată. Cine dintre noi, dacă ar afla că are un frate biologic, pe care nu l-a cunoscut niciodată, ar putea trece nepăsător față de această informație? Cine nu ar dori să afle mai multe despre el, să-l cunoască? Din marea de necunoscuți formată din 7 miliarde de suflete deodată atenția noastră se îndreaptă asupra unui singur necunoscut. Și chiar dacă vrem să nu ne gândim la el, gândurile ne conduc totuși către el...Vrem să îl cunoaștem...să stăm puțin de vorbă cu el. Vreun interes ascuns? Nu...ci vrem pur și simplu să îl cunoaștem. Legătura de sânge ne cheamă, ne apropie. În lumina acestei metafore, putem spune că doar între cei răscumpărați și Hristos este **o legătură de sânge**. Curățiți prin sângele Lui, devenim purtători ai ADN-ul Său. Suntem carne din carnea Lui și oase din oasele Lui.

Biserica are deci privilegiul unei legături unice cu Hristos, unei legături de sânge. Suntem din El, purtăm ADN-ul Său și astfel doar noi putem deveni Mireasa Lui, putem deveni una cu El. Suntem mai mult decât prietenii Săi, suntem una Cu El. Formăm o singură entitate spirituală. Soțul și soția devin una. Identitatea fiecăruia se păstrează, dar cei doi formează o identitate nouă, un singur Templu în care locuiește Dumnezeirea. Astfel, fiecare nu mai poate fi fără celălalt. El este **soțul ei** și ea **soția lui**. La fel și cu Hristos și Biserica. Cei doi formează un singur trup. Hristos este Capul, iar Biserica Trupul. Nici Trupul nu poate fi fără Cap, dar nici INVERS! Noi acceptăm ușor faptul că Biserica nu poate fi fără Isus. Dar ne-am gândit vreodată că nici Isus nu

poate fi fără Biserică? Ce ar face Capul fără trup? Isus a ales să se unească cu Biserica Sa pentru a forma un singur Trup. El se leagă pentru eternitate de Biserică. Tot ce va face, va face deci prin ea, împreună cu ea, și de dragul ei! Înțelegem deci că statutul de soție a Mielului nu înseamnă doar o părtășie unică cu Hristos, ci și o conlucrare unică cu Hristos, o poziție unică în împlinirea planurilor lui Hristos. Biserica e chemată să șadă împreună cu Hristos pe scaunul de domnie al Domnului. E chemată să guverneze tot ce este creat și tot ce va fi creat alături de Hristos. Biserica este ajutorul Său potrivit pentru ETERNITATE! Și este ajutorul Său potrivit în sensul cel mai real și profund. Ea nu are doar titlul de ajutor potrivit al lui Hristos, ci ESTE ajutorul Său potrivit. Mai mult decât un prieten, decât un slujitor. Este ajutorul Său potrivit. Biserica este privilegiată nu doar în cunoașterea lui Hristos, ci și în conlucrarea cu Hristos. Ea este realmente Regina, cu drepturi de Regină, de stăpânire a tuturor lucrurilor. Noi vom moșteni TOATE lucrurile împreună cu Hristos și vom domni și sluji toate lucrurile alături de Hristos. La fel cum Eva capătă drept de domnie peste întreaga creație ca și soție a lui Adam, la fel și Biserica primește dreptul de domnie asupra tuturor lucrurilor ca și soție a lui Hristos! Acest drept nu-l are și nu-l va putea avea nicio altă făptură. Hristos are o singură Mireasă, cea născută prin sângele Lui, din sângele Lui! Între Hristos și Biserică se creează o relație asemenea celei dintre Tatăl și Fiul. Biserica este REALMENTE primită în sânul Sfintei Treimi cu drepturi dumnezeiești! În Evanghelia după Ioan descoperim ca în nicio altă carte a Scripturii, splendoarea relației dintre Tatăl și Fiul. Nicio altă carte nu ne revelează atât de frumos relația dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Și în această carte, Isus propune Bisericii o relație dintre El și Ea asemenea relației dintre Tatăl și Fiul! Este de-ajuns să citim Ioan 17 pentru a înțelege această taină, și anume: relația dintre Fiul și Mireasa Sa este asemenea relației dintre Fiul și Tatăl, și prin aceasta, Biserica nu este chemată doar să slujească Sfânta Treime, ci să devină parte din ea!

Să citim în lumina celor spune mai sus rugăciunea din Ioan 17:

1. După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine,
2. după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I-ai dat Tu.
3. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.
4. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.
5. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.
6. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău.

7. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tine.
8. Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis.
9. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi: –
10. tot ce este al Meu este al Tău, și ce este al Tău este al Meu – **și Eu sunt proslăvit în ei.**
11. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, **pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi.**
12. Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu, în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.
13. Dar acum, Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină.
14. Le-am dat Cuvântul Tău; **și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.**
15. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.
16. Ei nu sunt din lume, **după cum nici Eu nu sunt din lume.**
17. Sfintește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.
18. **Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.**
19. Și Eu însumi Mă sfîntesc pentru ei, **ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.**
20. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.
21. Mă rog ca toți să fie una, **cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi,** pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
22. **Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una**
–
23. **Eu în ei, și Tu în Mine** – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și **că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.**
24. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.

25. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; ***dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.***

26. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-l voi mai face cunoscut, ***pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei.***”

Tot ce este al Tătlui este al Fiului, dar și tot ce este al Fiului este al Miresei. Tatăl este în Fiul și Fiul în Tatăl. Fiul este în Biserică și Biserica în Mireasă. Tatăl trimite pe Fiul, și Fiul trimite Biserica. Fiul cunoaște pe Tatăl, iar Biserica cunoaște pe Fiul. Tatăl păzește pe Fiul, și Fiul păzește Biserica! Tatăl doar prin Fiul, doar împreună cu El, și doar de dragul Lui și spre slava și bucuria Lui! Fiul doar prin Biserică, doar împreună cu ea, doar de dragul ei, și spre binele și slava ei! Ce minune! Ce taină! Într-adevăr taina aceasta (Hristos și Biserica) e mare!!! Dar nu e o taină ascunsă. Este o taină pe care suntem invitați să o explorăm. Un soț care devine una cu soția lui...într-un fel nu mai poate avea secrete față de ea, și tot ce plănuiește și întreprinde o face consultându-se cu ea. E adevărat că face acest lucru cu discernământ. O protejează de anumite vești, chiar de anumite acțiuni pe care el i le face. Dar nu i le ascunde decât pentru a o proteja. Și Isus a ascuns ucenicilor o vreme sensul ispășitor al morții sale pe cruce. Dar pentru a-i proteja. Soțul însă nu are secrete față de soție. Nu ascunde de ea lucruri pentru că s-ar teme de ea sau nu ar avea încredere. Ascunde de ea doar lucrurile care nu i-ar face bine. Și aceasta aici și acum....din pricina căderii și limitelor noastre..Dar în Eden, Adam nu avea secrete față de Eva și nu putea plănui nici măcar o zi fără ea. Tot ce făceau, făceau împreună. Așa va fi și cu Hristos și Biserica în eternitate. Acum din pricina limitelor Miresei, sunt multe lucruri tănuite. Dincolo, vom avea acces la toate tainele. Dacă îmi permiteți: Hristos nu va face nimic, nu va putea întreprinde niciun plan ceresc, nu va putea decide să creeze o nouă lume fără a se consulta, sfătui cu Biserica Sa. Dacă vreți, fără a o implica și fără a primi acordul ei. Tot ce vor face, vor face ÎMPREUNĂ. Îmi aduc aminte de anumite pasaje din Scriptură care anticipează această legătură între Hristos și Biserică. Dumnezeu spune: *Să ascund, prietenului Meu Avraam acest lucru?* Moise vorbește în Cort cu Domnul ca și cu un prieten. Dumnezeu nu face nimic fără a descoperi acest lucru prorocilor Săi, ne spune profetul. Elisei ȘTIE că Ilie va fi luat la cer. Elisei SE MIRĂ că Domnul nu l-a înștiințat mai dinainte de moartea fiului Sunamitei...Isus nu ascunde ucenicilor Săi că va muri la Ierusalim....Aceasta înseamnă legătură de căsătorie în profunzimea ei. Aici pe pământ cuplurile creștine tind spre acest ideal și sunt chemate și la discernământul ce ține cont de limitele fiecăruia. Dar dincolo nu va fi așa. Mireasa va fi desăvârșită, va fi atât de slăvită, va purta chipul și ADN-ul lui Hristos! Nu vor exista limite. Relația dintre Hristos și Biserică va fi la fel de frumoasă, de glorioasă, de armonioasă ca relația dintre El și Fiul. Sfânta Treime va primi un nou mădular (Biserica) fără ca armonia din ea să fie știrbită cu nimic! ADN-ul cristic din Biserică va împuternici Biserica să danseze armonia divină fără greș, fără pată. Biserica va intra în valsul Sfintei Treimi în mod perfect, desăvârșit. Ce minune! Ce taină! Ce măreție! Îngerii au fost și sunt uimiți de armonia perfectă între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt! Și aceasta din veșnicie în veșnicie! Dar la nunta Mielului vor vedea ceva NOU! Un al patrulea personaj va deveni parte a acestei armonii, dar fără să o umbrească. Biserica se va

integra PERFECT în armonia Trinității. Să ne gândim la o familie unică, minunată, perfectă. Nu există certuri, conflicte, tensiuni. Este o armonie desăvârșită. Fiecare își are locul său și este preocupat pentru celălalt. Și fiul se gândește să se căsătorească. EA va deveni un nou membru al acestei familii. Dar ce se va întâmpla cu armonia perfectă a familiei? Se va integra ea în această familie fără a perturba armonia? Va umbri armonia sau va face să strălucească armonia și mai mult? Integrarea reușită a unui membru nu doar că nu va umbri armonia, dar o va face să strălucească și mai mult. La spectacole suntem mereu uimiți de armonia dintre dansatori, acrobați. Ne place armonia! Ne închinăm în fața ei! Ne-o dorim și tânjim după ea! Și cu cât mai multe individualități sunt implicate în actul artistic, cu atât armonia e mai glorioasă! Primirea Miresei în sânul Sfintei Treimi nu doar că nu va umbri armonia divină, dar o va face să strălucească și mai mult! Ce spectacol va fi la nunta Mielului! Și ce mult va străluci îndurarea și iubirea lui Dumnezeu după cum este scris:

- El ne-a înviat împreună, și ne-a pus împreună să ședem în locurile cerești în Hristos Isus, ***ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.*** Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. (Ef.2:6-8a)

Ce mare va fi uimirea! Uimirea va fi în primul rând că Sfânta Treime a mai primit un membru în sânul ei. Cine s-ar fi gândit că acest lucru e posibil? Și iată că este! Armonia nu doar că nu este știrbită, dar strălucește și mai mult!!! Dar uimirea va și mai mare din pricina CELUI ce este acest nou mădular! Căci cine este Mireasa? Ea este formată din toți vrăjmașii Domnului, din cei care L-au omorât pe Fiul! Fiul Și-a ales ca Mireasă pe cei care L-au ucis. Cât de mare poate fi îndurarea Sa! Nu doar iertați, nu doar primiți în Împărăție ca robi, dar chemați să fie Mireasa Lui! Deci acesta este al doilea motiv de uimire. Iar al treilea e legat de faptul că cei care urau Armonia și au răstignit-o, cei născuți în dizarmonie și trăind în vrăjmășie unii cu alții POT dansa fără greș valsul armoniei divine! Cum e posibilă această preschimbare? Și nu au fost constrânși, ci au acceptat de bunăvoie preschimbarea! Cine i-a convins? Și cum au putut fi ei preschimbați? Ce minune! Ce taină! Ce spectacol și uimire va fi nunta Mielului, iar Mireasa va fi în centrul atenției...Cei care mai cred că Neamurile și Israel (de care vorbește Pavel în Efeseni 2) vor avea locuri diferite în Împărăție...sau că doar cei din Noul Testament vor face parte din Mireasa Sa...sunt ATÂT de departe de inima lui Dumnezeu, de gândurile Sale, de frumusețea Sa...încât nu poate decât să-mi fie o milă profundă de ei....*Tot nu înțelegeți?* – le-ar spune cu dragoste Armonia Însăși....

Dacă ar fi să legăm pilda vierilor de pilda nunții fiului de împărat...iată care ar fi legătura:

Fiul este omorât de vieri...dar înviază și Tatăl, drept răsplată, îi pregătește Nunta...La nuntă sunt invitați VIERII...Da, vierii sunt invitații la nuntă. Este acum de înțeles de ce nu vor să vină...Cum să vii la nunta fiului Regelui pe care L-ai omorât...sau cel puțin credeai că L-ai omorât..Ei se gândeau că e o cursă. Regele vrea să se răzbune! Nu este nicio nuntă! E o capcană! Își găsesc scuze. Alții chiar ripostează. Nu este o invitație la nuntă, ci la război! Deci război să fie! Dar cei invitați în a doua rundă (Neamurile) nu sunt tot vieri? Desigur! Sunt ei mai buni ca

primii invitați? Nicidecum! Noi tot spunem că evreii L-au ucis pe Isus. E adevărat că cea mai mare parte de vină a fost a lor. Dar și Romanii (Neamurile) au participat la răstignirea lui Isus. Dumnezeu a îngăduit ca Fiul să fie răstignit prin conlucrarea dintre evrei și romani...dintre Israel și Neamuri. Cei doi vrăjmași de moarte s-au unit acum ca să-L omoare pe Fiul! Cei doi vieri istorici, deși dușmani, fac pace pentru o zi, pentru a putea omorî pe Moștenitorul viei! Vieri sunt și unii și alții. Totuși, dintre vieri chemați în a doua rundă, unii răspund. Se apropie cu teamă de porțile palatului gândindu-se ce va fi? Credința în BUNĂTATEA Împăratului a fost cea care le-a dat putere să își învingă teama și să intre în palat. *Împăratul e bun și credincios. El nu poate minți. Dacă ar fi vrut să se războiască cu noi, ne-ar fi spus! El e gata să ne ierte !.* Și vin timid în sala de nuntă... dar nimeni nu le face rău...e așa cum au crezut. Împăratul însuși îi primește. Nu e înarmat...nici El...nici slujitorii. Împăratul îi ia în brațe...îi îmbrățișează, îi ajută să se așeze la masă...începe ospățul. Fiul șade lângă împărat...dar unde e Mireasa? se întreabă toți. Unde e Mireasa? Întârzie? Așa o fi obiceiul aici? Și povestesc cu Împăratul ca și cu un Prieten. Împăratul e liniștit și blând. Le dă libertatea să își dea cu părerea despre treburile Împărăției, chiar să îl contrazică...E un dialog ca între doi prieteni care nu s-au văzut de mult...este o libertate fantastică...Și din pricina acestei atmosfere de libertate, cineva întreabă: Împărate, ne-ai chemat la o nuntă totuși? Unde este Mireasa? Murim de curiozitate să o vedem! Și atunci urmează zâmbetul Împăratului care le dă un răspuns la care nu s-ar fi așteptat în veci...Împăratul le răspunde: *Mireasa sunteți voi!*

În pilda nunții fiului de împărat apare tatăl, fiul, dar nu și mireasa. De ce? Acum începem să înțelegem: pentru că Mireasă aveau să devină invitații care au răspuns sincer chemării. Invitații care îl urau pe Rege, care nu aveau încercare în El, care credeau că nu e vorba de o nuntă, ci de o capcană întinsă de împărat...dar când au venit nu era nicio capcană...nu era nici mîncare otrăvită și nu li se întâmplă nimic rău...Totul era așa de frumos. Și marea surpriză! Ei văd pe Fiul, văd pe Tatăl. Dar unde e Mireasa? Trec clipe bune dar mireasa nu mai vine. De ce? Ei sunt Mireasa! Invitații, foștii vrăjmași ai Regelui, foștii vieri, sunt chemați să devină Mireasa Fiului pe care L-au ucis!

Cât de mare este bunătatea Lui! Cât de neînțeleș este iubirea Lui! De ce, Doamne? Iată locul potrivit al de ce-urilor noastre? Și nu cele direcționate împotriva Domnului de suferință. Întrebarea nu este: *de ce nu ne iubești?* Ci *De ce iubești atât de mult?*

Ne amintim de unde am plecat...Am plecat de la întrebarea: de ce renunță Dumnezeu la legăturile de căsătorie în lumea viitoare? Și am descoperit că nu renunță, ci înalță căsătoria la o dimensiune infinit superioară: Hristos și Biserica Sa! Și totuși, de ce nu sunt păstrate ambele tipuri de căsătorii? Sunt incompatibile cele două tipuri de căsătorii? De exemplu, în prezent, Biserica este Soția Mielului, și totuși în Biserică există legături între soți și soții. În același timp, acum Biserica e mai degrabă LOGODNICA lui Isus (vezi 2 Cor.cap.10a)...e o soție în modelare...încă nu este curățită...de-abia la final va fi nunta și va deveni SOȚIE pentru totdeauna și cu drepturi depline. Deci e posibil ca nu aici, dar DINCOLO să nu existe compatibilitate între cele două tipuri de căsătorie? Dar oare de ce?

Să medităm. Iată un posibil scenariu: Biserica lui Hristos este UNA, este Soția Mielului! Ea este un singur TRUP. Și totuși noi ne păstrăm individualitatea dincolo. Fiul este o Singură Persoană. Dar Biserica e formată din milioane de Persoane. Cum este posibilă o relație mai profundă decât cea de căsătorie între Isus și Biserica, de vreme ce Biserica e formată din milioane și chiar sute de milioane de persoane unice? Mă gândesc la armonia din Biserica. Mă gândesc la ce va fi Biserica. Dumnezeu nu aducă pe cei răscumpărați și-i pune împreună în aceeași cameră. Dumnezeu ÎI UNEȘTE și formează din ei un singur Trup. La fel cum Adam și Eva formează un singur Trup, la fel și Biserica formează un singur trup. Fiul Se roagă ca ucenicii să devină Una după cum tatăl și Fiul sunt Una. Tatăl și Fiul sunt două Persoane, și totuși sunt un singur Dumnezeu! În mod asemănător, Biserica e formată din milioane de credincioși dar formează o singură Mireasă. Apropierea, conlucrarea, comunicarea, părtășia, relația dintre cei răscumpărați este ca cea dintre Fiul și Tatăl. Ideea de părtășie a sfinților în ceruri...e mai mult decât ne putem imagina. În Eden, capacitatea intelectului lui Adam era dincolo de imaginație. Într-o singură zi, în mai puțin de 12 ore el pune nume la toate animalele și la toate speciile! Ce atenție distributivă! El poate comunica cu mai multe persoane deodată, poate procesa simultan milioane de informații! El reflectă ceva și din capacitatea Marelui Împărat de a relaționa SIMULTAN cu miliardele Sale de slujitori! Dar oare ce capacități va avea noul trup pe care îl vom primi? Oare vom putea comunica cu toți sfinții din trupul lui Hristos SIMULTAN? În trupul nostru uman...totul comunică. Creierul comunică simultan cu fiecare parte a trupului...Dar Trupul Bisericii este cu mult mai slăvit ca Trupul Uman....Trupul de slavă pe care îl vom primi va face posibilă PĂRTĂȘIA SFINȚILOR...o comuniune și apropiere cu TOȚI sfinții...Vom fi UNA în El. Și vom fi toți atât de apropiați UNII de ALȚII, încât pur și simplu nu vom putea fi mai apropiați de un credincios decât față de alți credincioși. Degetul stă lângă un alt deget, dar este mai apropiat de acel deget decât este de ureche? Trupul este un trup! Această apropiere maximă și simultană între fiecare mădular și toate celelalte va face incompatibilă prezența unor legături de căsătorie care, prin definiție, implică o apropiere mai mare de celălalt. În mod paradoxal, deși Adam și Eva nu vor mai fi soț și soție dincolo apropierea și părtășia dintre ei va fi infinit mai mare decât cel mai profund moment de părtășie realizat ca soț și soție între ei când erau pe pământ. Și mai surprinzător va fi faptul că același tip de părtășie va fi posibil, simultan cu toți ceilalți sfinți din istorie. Nu vor mai fi apropieri mai mari sau mai mici, sau grade de rudenie. ADN-ul primit prin sângele lui Hristos ne va transforma pe toți într-un singur Templu, într-un Singur Trup. Deși Sfânta Treime e formată din Trei Persoane...ea acționează ca o singură Persoană, iar noi ne rugăm unui singur Dumnezeu, iar îngerii slujesc un singur Dumnezeu! La fel și Biserica e formată din sute de milioane de Persoane, dar formează o singură Persoană și Acționează ca o Singură Persoană. Hristos nu are mai multe mirese, ci UNA SINGURĂ, slăvită și fără pată. Deci, ca Hristos să poată relaționa cu Mireasa Sa ca și cu o Soție, Mireasa Sa trebuie să fie o singură Persoană, un singur Trup...și de aceea NU POT fi legături de căsătorie sau rudenie în acest TRUP NOU, în această Persoană nouă care este Biserica Sa! Cât de glorioasă trebuie să fie această Biserica! Îmi vine în minte o ilustrație palidă..dar totuși ilustrație...povestea bancului de pești...

Era o mare minunată. Marea avea un Rege, și Regele mării avea un Fiu de Rege, frumos, înalt ca un munte, slăvit ca un soare. Și pielea lui și hainele lui erau albe, argintii...dar de un alb și de un argintiu atât de frumos, încât nicio plantă sau niciun pește din mare nu avea acest argintiu unic și minunat. Mai erau pești albi sau argintii...dar niciunul nu putea imita albul, argintiul unic al fiului Regelui... Și Regele și Fiul aveau grijă de toți peștii mării. Și într-o zi un banc de pești, un imens banc de pești, format dintr-un miliard de pești, s-a răzvrătit: *Locul e prea strâmt pentru noi. Vom merge pe uscat!* Regele le spusese: *Nu mergeți pe uscat, căci în ziua în care veți părăsi această mare, negreșit veți muri!* Dar acest banc de pești a necinstit sfatul împărătesc: *Regele vrea să ne țină captivi în această mare. Vrea să rămânem robii lui, supușii lui, nu vrea să ne scape din mână, nu vrea să fim liberi. Ne păcălește.* Și cu mic cu mare s-au pornit la drum...au ajuns la marginea mării. Au ieșit din mare. Și NIMIC! Iată că nu s-a întâmplat NIMIC. Nu au murit! Iată că Regele mării a mințit. Dar după ce s-au îndepărtat la o distanță mai mare de mare, lumina soarelui a început să ardă cu putere peste ei. Apa de pe ei s-a evaporat repede...și au căzut neputincioși pe pământ...suflarea de viață a început să-i părăsească...au început să se zbată în chinuri groaznice...dar erau la o distanță prea mare de mare. Și din chinul lor au început să scoate strigăte puternice de durere. Aceste strigăte au ajuns până la urechile Regelui Mării. Lui i s-a făcut milă de ei, și a trimis pe mărețul Fiu să îi salveze. Fiul a ajuns la marginea mării. A ieșit din apă. Soarele însă a început să dogorească puternic peste el din prima clipă din care a ieșit pe uscat. Dar el a înaintat. Puterile îl părăseau...Dar el tot înainta...privea spre bancul de pești cum se zbătea în depărtare și înainta cu greu...A ajuns istovit la bancul de pești, și a început să adune peștii în poala hainei lui. Dar aceștia au început să vorbească între ei: este Fiul Regelui. L-a trimis să ne pedepsească...să ne omoare înainte de vreme! Și au început să muște pe fiul care îi strângea în poala hainei lui...și i-au rănit mâinile istovite, și i-au rănit brațele, pieptul, gâtul, picioarele...l-au mușcat din toate părțile și i-au umplut tot trupul lui de răni...dar el continua să-i strângă în poala hainei lui...și i-a strâns pe toți...și plin de răni, mai istovit, a pornit din nou spre mare...Dar în timp ce mergea spre mare...sângele care izvora din rănilor sale a început să se prelingă și să cadă în poala hainei lui...peștii erau aproape morți...și-au consumat ultimele energii încercând să se opună fiului care-i strângea în poala hainei lui...aveau nevoie să ajungă cât mai repede în apă...dar mai era mult până la mare. Și atunci sângele fiului a picurat în poala lui și a format o mare de sânge înainte de a ajunge în marea cea mare...și sângele fiului le-a dat viață, oxigen, din nou putere...și sângele fiului a vindecat toate rănilor peștilor...și aceștia au fost readuși la viață, și au căpătat solzi albi, argintii, au căpătat pe ei înșiși albul și argintiul unic al Fiului Regelui...Și până au ajuns la mare, solzii peștilor, înnegriți de soarele nemilos...au devenit toți albi, argintii...Și fiul a ajuns în mare istovit de toate puterile....aproape mort. Peștișorii erau deja albi, în viață, vindecați, sănătoși și fiul mai avea o ultimă suflare...ce să facă ? Să se arunce în mare pentru a-și salva propria viață? Sau să arunce bancul de pești din poala hainei lui în mare...și cu ultima suflare aruncă bancul de pești în mare...iar el pe cât de înalt era, se prăbușește la marginea mării, mort...fără suflare...Bancul de pești este acum în mare, în siguranță, în viață, vindecați, minunându-se de culoarea argintie în care sunt îmbrăcați...Dar Fiul zace mort pe malul mării. Iar ei privesc nedumeriți...Ei trăiesc...dar fiul este mort. Încep să

plângă. Ar încerca să-l împingă în mare, dar Fiul e cât un munte. Ei nu au această putere...Și oricum este deja mort. Dar în acea clipă se aude ca un tunet glasul Regelui Mării care rostește: *Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut!* Și atunci valurile mării se ridică asemenea unor munți...se revarsă dincolo de țarm și asemenea unor brațe dumnezeiești îmbrățișează trupul fiului și-l trag cu grijă înapoi în mare...Și ajuns în mare...fiul este readus la viață! E viu ! Trăiește!Și Fiul se duce spre palatul Regelui...și intră să se înfățișeze înaintea Tatălui...Bancul argintiu de pești este și el acolo. Și Regele îi spune fiului său: *Cere-mi orice vei vrea să-ți dau și îți voi da!* Și atunci fiul îi răspunde: *Am o singură dorință!* Și Tatăl îi răspunde: fă după dorința ta! Și atunci fiul se îndreaptă spre bancul de pești și-l invită la dans...și atunci minune mare: Bancul de pești intră în mișcare și ia forma și chipul unei mirese, unei mirese albe, argintii, strălucitoare, cu o frumusețe la fel de strălucitoare ca cea a fiului regelui mării. Și se înfățișează înaintea Fiului și Fiul îi întinde mâna...și Ea îi întinde și ea mâna...și începe un vals de nuntă...și sincronizarea dintre cei doi este perfectă...Și atunci ajung și unii invitați...care fiind chemați tocmai de la cealaltă margine a mării au ajuns ceva mai târziu...Ei ajung chiar în mijlocul valsului. Și sunt uimiți. O mireasa pentru fiul regelui? Care poartă același argintiu...ca al fiului de împărat? Și frumusețea ei e la fel de strălucitoare ca a lui? Dar cine este Ea? De unde a apărut? Unde s-a putut ascunde până acum? Unde a fost ea, de nu am sesizat-o? De ce nu ne-a spus nimeni despre ea? De unde a venit? Nici prin creasta minții lor nu le trece prin minte că Mireasa este formată dintr-un miliard de pești...căci sincronizarea dintre ei este perfectă, unitatea, comunicarea, armonia dintre ei este desăvârșită...astfel încât nimeni nu rămâne în urmă...urechea miresei stă la locul ei, la fel și ochii, la fel și părul...iar mișcărilor sunt de o grație desăvârșită....Invitații care au venit de la început...se întreabă unde a dispărut bancul de pești? Și nici ei nu înțeleg prea bine ce se întâmplă.....Fiul are în sfârșit o Mireasă...și e așa de minunată.....și totul a început cu un banc de pești răzvrățiți...cine ar fi crezut că se va încheia așa de frumos povestea?

Hristos și Mireasa...taina aceasta este mare. Doar Ea este os din oasele Lui și carne din carnea Lui... Doar ea este născută din moartea Sa. Doar ea poartă ADN-ul tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu. Doar ea poate deveni una cu Mirele. Îngerii sau umanitatea din Eden, dinainte de cădere și răscumpărare nu pot forma această Mireasă. Doar ea este din Hristos, putând deveni una cu El. Doar Ea poate înțelege cu adevărat taina iubirii Sale jertfitoare. Doar Ea poate fi ajutorul Lui potrivit pentru eternitate. Doar ADN-ul cristic purtat de fiecare credincios în parte îi poate uni într-atât încât să formeze UN SINGUR TRUP, o singură Persoană. Doar ADN-ul cristic poate face ca toți cei răscumpărați să fie UNA după cum Tatăl, Fiul și Duhul sunt una. Dacă în Eden unitatea Sfintei Treimi se reflecta în familia umană...acum se reflectă cu mult mai mult în unitatea Trupului lui Hristos, a Bisericii Sale...Dumnezeu renunță la ceva frumos DOAR pentru a-l înlocui cu ceva infinit mai frumos! Deci, dacă avem un vis frumos și Domnul ne cere să renunțăm la el...să nu ne temem. Singurul motiv pentru care ne cere acest lucru este că are pentru noi un VIS mult mai frumos decât cel plămădit de imaginația noastră.

Cum va relaționa Hristos cu Biserica în eternitate? Fabulez din nou....iertați-mă...Îmi imaginez: Hristos va avea în minte o nouă creație, un nou plan și-l va împărtăși

Miresei...Cuvintele Lui vor fi auzite simultan de noi toți, iar noi toți simultan ne vom consulta între noi asemenea trupului omenesc și din partea noastră se va transmite *un singur răspuns* către Hristos: *Da, Domnul meu...ce minunat este acest plan...mai am și eu o sugestie ca să fie și mai frumos, și mai glorios!* Și atunci se va împlini Scriptura care spune: *pentru ca TOȚI, cu O INIMĂ și cu o GURĂ să slăviți pe Tatăl Domnului nostru Isus Hristos* (Romani 15:7)

Fabulez. Speculez. E adevărat. Dar în mod cert ce va fi dincolo va fi infinit mai frumos decât ce a reușit imaginația mea limitată să încropească. Ce am scris e tare departe de ce va fi...dar mă ajută să întrezăresc o fărâcă din gloria viitoare, din gloria nunții Mielului!

Revenim la pilda cu nunta fiului de împărat. Din această perspectivă ne dăm seama că era totuși tare trist să nu vină niciun invitat...căci dacă Mireasa era formată din invitați...cum poate avea loc o nuntă fără Mireasă? Fiul S-a jertfit din dragoste. Dar rodul Jertfei este Cel care i-a înviorat inima. Tatăl știa că mulți vor răspunde chemării. Știa că Fiul va primi și o Mireasă. Bucuria spre care Hristos privea înainte era tocmai Mireasa. Da, nunta nu putea avea loc fără invitați. Păcat însă că nu au venit toți...că au venit totuși așa de puțini din cei chemați...Ce frumos! Fiul Se jertfește din iubire față de Tatăl și e gata să se jertfească chiar dacă nu ar căpăta nicio Mireasă...nicio recompensă...chiar dacă nu s-ar vindeca niciun vier...chiar dacă nu ar veni niciun invitat...Dar Tatăl știe că va fi și o Mireasă și pregătește Fiului din cei răscumpărați o Mireasă atât de frumoasă, încât Însuși Fiul lui Dumnezeu - Frumusețea Însăși - este surprins și fermecat de frumusețea ei! Cât de mare trebuie să fie gloria Miresei încât ea poate fi efectiv un ajutor potrivit Fiului lui Dumnezeu. Ea nu poartă doar titlul de soție, de ajutor potrivit. Ci ea îi este REALMENTE un ajutor potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu pentru întreaga eternitate.

Ne aducem aminte de Adam și de căutarea lui...El a căutat în întreaga creație un ajutor care să i se potrivească...A văzut animale minunate, inteligente, superbe...Înainte de cădere, slava animalelor era nebănuț de mare...Puteau vorbi, putea relaționa altfel cu omul. Adam ar fi putut da titlul unei specii mai inteligente de ajutor potrivit al său, dar ar fi fost doar un titlu...Faptic nu i-ar fi putut fi un ajutor potrivit. Căci Adam era atât de inteligent, atât de slăvit, era Regele creației. Era o diferență de esență, de natură, o diferență ONTOLOGICĂ între el și toate viețuitoarele...Și atunci Dumnezeu L-a adormit...și din coasta sa a făcut-o pe Eva...os din oasele Lui și carnea din carnea Lui...de aceeași natură cu el, purtând ADN-ul său...și chipul lui Dumnezeu. Și de-abia atunci el a spus: Iată în sfârșit...! Dar ca să apară Eva, el a trebuit să adoarmă, să fie rănit, să fie vindecat și retrezit...

Întrezărim noi asemănări și diferențe între Primul Adam și al doilea Adam. Fiul lui Dumnezeu poartă din eternitate esența Tatălui, și acea taină a iubirii jertfitoare. Ideea unui ajutor potrivit Fiului lui Dumnezeu părea o imposibilitate. Toate făpturile create, toți îngerii, arhanghelii și serafimii, Adam însuși...toți la un loc nu puteau forma un ajutor potrivit Fiului lui Dumnezeu. Dacă distanța dintre viețuitoare și Adam era imensă, distanța dintre Fiul lui Dumnezeu și toate făpturile create era și mai mare! Puteau căpăta titlul de ajutor potrivit...dar

efectiv să-i fie un ajutor potrivit...era practic imposibil. Căci simplul act creator, simpla aducere în ființă nu imprima în făpturile create ADN-ul iubirii jertfitoare din inima Fiului.

La fel cum animalele, deși erau tot din Dumnezeu, nu purtau chipul Domnului pe care-l purta Adam, la fel toate făpturile create, deși erau din Dumnezeu, nu purtau ADN-ul iubirii jertfitoare care-L purta doar Fiul. Nimeni deci, nu era os din oasele Lui și carne din carnea Lui. Și au trecut multe veșnicii și nu s-a găsit niciun ajutor potrivit pentru Fiul. Dar Tatăl i-a spus: Eu am un plan. Și voi face imposibilul. Îți voi da un ajutor potrivit, și va fi atât de potrivit încât Tu Însuși vei amuți. Dar nu va fi ușor. Va trebui să mergi pe mâna mea...

Și Fiul a mers pe mâna Tatălui și la fel ca Primul Adam a adormit...dar a fost un somn al morții. Și Domnul l-a deschis o rană ca Celui dintâi Adam, dar dacă primul Adam nu a simțit nimic, al doilea Adam a fost zdrobit de durerea deschiderii acestei răni și din această durere a iubirii jertfitoare, Dumnezeu a luat o coastă...și din ea a făcut Biserica care poartă ADN-ul iubirii jertfitoare, care este os din oasele Lui și carne din carnea Lui. Și apoi a înviat pe al doilea Adam și i-a prezentat Mireasa...Și Fiul a amuțit...S-a înviorat...Durerea a fost uitată și a spus ca Adam de altădată: Iată, în sfârșit, pe aceea care este os din oasele Mele și carne din carnea Mea...Ea se va numi Mireasa Mielului căci a fost luată din Hristos!

Ce taină! Ce minune! Cât de frumoasă trebuie să fie Mireasa la Nunta Mielului încât însuși Fiul lui Dumnezeu, Frumusețea Însăși, să fie copleșit de frumusețea ei? Și să spună: „a meritat, a meritat Jertfa, crucea”...ce mare e bucuria Nunții!

Oare cât de mult își dorește Tatăl acest eveniment? Oare cât de mult își dorește Fiul începerea nunții? Oare cât de mult așteaptă îngerii măreața Nuntă? Și totuși, au trecut două mii de ani și nunta încă nu a avut loc...De ce? Medităm din nou la misterioasa întrebare....Până la cruce, putem spune că Mirele nu era gata. Dar prin cruce și înviere, Mirele este gata, pregătit pentru unirea cu Mireasa. Fiul Și-a încheiat lucrarea. El șade întrupat și în toată slava și splendoarea la dreapta Tatălui așteptând cu nerăbdare nunta. Dar Mireasa încă nu este gata...Și El Însuși, ca Mare Preot, o pregătește: Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană...Mireasa încă nu este gata, este încă în proces de curățire, de devenire, de modelare...numărul deplin al Neamurilor și Israel ca națiune...ultimele pietre din Templul cel viu trebuie și ele căutate, curățate, și așezate în mărețul Templu al Bisericii Istorice și Universale....Oare câte pietre mai sunt? Poate mai este o singură piatră de găsit și mântuit? Să o căutăm azi printre oameni unde Domnul ne-a așezat. Poate e colegul tău? Poate e vecinul tău...? Nu știm. De aceea, să căutăm cu disperare și să aruncăm neîncetat Sămînța vieții...

Mirele așteaptă ca Mireasa să fie gata....Pavel ne vorbește despre o VREME potrivită a NUNȚII Mielului. Nunta va avea loc cu siguranță! Mirele e gata! Mireasa este și ea în pregătire! Dar domnul vrea ca Nunta să fie PERFECTĂ! Și orice lucru El îl face frumos la vremea Lui!

Contează nu doar lucrul, ci și VREMEA pentru ca frumusețea să fie perfectă. Și Nunta Mielului are o vreme a ei...o vreme potrivită...iată ce ne spune Pavel:

- Să păzești porunca fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută **LA VREMEA EI** de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul Împăraților, și Domnul Domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin (1 Timotei 6:15-16).

Dacă Domnul nu a venit, înseamnă că încă nu e vremea POTRIVITĂ. De ce nu este ÎNCĂ vremea potrivită? Păi, Mireasa nu este ÎNCĂ gata! Vremea potrivită va fi când Mireasa va fi gata, iar în procesul de pregătire al Miresei alături de ritmul hotărât de Domnul, există o variabilă a credincioșiei Miresei care poate grăbi procesul. Mirele ȘTIE și POATE să o pregătească. Cu cât Mireasa e mai fidelă, cu cât se lasă mai mult modelată de Mire, cu cât acceptă curățirile la care o supune Fiul, cu atât va fi gata mai repede. Vei vrea să grăbești măreața nuntă? Așteaptă activ și nu pasiv! Nu aștepta un an magic, ci grăbește vremea potrivită lăsându-te modelat și curățit de Domnul tău. Lasă-te și azi condus de El în labirintele întunecate, în valea plângerii. Nu-ți mai fie teamă. Urmează calea crucii. Nu știi ? Nu ai auzit? Tot nu ai înțeles? El e cu tine. Va fi bine. Nu vei muri, ci vei trăi! Nu vei fi dat de rușine, ci toți cei ce au vorbit împotriva ta vor roși. În valea umbrei morții dacă e nevoie...nu I te mai opune...El știe mai bine...Ai încredere...Operația va reuși! Nu îngreuna și nu mări perioada de timp a modelării tale....grăbește ziua nunții și nu o îndepărta!

Sunt pierdut în frumusețea cerului...pământul îmi este străin...Îmi este greu să cobor de pe muntele Schimbării la Față...Dar nu a sosit vremea...Dă-mi, Doamne, putere să aștept și azi...Frumusețea slavei viitoare mă paralizează...mă face să îmi pierd răbdarea și așteptarea devine din ce în ce mai grea...devine un chin care-mi ostenește vlaga sufletului...Dar Tu încingete-Te ca un viteaz și vino-mi în ajutor! Întărește pe robul tău! Dă putere minții lui să poată purta povara frumuseții slavei viitoare și chinul dorului de cer...Mi-e scârbă de dizarmoniile din mine...de urâtenia mea și a relațiilor mele cu semenii din jur...Îmi este groază de tot întunericul acestui pământ. Am ajuns o povară pentru mine însumi...și nu mă mai suport...tot trupul sufletului meu e plin de viermii egoismului și al individualismului...al înstrăinării de cer și de ceilalți...Vreau să fac binele! Vreau să urmez armonia divină de sus...dar văd în trup o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea.O, nenorocitul de mine, Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse Ție, prin Fiul Tău Isus Hristos pe care L-ai înviat din morți prin slava Ta! Dă-mi, Doamne și azi...doar azi...să-mi port povara trupului plin de viermi...adu-mi aminte că viața aceasta e tot de la Tine...că este un preț de sânge pentru fiecare zi...că istoria eternității se scrie ACUM, că frumusețea Miresei de la Nunta Mielului se plămădește ACUM și AICI...prin zbaterile sufletului însetat de cer și totuși atât de lipit de țărână...readu-mă în PREZENT și vorbește-mi despre ACUM și AICI...aș vrea să uit ce am văzut în viitor ca să pot să văd din nou prezentul...ca să trăiesc acum și să nu rămân pierdut în timp...

MATEI 22 – ultima parte

Avem nevoie de mai multe pasaje care să ne întoarcă pe pământ. Îmi vin în minte acele pasaje care vorbesc despre dimensiunea prezentă a unității Bisericii. Ce va fi nu s-a arătat încă, însă Pavel ne spune că Biserica Universală de pe pământ este deja un singur Trup și Mântuitorul se roagă ca noi, încă de pe pământ să fim una, cum Tatăl este în Fiul și Fiul este în Tatăl. Dar acum pe pământ încă suntem bolnavi și adesea facem alegeri împotriva unității dorite de Domnul. Ideea de a fi un singur trup este mai degrabă o chemare, un ideal. De asemenea, capacitățile noastre sunt limitate și nu putem cuprinde în mod profund în inimă toate Bisericile locale vii din toată lumea. Slujim în Biserica noastră locală unde dezvoltăm câteva relații mai profunde și mai apropiate. Și totuși Domnul se roagă pentru noi TOȚI cei care vor crede în El, să fim UNA. Cu siguranță, provocarea va fi să ne deschidem inima față de biserica noastră de casă și biserica noastră locală. Să creștem în dragoste critică pentru a fi una cu ea. De-abia apoi putem merge mai departe. Doar în măsura în care luăm testul unității în Biserica locală ne putem deschide inima către Biserica universală. Și a fi una înseamnă mai mult decât relații civilizate, mai mult decât relații frumoase, mai mult chiar decât a ierta. Înseamnă să îți deschizi inima și să te ALIPEȘTI de frații tăi, astfel încât bucuriile lor devin alte tale și suferințele lor devin și ele tot ale tale. Iar acest lucru e posibil PRIN HRISTOS care locuiește și în mine și în frații mei. El devine motivația unității, și tot El face posibilă prin Duhul unitatea. Și apoi îmi pot deschide prin Duhul inima către celelalte Biserici locale cu care mă intersectez și când mă întâlnesc cu cineva din altă Biserică sau aud vești despre o altă lucrare, să îmi deschid inima în acele momente și să iubesc acele Biserici ca pe propria Biserică. Iubește-ti aproapele ca pe tine însuși și iubește celelalte Biserici ca pe propria Biserică locală! Și apoi îmi voi putea deschide inima către Bisericile locale pe care nu le cunosc și nu le voi cunoaște niciodată. Această părtășie și unitate universală este posibilă prin Duhul. Rugăciunea pentru Bisericile locale pe care le cunosc mai bine, precum și rugăciunile generale pentru Biserica Universală, mă vor ajuta să îmi largesc inima și să mă văd parte nu doar din Trupul Bisericii de casă, nu doar din trupul Bisericii locale, ci din Trupul Bisericii Universale. Desigur, nu voi uita că o parte din acest Trup este deja în ceruri. Nu-i voi uita nici pe ei. Astfel îmi voi pregăti inima pentru nunta Mielului când ideea de a fi una cu toți credincioșii din istorie nu va mai fi o chemare, un ideal de neatins, ci o realitate!

Noi însă în nimicnicia noastră idolatrizăm relația noastră personală cu Dumnezeu și o separăm așa ușor de destinul spiritual al celor de lângă noi. Vorbim atât de ușor de Biserica *noastră*, de lucrarea *noastră* și lucrarea *altora*. Taina este că noi formăm un singur Trup. E adevărat că e un Trup încă bolnav pe care Isus îl curățește, în care sincronizarea și părtășia între mădulare nu este încă desăvârșită. Isus Îl curăță, îl îngrijește. Unitatea și armonia Trupului este mediată de creier. Creierul primește și transmite SIMULTAN informații de la toate mădularele și celulele din organismul uman. Fiecare madular are o relație specială cu creierul, și în creier toate informațiile sunt procesate simultan și se dau directive către mădulare, care se armonizează pentru a îndrepta tot trupul către o singură acțiune coerentă și benefică pentru întreg. Este o

minune trupul uman. O minune mai mare este biserica și această minune este PREZENTĂ! Isus este Capul Bisericii Universale. Biserica Universală este formată din toate Bisericile locale autentice și din toți credincioșii. Fiecare credincios are o relație specială și directă cu cel ce este Capul și la fel fiecare Biserică locală primește o călăuzire specială din partea Capului. E normal ca mădularele să fie diferite și să primească directive diferite. Există și o unitate dată de valorile Împărăției, de glorificarea Numelui lui Hristos. dar există și diferențe. Dar pe noi ne deranjează diferențele. Nu înțelegem că biserica noastră locală are un specific al ei, care este al ei. Celelalte Biserici locale NU TREBUIE să fie după chipul și asemănarea noastră! Fiecare trebuie să aibă un specific al ei. Cu siguranță sunt valori și principii spirituale care trebuie întrupate de orice Biserică locală. Dar este loc și de diferențe. Pe noi ne sperie diferențele. Dar tocmai ele fac posibilă biruința întregului. Dacă într-o luptă corp la corp mâna ar face același lucru ca piciorul, cum ar putea câștiga lupta întregul? Ceea ce este frumos în prezent este că noi nu putem vedea SINCRONIZAREA și ARMONIA dintre diferitele comenzi date de Cap Bisericii Universale. Este ca și acum am fi o armată cu 100 de căpitani. Generalul face un plan coerent și genial. Dar știe că unul din căpitani este un spion. Și atunci dă fiecărui căpitan în parte directive, dar nu face cunoscut directivele date și celorlalți căpitani. Fiecare căpitan știe doar ce are el de făcut, dar nu știe întregul și nici ce fac ceilalți căpitani și care este legătura dintre ce fac ei și ceilalți. Astfel, necunoscând întregul, adesea li se pare absurd și ineficient ce trebuie să facă ei, dar și ce văd pe alți căpitani făcând. Însă planul e gândit astfel încât dacă 99 din cei 100 își fac partea, el să reușească! E un plan GENIAL! Însă căpitanilor li se cere CREDINȚĂ și încredere în general. Așa e și cu noi. Mă gândesc la o săptămână din viața Bisericii Neemia. Fiecare ne ducem bătăliile noastre care sunt diferite de bătăliile fraților noștri despre care nici nu știm prea multe. Aparent fiecare are o armă și trage pe un câmp de luptă diferit și în direcții diferite. Dar nu este așa! Suntem o armată care luptăm ÎMPREUNĂ, ca și căpitanii din poveste! Noi am primit o directiva și cunoaștem doar instrucțiunea ce ne privește. Intrezărim doar câteva instrucțiuni primite de câțiva din frații noștri. Dar de SUS se vede legătura dintre instrucțiuni, dintre încercările din viața noastră, dintre descoperirile din Scriptură pe care le avem, dintre rugăciunile noastre, dintre slujirile noastre, dintre vindecările noastre. Iată un exemplu:

Îmi vine în minte Marți la ora 10.00 să mă rog pentru fratele Laurențiu. Mă rog și apoi uit și merg mai departe în zi. Dar la un alt frate îi vine în minte la 10.05 să se roage tot pentru fratele Laurențiu. Se roagă și merge mai departe. La 10:10 o soră primește gândul să se roage pentru fratele Laurențiu. Exact în acest interval de timp, între 10:00 și 10:10 fratele Laurențiu trebuie să ia o decizie importantă, trebuie să ia un test spiritual - să sufere o pierdere materială de dragul valorilor Împărăției. Fratele Laurențiu ia decizia bună și în aceeași zi se duce la grupul de casă. Ce nu știe el este că toți cei din grupul de casă se luptaseră în acea săptămână cu multe îngrijorări legate de lucrurile materiale. Fratele Laurențiu le împărtășește experiența. Ei sunt cercetați și îmbărbătați în lupta cu îngrijorările. Unul din cei de la grupul de casă era chiar primul care se rugase pentru fratele Laurențiu. În timp ce frații de la biserica de casă sunt cercetați se creează o undă spirituală în văzduh care ajunge până la prezbiterul care trebuie să pregătească ziua de duminică. Deodată îi vine în minte gândul să facă o aplicație cu tema: nu puteți sluji la doi

Stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona. Si exemplul poate continua. Ideea este că o biserică locală este un Trup. Luptăm ÎMPREUNĂ. Primim instrucțiunile de la același General. Planul Său este coerent. Intregul TRUP al unei Biserici locale primește instrucțiunii coerente, sincronizate și eficiente din partea Capului. Dar le luăm prin CREDINȚĂ. Uneori Duhul ne descoperă cateva astfel de SINCRONIZĂRI șocante. Dar de cele mai multe ori nu avem acces la legăturile dintre instrucțiuni și trebuie să le luăm prin CREDINȚĂ. Este esențial să nu uităm că nu luptăm SINGURI și că ce facem noi influențează fie pozitiv, fie negativ întreg TRUPUL. Cred că am vorbit cu alte ocazii despre principiul vaselor comunicante. Suntem legați unii de alții ca niște vase comunicante. Astfel, dacă las ca vasul inimii mele să fie umplut de Duh Sfânt, Duhul se va revărsa și către ceilalți. Dar dacă las astăzi ca vasul meu să fie umplut de amărăciuni și nemulțumire, voi revărsa acest lucru și peste frații mei. Când ne facem partea, ajutăm ÎNTREGUL, dar când nu ne facem partea îngreunăm acțiunea întregului. Ne aducem aminte de ACAN, care este un exemplu extrem într-o situație specială, dar care ne arată că putem influența și negativ Trupul din care facem parte. Exemplul de mai sus poate avea și un sens negativ. Frații care primesc îndemnul de a se ruga pentru fratele Laurențiu nu se roagă pentru el, căci nu sunt în veghere pentru a prinde gândul Duhului. Sunt plini de nemulțumire cu privire la situația lor materială. Nemulțumirea lor creează o undă spirituală care ajunge până la fratele Laurențiu, care brusc și deodată este luat din senin de un val de nemulțumire. Nemulțumirea îl împinge către compromis. El face compromisul. Dar apoi simte nevoia să-l justifice. Și la grup povestește decizia luată dar încearcă să o argumenteze înaintea fraților și să explice că este o decizie înțeleaptă, că trebuie să fie responsabil pentru familia lui etc. Evanghelia Mamonei este astfel propovăduită cu putere în interiorul acelei Biserici de casă. Cei din grup sunt dezorientați, dar liderul grupului este în veghere. Cu tact, cu înțelepciune și cu iubire, reafirmă principiile Evangheliei, nu deazvoltă prea mult subiectul la grup însă îi propune o întâlnire separată fratelui Laurențiu.

În mod intenționat am finalizat exemplul cu o notă negativă. Trupul poate reacționa la undele negative trimise de unele mădulare, după cum poate respinge undele pozitive generate de alte mădulare. Trupul nu este nici 100% bolnav, nici 100% sănătos. Într-o săptămână nu toți frații respectă instrucțiunile majore ale Capului, dar nici toți frații nu resping instrucțiunile. Forța TRUPULUI, a unei Biserici locale este dată în măsura în care fiecare mădular urmează instrucțiunile divine. Dar acestea vin mai des și mai clar dacă mădularele sunt bine strânse unele de altele. Alipiți de Cap dar și de Trup! Capul și Trupul nu pot fi despărțite.

Mi-am imaginat o mică porțiune din bătălia spirituală din săptămâna unei Biserici locale. Dar și Biserica Universală este un singur TRUP. Oare cum arată bătălia spirituală mondială a unei săptămâni? Oare ce instrucțiune primește fiecare Biserică locală și oare cum se armonizează între ele? Azi am o descoperire în Iasi. Mâine un frate din China primește prin unda creată aceeași descoperire! Duminică predicăm despre venirea Domnului, dar fără să știm că în alte cateva mii de locuri de pe planetă se predică despre același lucru. Nu suntem singuri ca mădulare în bătălie, dar nici singuri ca Biserici locale. Celelalte Bisericii locale reprezintă aliații noștri de nădejde!

De ce să-i invidiem pentru reușitele lor? Reușitele lor sunt și ale noastre, aduc vindecare și în noi, duc la biruințe asupra vrăjmașului și la glorificarea Numelui lui Hristos și la grăbirea venirii Sale! Să dea Domnul ca toate Bisericile locale de pe pământ să ne întrecă în iubire și rodire! ***De ce să ne speriem de diferențele între noi și celelalte Biserici locale?*** - diferențe de metode, de viziune, de strategie, de accente, de manifestare a darurilor? Dacă au primit instrucțiuni diferite de la Marele General? În TRUP mădularele sunt diferite și au slujbe diferite! ***Și de ce să le judecăm atunci când se îndepărtează de valorile Evangheliei?*** Oare mâna se bucură de piciorul bolnav și îl judecă? Nu mai degrabă ar trebui să ne întristăm și să vărsăm lacrimi fierbinți înaintea Domnului? O, de ne-am lărgi inima și am înțelege că nu există în Trupul lui Hristos NOI și EI, ci că e vorba doar de NOI!

Mântuitorul se roagă pentru unitatea Trupului Universal al lui Hristos. O unitate care se poate realiza prin Duhul în măsura în care fiecare frate și fiecare Biserică locală își lărgeste inima pentru a-i primi acolo, ca pe Hristos, pe TOȚI ceilalți. Și aceasta în ciuda diferențelor de viziune, de maturitate spirituală, de manifestare, de strategie, în ciuda bolilor și greșelilor celorlalți. Diavolul va folosi mereu DIFERENȚELE dintre noi, bolile și greșelile noastre pentru a pune distanțe între noi. Chemarea lui Pavel este alta! El vrea ca Iudeii și Neamurile, ca credincioșii slabi și tari, ca cei mai tradiționaliști și cei mai liberi, ca cei mai bolnavi și cei mai sănătoși, tot să aibă părtășie în aceeași Biserică locală. El nu încurajează să se formeze o Biserică a Iudeilor și una a Neamurilor în cetățile evanghelizate de el. Așa ceva este de neconceput. Într-un asemenea context al unor diferențe covârșitoare, iată ce scrie el:

1. Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.
2. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.
3. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.”
4. Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.
5. Dumnezeuul răbdării și al mângâierii să vă facă ***să aveți aceleași simțăminte unii față de alții***, după pilda lui Hristos Isus;
6. pentru ca ***toți împreună, cu o inimă și cu o gură***, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.
7. Așadar, primiți-vă unii pe alții, ***cum v-a primit și pe voi Hristos***, spre slava lui Dumnezeu.

(Romani 15:1-7)

Diferențele din primul secol dintre Iudeii creștini și creștinii dintre Neamuri erau atât de mari, încât nu cred că eclipsează toate diferențele care au existat între credincioșii din toată istoria. Mare grijă la păcatul: *celălalt frate trebuie să fie după chipul și asemănarea mea, iar toate celelalte Bisericii trebuie să fie după chipul și asemănarea lucrării/Bisericii mele*. Fiecare mădular și fiecare Biserică locală primește o slujbă distinctă. De asemenea fiecare are un ritm propriu de creștere spirituală și de asemenea fiecare primește de la Domnul LIBERTATEA de a influența ritmul și nivelul creșterii prin deciziile credinței pe care le ia în fiecare zi. Pavel, în dreptul său, alerga ca un nebun (vezi Filipeni 3), dar accepta cu îngăduință și răbdare ritmul de alergare al fiecărui mădular. Încuraja, să dădea pildă, se ruga, dar nu-i scotea din inima sa pe frații care nu răspundeau chemării modelului său. El nu lăsa ca diferențele de rodire între el și ceilalți frați să-l îndepărteze. El își lărgea inima pentru a-i păstra acolo **ca pe Hristos** și pe Corinteni care-l contestau și se abăteau de la Evanghelie! (vezi comentariul pe 2 Cor. cap.6). Dumnezeu să ne ajute să ne lărgim inima pentru a primi în ea ca pe Hristos, pe toți frații: și pe cei de aproape și pe cei de departe!

Relațiile de căsătorie sunt trecătoare, dar relațiile din Trupul lui Hristos sunt eterne. Iată deci de unde și liniștea lui Pavel din 1 Cor.7. Căsătorit, necăsătorit, mai puțin contează. Și unii și alții pot să se alipească de trupul lui Hristos. Corinteni fugeau după DARURI! Unii fugeau după anumite daruri de slujire spirituală, iar alții după darul căsătoriei, iar alții după darul celibatului! Dar în 1 Cor.13 Pavel îi aduce cu picioarele pe pământ. Darul este doar o formă de manifestare a iubirii. Iubirea este cea care contează! Darul e doar un ambalaj. Iubirea este taina, valoarea, esența, singura esență! Și în trupul lui Hristos nu trebuie să fugi după anumite daruri, ci să IUBEȘTI acolo unde ești, cu darurile pe care Domnul ți le-a dat deja. Și dacă îți va da și alte daruri, schimbările vor fi, dar vor fi mici. Nu vor fi de fond, ci doar de formă. Căci tu vei continua să faci ceea ce deja faci și care este singurul lucru care contează: SĂ IUBEȘTI trupul lui Hristos, să dezvolți relații eterne cu frații și surorile tale din trupul lui Hristos. Diavolul va încerca mereu să ne concentreze atenția asupra FORMEI pentru a neglija ESENȚA. Angajat sau șomer, cu casă sau fără casă, cu mașină sau fără mașină, cu darul predicării sau fără el, în grupul de închinare sau în afara lui, în cutare lucrare sau în altă lucrare, căsătorit sau necăsătorit, cu copil sau fără copii, full-time în lucrare sau angajat în domeniul laic, un loc de muncă simplu sau unul care este în domeniul în care am terminat... și exemplele pot continua. Diavolul ne face să tânjim după FORME pentru a ne fura BUCURIA esențelor. Acolo unde ești iubește! Domnul este cel ce va decide când și cum să schimbe, să înnoiască FORMA prin care-ți manifesti iubirea! Responsabilitatea ta este să crești în iubire, iar a Sa să decidă formele prin care să-ți manifesti iubirea. Ne aducem aminte de Iosif....oriunde a fost așezat de Dumnezeu el a urmărit să iubească și să slujească. Traseul său este tulburător: mezinul familiei, rob în Egipt, mai marele casei lui Potifar, rob în temniță, mai mare peste casa lui Faraon, salvator al familiei sale din Canaan....În toate aceste ipostaze Iosif a iubit IERTÂND, SLUJIND, DĂRUIND. Viața sa a însemnat IUBIRE, nu funcții și poziții. Responsabilitatea sa a fost una singură: acolo unde ești iubește! Responsabilitatea lui Dumnezeu a fost să decidă: UNDE și CUM să iubească. **Tânjim după DARURI și FORME pentru că încă nu am descoperit gloria esenței, și taina iubirii!**

Taina iubirii e atât de mare încât forma prea puțin contează. Și ori unde ai fi **POTI** iubi. Nu există nici un context în sine care să te împiedice să iubești. Temnița este ea un loc mai neprielnic pentru a iubi decât funcția de prim-ministru al Egiptului? Poți iubi în temniță la fel de bine ca și în casa lui Potifar! Poți iubi **ORIUNDE!** Poți deci **IUBI** acum și aici! Restul e secundar - actul iubirii, al dăruirii este singurul care contează, este singura **ROADĂ** așteptată de Domnul și singura roadă care-i aduce slavă! Iubirea și nu formele ei de manifestare aduc glorie lui Dumnezeu!

Tânjim după noi forme și daruri pentru că suntem centrați pe noi și pe noi înșine! Tinerii vor **DARUL** căsătoriei sau al unei funcții de conducere gândindu-se la **BENEFICIILE** ce vor decurge din acestea. Dar orice **DAR** este primit de dragul celorlalți, este o **NOUĂ FORMĂ** de manifestare a iubirii! Cei tineri se căsătoresc sau obțin funcții de conducere atrași de **BINELE** și slujirea pe care o vor putea oferi Bisericii prin darul respectiv? Cel ce descoperă gloria iubirii este scârbit de centrarea pe sine. Un dar căutat de dragul sinelui devine o scârbă. Un dar căutat de dragul altora devine o cinste!

Tânjim după alte forme și daruri pentru că nu avem încredere suficientă în înțelepciunea lui Dumnezeu! Cum spuneam: responsabilitatea noastră este să iubim acolo unde suntem, iar a Domnului să hotărască locul și forma de manifestare a iubirii noastre. El a hotărât toate **SCHIMBĂRILE** de poziție sau de dar din viața lui Iosif. Și a făcut-o după un plan perfect care ținea cont de limitele și vulnerabilitățile lui Iosif, de binele său pământesc și etern, de limitele celorlalți, de binele pământesc și etern ale celorlați din jur. Planul e conceput din iubire, pentru binele nostru. Da, schimbările de peisaje sunt binevenite, chiar necesare. Dar aici e responsabilitatea Domnului. Și El știe să-și facă treaba. Deci să fim liniștiți. Întrebarea este: eu îmi fac treaba mea? - adică: iubesc **ACUM ȘI AICI** cu darurile pe care mi le-a dat deja Domnul?

Vom fi mereu ispitiți de cel rău la acest capitol. Să nu ne tulburăm. Și când treci printr-o perioadă de ispitire, ea vine pur și simplu. Nu are logică. Rațiunea îți spune clar că e illogic ce simți, dar ispita vine (vezi comentariul pe Matei 4 – ispitirile). Dar tocmai aceste perioade limitate de ispitire vor produce **NOI CURĂȚIRI** și vor face să strălucească mai mult credința. Este un lucru să slujești liniștit în temniță, dar cu totul altul să fii acolo și cel rău să se apropie de urechea sufletului tău și să te chinuie: *nu vezi că-ți risipești viața și darurile? Oare nu a-i fi mai eficient într-o poziție de conducere? Oare nu a-i putea iubi mai mult și face mai mult bine dacă ai fi liber? Dumnezeu te limitează aici în temniță și nu te lasă să iubești așa cum ar trebui!* Șoaptele vor fi chinuitoare, dar vor trece. Și după ce vor trece, vom fi și mai mult ancorați în taina iubirii. Nu te îngrijora deci de **LOCUL** în care ești. Acolo unde ești, iubește! Aceasta e partea ta! Aceasta e slava ta! Și vorbind despre iubire deja am intrat în problematica următoarei discuții între Isus și mai marii lui Israel.

22:34-40 – Porunca cea mai mare

Întrebarea nu era deloc ușoară. Noi știm răspunul înainte să avem întrebarea. Noi nu ne-am pus întrebarea cu pricina. Am aflat din Noul Testament răspunul înainte să avem întrebarea. Și ne este greu astfel să înțelegem semnificația acestei discuții. Învățații evrei și-au pus întrebarea care este cea mai mare poruncă din Lege. Și în urma studiului lor, unii au ajuns la concluzia că cele două porunci citate de Mântuitorul formează ÎMPREUNĂ cea mai mare poruncă! (vezi Luca 10:27). Dar acest răspuns putea fi știut și argumentat doar de elita rabinică din Israel. Era un subiect de teză de doctorat. Era, dacă vreți, noutatea teologică a vremii. Isus nu fusese uncenicul cuiva. Nu participase la nici una din școlile rabinice ale vremii. Nu avea nici doctorat, nici facultate în teologie. Și atunci fariseii au venit să-l testeze și să-l pună în dificultate cu una din cele mai dificile întrebări teologice ale vremii. Dar Isus, era Fiul, era Autorul Legii. Ei nu credeau acest lucru. Cel ce studiază opera unui scriitor, vine la Autor pentru a-i testa cunoștințele despre operă! Isus nu avea nevoie să studieze Tora la școlile rabinice, căci El insuflase Tora!

Și în fața celei mai dificile întrebări teologice pe care au putut-o inventa cei ce formau elita rabinică a vremii, Isus răspunde fără nici o ezitare, fără să ceară nici un timp de gândire. Iar răspunsul lui Isus este clar, concis, complet, sintetic, perfect. Ba mai mult, vom vedea că răspunsul lui Isus este unul MAI COMPLET decât cel cerut de întrebarea lor. Răspunsul lui Isus nu doar că satisface pe deplin întrebarea, dar depășește cu mult întrebarea. Să înțelegem despre ce este vorba.

Legea cuprindea sute și sute de porunci care vizau sute și sute de situații diferite. Erau porunci morale, porunci civile, porunci ceremoniale, porunci ce aveau în vedere închinarea față de Domnul, porunci ce priveau relația de familie sau relațiile cu semenii. Abordarea legalistă a Legii vedea legea ca un set de porunci punctuale care trebuiau împlinite. Abordarea duhovnicească a Legii vedea Legea ca pe un ghid flexibil de călăuzire a iubirii de Dumnezeu către iubirea de semenii. Ceea ce conferea unitate și coerență tuturor legilor era iubirea de Dumnezeu și de semenii. DECI mai presus de toate IUBIREA. Mai presus de împlinirea unor reguli era IUBIREA. IUBIREA avea în vedere în primul rând MOTIVAȚIILE adânci ale sufletului. Iubirea cerea mai întâi o curățire INTERIOARĂ. Împlinirea Legii pornea deci dinlăuntru spre în afară. IUBIREA trebuia să fie TOTALĂ: toată inima, tot sufletul, tot cugetul! Mai întâi IUBIREA de Dumnezeu. Dumnezeu nu cerea doar să fie ascultat, ci IUBIT. Și această iubire trebuia să fie totală. Ea nu putea fi despărțită de iubirea de semenii. Ea se manifesta către semenii. Iubeau pe Domnul iubind semenii creați și iubiți de El. Iubeai pe Domnul, iubind ceea ce El iubea. Porunca IUBIRII era un IDEAL. Standardul era atât de înalt! Cu toată inima și ca pe tine însuși - adică să fii desăvârșit cum Dumnezeu este desăvârșit. Am comentat deja mult despre înălțimea standardelor divine. Aceasta nu este o noutate nou-testamentară. Standardele sunt cu neputință de atins încă din vechime. Căci Legea nu putea fi redusă la 365 de porunci punctuale, exterioare ce trebuiau împlinite în cutare și cutare situație. Legea cerea să fii DESĂVÂRȘIT în orice acțiune și orice context particular ca Dumnezeul iubirii însuși! Poruncile punctuale doar te ghidau și te învățau CUM să iubești. Nu erau nici porunci în sine și nici nu reprezentau un set exhaustiv de porunci. Erau nenumărate situații de viață pentru care Tora nu dădea soluții. Ea

dădea soluții doar pentru câteva situații, pentru ca prin aceste exemple evreul să înțeleagă valorile și principiile din spate, care îl puteau ghida și în celelalte situații despre care Tora nu spunea ceva în mod direct. Și de fiecare dată valoarea esențială din spatele soluției era iubirea de Dumnezeu și cea de semenii. Iubirea este factorul motivant al Legii. Este idealul Legii. Este factorul unificator al Legii. Ea oferă Legii unitate și coerență. Ea este și factorul exhaustiv al Legii, factorul ce completează Legea în situațiile concrete despre care legea tace. Ea este și factorul reconciliant al Legii. Ea rezolvă aparentele situații contradictorii (când în ziua de Sabat vecinul cade în fântână ce să faci?). Deci ce vreau să spun este că IUBIREA nu este doar porunca cea mai mare din Lege. Este mai mult decât o poruncă importantă din lege. Este inima Legii. Este Legea însăși! Este viața Legii! Este sângele Legii! Este factorul unificator, reconciliant, exhaustiv al Legii. Și nu doar al Legii ci a-l întregii revelații vechi-testamentare. Acum înțelegem semnificația versetului 40 din răspunsul lui Isus: **în aceste două porunci se cuprinde Legea și Proorocii!** Iubirea este mai mult decât porunca cea mai mare din cele 365 de porunci - ea adună în ea însăși întreaga Lege. Ba mai mult! Întreaga Scriptură! Iată de ce am spus că răspunsul lui Isus nu doar că răspunde pe deplin la întrebare dar și completează răspunsul propus de învățații evrei. Isus nu doar că dă un răspuns asemănător cu cel al rabinilor, dar prin v.40, El dă un răspuns superior, mult mai complet care desconfiră perspectiva îngustă și raportarea legalistă a evreilor la Legea vie a lui Dumnezeu! Isus nu dă răspunsul corect. Isus dă un RĂSPUNS dumnezeiesc care face Lumină în tot întunericul dezbaterilor rabinice despre lege. Discuțiile rabinilor porneau de la o premisă greșită. Legea era luată ca un set de reguli, nu ca pe ceva VIU. Iubirea era cea care dădea VIAȚĂ Legii, unifică și clarifică sensul diferitelor porunci punctuale. Dar Fariseii nu aveau această abordare. Ei discutau legi și regulamente. De aici și întrebarea: care este porunca cea mai mare? Ei au ajuns la concluzia că iubirea de Domnul și de semenii reprezintă porunca cea mai mare din acel set de porunci. Dar Isus spune altceva. Cele două porunci sunt mai mult decât niște porunci mai mari, sunt mai mult decât poruncile cele mai mari. În ele se cuprinde TOATĂ Legea și proorocii. Ele sunt cele mai mari pentru că ÎNGLOBEAZĂ în ele însele toate celelalte porunci. Și nu doar poruncile, ci și profețiile! Răspunsul lui Isus este iarăși vindecător. Întrebarea lor era izvorâtă din boala legalismului. Isus nu doar că le răspunde la întrebare dar le propune o cu totul altă paradigmă de înțelegere a Legii lui Dumnezeu.

La fel ca și Fariseii avem așa de mare nevoie să ne reamintim că cele două porunci nu sunt doar două alte porunci mai mari ca celelalte, ci că ele înglobează toate celelalte porunci. În Noul Legământ, porunca cea mai mare, care le înglobează pe toate celelalte este: iubiți-vă unii pe alții CUM v-am iubit Eu! E o poruncă veche și totuși una nouă. Standardul ridicat de Porunca cea veche era suficient de înalt pentru a rămâne un ideal și pentru ne păzi de poziția autosuficienței spirituale în care să spunem: **Am ajuns! Acum păzesc poruncile Domnului!** Cu toate acestea în Noul Legământ standardul de neatins al iubirii este ridicat și mai mult: **Să iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta și pe aproapele tău așa cum a iubit Hristos!** În aceste două porunci sunt cuprinse toate epistolele și evangheliile Noului Testament! Acesta este factorul unificator, reconciliant, motivant, și în același timp idealul de neatins al Noului Legământ. Ținta

poruncii este IUBIREA, iar RODUL, singurul ROD așteptat de Domnul este iubirea cristică între noi! Creșterea în rodire înseamnă creșterea în dragoste, în dragostea cristică! La fel ca Fariseii din Vechime transformăm Legea divină într-un șir de fapte și activități de slujire accesibile voinței noastre, pe care, în numele constanței îl repetăm la infinit și.... atât. Ideea de CREȘTERE ne pune în dificultate. Crește nivelul de informații acumulate și nivelul de experiență.... dar atât. Dar creșterea înseamnă creșterea în dragoste. Fariseii au transformat Legea într-un set de porunci punctuale. Dar Legea era mai mult decât SUMA celor 365 de porunci (iau acest număr ca număr generic, simbolic). Puteai împlini TOATE cele 365 de porunci punctuale ale Legii și să fii în afara ei. Împlinirea Legii însemna ca DIN IUBIRE de Dumnezeu să trăiești efectiv pentru CELĂLALT, ghidat de principiile din spatele celor 365 de porunci. Cele 365 de porunci deveneau astfel o manifestare a iubirii și doar o mică parte a manifestării ei. Iubirea naște NOI PORUNCI PUNCTUALE pentru noi situații specifice. Ea te GHIDA cum să fii plăcut Domnului în noile și complexe contexte ale vieții. Rabinii erau disperați să găsească o REGULĂ, o LEGE pentru fiecare situație de viață posibilă. Dar situațiile de viață posibile sunt infinite, unice și irepetabile. Fiecare om are o viață unică, o personalitate unică, este înconjurat de semeni cu personalități unice și traversează contexte de viață unice și irepetabile. Iubirea se va manifesta astfel unic în viața fiecărui om. Fariseii nu au înțeles că IUBIREA înglobează în ea însăși toată Legea și Ea și nu regulile și sfaturile rețetare, devine GHIDUL împlinirii Legii. Iubirea e MOTIVAȚIA Legii, este lentila de înțelegere și aplicare a Legii. Ei au scos din Lege elementul fundamental. Au scos din Lege, inima ei. Și au rămas cu o lege moartă, adică au rămas cu un set de reguli reci, pe care au încercat să îl extindă întregii vieții. Viața de credință a devenit astfel o povară. Ei au încercat să inveteze noi regului, rețete și soluții pentru orice. Au încercat să înghesuie infinitul dinamicii vieții în patul procustian al unui set limitat de reguli și regulamente. Este ca și cum ai încerca să reduci explicația iubirii la o ecuație matematică! Și firea ne învață că nu se poate așa ceva.

Dar noi învățăm din greșelile lor. Noi avem tendința de a transforma Legea nou testamentară la un set de reguli, activități și fapte accesibile voinței umane. Și vom repeta la nesfârșit acest set de activități de slujire neglijând motivația, neglijând înălțimea standardului și blocându-ne în situații noi pentru care nu găsim regula, rețeta scrisă în Noul Testament. Și vom face acest lucru pentru un confort spiritual și psihic, pentru a ne construi și păstra o imagine bună înaintea conștiinței noastre, înaintea lui Dumnezeu și înaintea fraților. Și da, vom avea confort psihic, și ne vom simți bine și în siguranță. Și aceste sentimente pozitive (de care se bucură și atei) vor fi pentru noi PACEA care ne-o dă Dumnezeu și semnul că suntem plăcuți Lui. Și ne vom speria doar de situațiile noi pentru care nu avem reguli certe și de abaterile MARI de la Lege sau de abaterile pe care le-am făcut în OCHII altora! Vom avea porunci PUNCTUALE pe care le vom idolatriza și încălcarea unor asemenea porunci ne va tulbura pacea. Nu ne va deranja că nu împlinim cele 364 de porunci din IUBIRE și ca manifestare a IUBIRII, însă vom fi tare tulburați că nu am păzit și porunca 365 (...chimenul...). Nu vom fi deloc tulburați și deranjați că nu IUBIM. Vom fi deranjați că nu păzim setul de porunci. Și în nici un caz nu vom fi deranjați că în fiecare zi încălcăm în mod flagrant porunca: să vă iubiți unii pe alții CUM v-am iubit EU. Nu

ne vom simți nici vinovați, nici tulburați, nici sperați atâta vreme cât obținem o performanță bună în a repeta împlinirea acestui set de porunci și activități punctuale care ne conferă sentimentul de confort spiritual. Dacă, Doamne ferește, comitem un PĂCAT mai mare și rușinos, ne tulburăm și lumea noastră se farmă. Avem falsa impresie că după o perioadă de CONSTANȚĂ în împlinirea Legii am căzut din nou. Dar ÎNAINTE să vină acea cădere rușinoasă, pe noi nu ne deranjează deloc că zilnic ÎNCĂLCĂM cea mai mare poruncă, singura poruncă și cea care le înglobează pe toate, le dă sens și viață celorlalte și anume: Iubiți-vă unii pe alții ***cum v-am iubit Eu!*** Acest standard nu POATE fi Împlinit niciodată în întregime și creșterea în împlinirea acestui standard nu se poate realiza prin voința noastră, prin cunoștințele și informațiile sau prin deprinderile noastre spirituale. Accesarea acestei iubiri și creșterea în ea se poate realiza doar printr-o PUTERE care să vină din afara noastră.

Ne aducem aminte de celebrul pasaj din Romani 7:

14. Știu, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.
15. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.
16. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună.
17. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.
18. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.
19. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!
20. Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.
21. Găsesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.
22. Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu;
23. dar văd în mădularele mele o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului care este în mădularele mele.
24. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...?
25. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel, dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească slujesc legii păcatului.

Și aici există mii de dezbateri - cine este cel ce vorbește? Creștinul înainte de convertire, creștinul după convertire, creștinul căzut într-un păcat nemărturisit? Marea întrebare este însă ce înțelegem prin BINELE din v.21.

Să recitim versetul 21: *Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac BINELE răul e lipit de mine.*

Semnificația pasajului diferă în funcție de ce înțelegem prin cuvântul BINE. Bărbații se regăsesc în acest pasaj în mod special în lupta că păcatele și dependențele sexuale. Iar femeile în lupta că amărăciunile și mâniile din relațiile interumane. Dar oare să se refere doar la ATÂT? După ce ne-am vindecat de acele păcate mari, vizibile, rușinoase, dureroase să fie gata? Am epuizat trăirile din Romani 7? Dar dacă BINELE din Romani 7:21 este să vă iubiți unii pe alții CUM v-am iubit Eu!? Dacă recitim Romani 7 ASTFEL:

14. Știm, în adevăr, că Legea *de a iubi cum a iubit Hristos* este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.

15. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau (*adică să iubesc cum a iubit Hristos*), ci fac ce urăsc (*adică să nu iubesc cum a iubit Hristos*).

16. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea *de a iubi cum a iubit Hristos* este bună.

17. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.

18. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământescă, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele (*să iubesc cum a iubit Hristos*), dar n-am puterea să-l fac.

19. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!

20. Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.

21. Găsesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele (*să iubesc cum a iubit Hristos*), răul este lipit de mine.

22. Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu, adică *să iubesc cum a iubit Hristos*;

23. dar văd în mădularele mele o altă lege (*să mă iubesc pe mine însumi!*) care se luptă împotriva legii primite de mintea mea (*să iubesc pe celălalt cum l-a iubit Hristos*) și mă ține rob legii păcatului care este în mădularele mele.

24. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...?

25. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel, dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământescă slujesc legii păcatului.

Dragii mei, ce este Legea lui Dumnezeu pentru noi? Este un set de porunci punctuale sau chemarea de a iubi ca și Hristos? Ce înțelegem prin BINELE sau prin legea lui Dumnezeu din acest pasaj celebru din Romani 7? Dacă suntem încă dominați de legalism, vom vedea în Legea din Romani 7 acel set de porunci pe care îl repetăm la nesfârșit și ne vom regăsi în Romani 7 DOAR când ne vom lupta cu anumite dependențe, cu anumite păcate punctuale, mai grave și mai rușinoase. Dar dacă înțelegem care este cea mai mare poruncă a Legii și că ea este Legea însăși, vom înțelege că în Romani 7 Pavel vorbea despre el, apostolul, la sfârșitul alergării sale și vom înțelege că el experimenta tulburarea din Romani 7 în fiecare zi. **Și tocmai din această agonie putea să se producă creșterea reală prin har ÎN IUBIREA cristică.** Căci agonia din Romani 7 nu justifică o complacere într-un nivel al rodirii, ci generează creșterea spre o nouă dimensiune a iubirii. Și această creștere e mai mult decât împlinirea punctuală a 365 de porunci - înseamnă preschimbarea lăuntrului nostru, înseamnă noi motivații, noi atitudini care vor genera fapte noi și manifestări noi ale iubirii. Avem nevoie să ne aducem aminte că Dumnezeu nu ne cere studii biblice, sfințire, rugăciune, evanghelizare etc. El ne cere un singur lucru: să IUBIM pe cel de lângă noi așa cum L-a iubit Hristos! Atât! Nimic mai mult! Nimic mai puțin! Avem nevoie să redescoperim mereu înălțimea acestui standard care să ne readucă mereu în agonia din Romani 7, agonia din care vom striga cu disperare (nu la voința, cunoștințele, deprinderile noastre spirituale) ci la Dumnezeu, pentru a ne da o nouă măsură de HAR, care nu este încă în noi, de care suntem străini și pe care nu avem cum să o generăm din noi înșine. Și acest strigăt va fi auzit și Domnul ne va da această nouă măsură de har și vom vedea în felul nostru de a iubi CEVA NOU, STRĂIN nouă, DIVIN, care se va revărsa și vom trece de la agonia la extaz. Dar apoi vom descoperi noi limite ale iubirii noastre, în care avem nevoie de o ALTĂ MĂSURĂ de har divin - și din nou în agonie... și din nou în extaz. Trăirea prin Har nu înseamnă o anumită stare. Înseamnă MIȘCARE. Trăirea prin HAR nu înseamnă nici blocarea spiritului în agonia, dar nici în extaz. Ci înseamnă o permanentă mișcare a spiritului între extaz și agonia, între moarte și înviere, între disperare și biruință. Cine nu experimentează ambele dimensiuni, fie se complac în extazul permanentizat al legalistului, fie în agonia permanentizată a celui care se nu se lasă acceptat și transformat prin har. Ce înfiorător este legalismul! La sfârșitul zilei (deși știm porunca: să iubim ca și Hristos...) noi ne culcăm liniștiți și împăcați și, ca tânărul bogat șoptim: *toate aceste lucruri le-am păzit din tinerețea mea.* Și atunci Domnul, în iubirea Sa, ne lasă din nou pradă vechilor obiceiuri păcătoase și pe a căror vindecare ne-am construit pedestalul neprihănirii personale, pentru a ne aduce în agonia din Romani 7, măcar așa.

Agonia din Romani 7 nu duce la moarte, la depresie și la sinuciderea spiritului. Căci Romani 7 este după Romani 1-5 și Romani 7 este urmat de Romani 8. Despre ce e vorba? Disperarea din Romani 7 are loc în dimanica rodirii, în spațiul harului, pe temelia neprihănirii primite de la Hristos. Suntem deja acceptați, iubiți, îndreptățiți de Domnul. Ne frământăm însă să rodim iubire spre slava Lui, și în acest punct trăim o disperare sfântă care nu are de a face cu împăcarea noastră cu Domnul, cu imaginea noastră de sine, cu câștigarea iubirii și acceptului Său. Are de a face cu rodirea spre slava Lui, cu dinamica procesului nesfârșit al vindecării noastre de iubirea de sine și nu constăm doar o rodire limitată. După constatare urmează o

izbăvire - adică Romani 8, adică o creștere REALĂ și VIE în iubire. Dar nu e o creștere totală și definitivă. Creșterea autentică de AZI în iubirea cristică ne va ajuta să ne depășim limitele descoperite IERI, dar în același timp va deschide noi orizonturi ale înțelegerii iubirii cristice care ne vor ajuta să ne descoperim NOI LIMITE. Romani 7 ne va conduce la Romani 8, iar Romani 8 din nou la Romani 7... și tot așa... până la capăt. Aceasta este alergarea creștină. Din ACEST DRUM nu trebuie să ne oprim. Alergarea creștină nu înseamnă însă REPETIȚIE, RUTINĂ, ci ÎNNOIRE, MIȘCARE, TRANSFORMARE. Nu înseamnă repetarea la infinit a nivelului prezent al iubirii, ci înseamnă o ÎNNOIRE permanentă a iubirii după modelul cristic. Înseamnă ca săptămânal să fim recucerți de noi dimensiuni ale iubirii cristice, pe care să le cerem și să le putem efectiv integra în viața noastră trăită. Înseamnă să asști mereu la taina morții și a învierii tale. Înseamnă să fii mereu uimit de noi motivații, gânduri, atitudini, fapte ale iubirii cristice, de care erai străin, și totuși astăzi curg atât de frumos prin tine. Hristos care trăiește în tine va deveni astfel din ce în ce mai clar, mai viu. Și din ce în ce mai clar va fi minții tale că nu tu, ci că El iubește prin tine. ADN-ul cristic pe care îl poartă Biserica nu va fi un concept, ci ceva palpabil de care te vei minuna mereu. Tu știi că tu NU POȚI iubi așa, vei știi că este El. Dar tu poți repeta la nesfârșit un set de activități de slujire în Biserică și un comportament politicos și civilizată. Are și acesta ceva iubire. Dar oare aceasta înseamnă iubirea la care ne cheamă Hristos? A împlini porunca iubirii cristice înseamnă a te căi mereu de neputința de a iubi ca El dar a te bucura în același timp de o creștere efectivă în iubire prin viața Lui. Avem nevoie în fiecare CLIPĂ de SÂNGELE și de VIAȚA lui Hristos. SÂNGELE Lui va curăți restul iubirii noastre, iar viața Lui va crește calitatea prezentă a iubirii noastre. În fiecare seară, vom trăi simultan extaz și agonie... bucurie și căință. Vom spune: *Mulțumesc pentru ce frumos ai iubit astăzi prin mine... și iartă-mă pentru că nu am iubit ca Tine!*

Salturile harului se realizează din gropile și frângerile din Romani 7. Cu cât mai multe frângeri, cu atât mai multe salturi.! Când ai experimentat ultima dată Romani 7? Dar atenție: a experimenta Romani 7 nu înseamnă doar să îți vezi LIMITA, ci și să ceri cu nădejde HARUL de a o DEPĂȘI! Și să insiști fără să te lași până când Dumnezeu va opera acel salt în tine!

Pentru a ne vindeca de legalism, avem nevoie să medităm asupra iubirii. Ce este iubirea? Cum arată ea? Acolo unde ești, iubește! Dar ce înseamnă să-l iubești pe cel de lângă tine? Avem nevoie să privim la Hristos, la modelul complet și desăvârșit al iubirii sale, să fim stupefiați, să rămânem muți, să oftăm. Avem nevoie să medităm la CELĂLALT, să ne luăm TIMP să ne gândim la el, la unicitatea lui, la trăirile lui, pentru a putea empatiza cu el, pentru a întrezări iubirea unică și irepetabilă a lui Dumnezeu pentru el. Nu poți IUBI un străin. Nu poți iubi O MULȚIME. Poți iubi doar APROAPELE, doar acel celălalt unic ce este lângă tine, pe care încerci să îl înțelegi și față de care îți deschizi inima. Căruia îi dai în inima ta un loc unic, care nu poate fi umplut cu altceva sau altcineva. Nu poți să-l iubești în mod profund pe celălalt fără să-l cunoști. Iubirea cere timp. Iubirea are un ritm al ei. Iubirea nu poate fi grăbită. Iubirea este lentă. După cum nu poți admira cu adevărat splendoarea unui apus în fugă, la fel nu poți iubi fugind. Secolul 21 ne fură timpul, ne pune pe robot automat, ne supraglomerează și ne pune mereu pe

fugă. Secolul vitezei, al performanței, al activismului, al eficienței. Cât mai multe joburi, cât mai multe rezultate, cât mai mulți bani, cât mai multe conferințe, cât mai multe activități de slujire, cât mai multe evanghelizări, cât mai multe predici. Totul e în grabă. Dar de fapt totul e un asalt împotriva iubirii. Isus nu e grăbit niciodată. El nu are o agendă și indicatori de atins. El are oameni de iubit. Iubirea pornește de la înțelegerea celuilalt. A iubi înseamnă și a fi preocupat de împlinirea nevoilor celuilalt. Dar cine este celălalt? Ce nevoi are el? Ce se ascunde în spatele măștii lui? Privim la Hristos. Iubirea are multe fațete, multe dimensiuni. Iubirea a rodit în noi în anumite domenii mai mult decât în altele. Și folosim rodirea iubirii din anumite domenii pentru a ascunde de ochii noștri carențele ei evidente din alte domenii. Un mic exemplu: două dimensiuni ale iubirii: rugăciunea din inimă și manifestarea încurajărilor. O dimensiunea a iubirii semenului este să te rogi fierbinte, din inimă, constant pentru el. Pavel se ruga plângând pentru Bisericile pe care le slujea. Rugăciunea nu era un ritual, o performanță spiirituală, o trăire mistică. Rugăciunea izvora din iubire și era o rugăciune personalizată, orientată către cei pe care-i iubea așa de mult. A crește în iubire înseamnă și a crește în pasiunea și constanța cu care te rogi pentru cei apropiați. Rugăciunea nu mai este un lucru de împlinit sau de bifat. Este o manifestarea unei iubiri care dă pe din afară. A nu te ruga pentru cel apropiat devine la fel de absurd – e ca și cum ai refuza să dai un pahar de apă unui prieten bun ostenit de o călătorie grea. Devine ilogic să spui că iubești și să nu te rogi fierbinte pentru cei dragi. Dar să vorbim și despre cealaltă dimensiune a iubirii: încurajarea! O nevoie fundamentală a ființei noastre este ÎNCURAJAREA. Și e atât de adâncă. Iubirea înseamnă și preocuparea de nevoile celor apropiați. Și deci a iubi înseamnă și a fi PLIN de încurajări proaspete pentru cei apropiați. Înseamnă să ÎȚI deschizi GURA și fără să falsezi să rostești către celălalt O APRECIERE vie, sinceră, cu acoperire. Acum să ne imaginăm pe cineva care se roagă fierbinte pentru cei dragi, dar este mai sărac în încurajări. Este mai stângaci în a-și manifesta efectiv iubirea. În cămeruță se roagă din dragoste, sincer și fierbinte, dar în interacțiunea directă nu prea știe cum să facă aprecieri. Care credeți că va fi tendința acestui om? Să crească și să persevereze în iubire prin rugăciune și să nu se gândească prea mult la sărăcia încurajărilor sale, să supraliciteze importanța manifestării iubirii prin rugăciune etc. Dumnezeu ne cheamă la onestitate. Nu e vorba de alb sau negru, ci de nuanțe. El se apropie gingaș de noi și ne șoptește: *știi că iubești... știi ce frumos ai rodit în iubire în aceste locuri; dar hai să explorăm și alte dimensiuni ale iubirii unde sunt de ani buni blocaj; hai să iubim mai mult, să mergem către modelul complet al iubirii cristicice.* Și dacă privim la Hristos nu vedem doar o viață de rugăciune fierbinte pentru cei 12 ucenici și pentru întreg Israelul, ci și o iubire manifestată în relație, și care abundă prin aprecieri și încurajări.

Care sunt dimensiunile iubirii în care ai rodit puțin, în care este încă paralizie și spre care nu vrei să privești? Nu-ți fie teamă. Nu ai de ce! Ești DEJA neprihănit, iubit, acceptat. Rodești deja și Domnul e bucuros pentru asta și apreciază. E vorba de a rodi mai mult, spre slava Lui. De ce temi? Nu simți iubirea Sa cum te mângâie și te îmbrățișează? Ai curajul să recunoști acele domenii ale iubirii în care încă nu ai rodit prea mult. El te va ajuta să te vindeci. Nu vei constata boala doar de dragul constatării. EL TE VA VINDECA! Dar fără recunoașterea bolii nu poate avea loc nici o vindecare! Deci... curaj! Și ca să îți vină mai ușor să ne aducem aminte câteva

dimensiuni ale iubirii și să nu ne gândim la umanitate, ci la cei mai apropiați ție, la acele 15-25 de persoane care formează cercul tău de apropiați. Iubirea deci înseamnă:

- A iubi pe celălalt înseamnă a-ți da silința să-l cunoști pe CELĂLALT în unicitatea sa; nu poți iubi profund doi semeni la fel. Celălalt de lângă noi poate fi iubit doar într-un mod unic. Dar cine este CELĂLALT? Mi-am luat timp să mă gândesc la el? Da. Pur și simplu să mă gândesc la el, să-i văd gloria unică în planul divin și să o admir? Să încerc să-l înțeleg, să mă cufund în trăirile sale cele mai adânci? Care sunt visele lui, pasiunile lui, bucuriile sale, rănilor sale, slăbiciunile sale, durerile sale, temerile sale? De ce face ceea ce face? De ce reacționează așa în cutare situație? CINE este de fapt STRĂINUL de lângă mine? Poate el fi mai mult decât un STRĂIN pe lângă care trec zilnic?
- A iubi pe celălalt înseamnă a te ruga fierbinte pentru el.
- Înseamnă a-l încuraja în mod constant.
- Înseamnă a-l muștra, dojeni din când în când, la timpul potrivit.
- Înseamnă a-l ierta.
- Înseamnă a-i stârni o gelozie sfântă prin trăirea ta cu Hristos.
- Înseamnă a-l învăța să trăiască prin HAR prin onestitatea ta.
- Înseamnă a-l învăța să trăiască prin har făcându-l martor la vindecare bolilor tale. Dar ca să poată vedea vindecare, trebuie să vadă mai întâi boala. Vei avea curaj să o recunoști față de el? Așa îl vei ajuta să fie onest cu el însuși și să acceseze apoi harul vindecător.
- Înseamnă deci să ai curajul să te faci vulnerabil înaintea celui alt.
- Înseamnă a fi sensibil la nevoile sale fizice, emoționale. Dar știi tu care sunt acestea?
- Înseamnă a-l accepta în inima ta pe deplin, a-l primi în cugetul tău așa cum Hristos te-a primit pe tine: necondiționat, fără rezerve, fără răceală.
- Înseamnă a-i oferi celui alt în inima ta un loc unic, care nu poate fi înlocuit de nimeni altcineva. Vei rosti cu gingășie numele lui și dacă el ar pleca, golul lăsat nu va putea fi înlocuit de altcineva.
- Înseamnă să te alipești de celălalt, să ai curajul să crezi în el, să visezi lucruri frumoase pentru el, să-i vezi potențialul și să crezi că poate fi valorificat, să îți dorești și să nădăjduiești cu ardoare ca acel potențial să fie valorificat.
- Înseamnă deci să RIȘTI, să îți asumi dezamăgirile și durerile.

- Înseamnă să nu lași bolile din celălalt să te îndepărteze de el sau să-i umbrească gloria și potențialul.
- Înseamnă să spui iartă-mă cât mai grabnic și cât mai onest.
- Înseamnă să te unești cu celălalt și să trăiești efectiv cu celălalt. Bucuriile ți se vor înmulți, dar la fel și durerile, și temerile, și grijile. Bucuriile lui vor deveni ale tale, dar la fel și durerile sale.
- Dacă vei juca cu el un joc, dacă vei putea o dispută, te vei bucura când vei pierde, căci dacă el a câștigat e ca și cum tu ai fi câștigat.
- Astfel din orice dezbatere, din orice conflict, nu vei putea ieși decât VICTORIOS; fie a-i dreptate tu, fie el - e același lucru pentru tine.
- Celălalt va fi în gândul tău mereu. Bucuria ta nu va putea fi întreagă dacă nu ai spus-o și celuilalt. Durerea ta nu va putea fi alinată dacă nu este cunoscută și de celălalt. Celălalt devine parte din tine. Nu mai există eu și el, ci doar NOI.
- A iubi înseamnă ca să înflăcărezi mereu darurile tale spirituale spre folosul celuilalt.
- A iubi înseamnă a rămâne preocupat de celălalt și când tu treci prin cele mai grele încecări.
- A iubi... e divin....
- Și putem continua.

Acest fel de iubire vrea Hristos să cultive în relațiile din Trupul lui Hristos. E adevărat că multe din caracteristicile de mai sus sunt posibile doar dacă și celălalt se deschide și un astfel de iubire e posibilă doar cu câțiva apropiați din trupul lui Hristos. Dar despre asta e vorba? Isus a cultivat 12 relații de acest tip. Aceasta a fost lucrarea Lui pe pământ. Oare poate exista o lucrare mai mare? Oare a predica la 100.000 de oameni e o lucrare mai mare decât a cultiva o relație cristică cu fratele tău? Dar cine te va premia pentru o relație profundă cu un frate în care ai investit 10 ani? Acest lucru nu e spectaculos, nu e vizibil, nu este publicat în revistele creștine, nu dă pe spate pe nimeni. Biserica are nevoie de PERFORMANȚE vizibile, de DARURI spectaculoase, de MINUNI, de CIFRE impresionante. Dar o relație în care investești 10 ani cine să o mai vadă? Cine să o aprecieze? Doar Tatăl care vede în ascuns. Lucrarea ta nu stă de fapt într-un dar public cunoscut și apreciat de Biserică, ci în iubirea divină cultivată în ascuns. Acesta e rodul căutat de cer și răsplătit la final. Cunoștințele tale, oratoria ta, vocea ta minunată, donațiile făcute, martirajul tău - nu contează. Iubirea cristică este singurul lucru pe care Tatăl îl caută în noi. El nu caută formele de manifestarea ale iubirii, ci ESENȚA, IUBIREA ÎNSĂȘI.

22:41-46 – Al cui fiu este Hristosul?

Întrebările mai marilor lui Israel trădează bolile lor. Iată doar câteva:

- raportarea eronată la autoritatea romană și neînțelegerea faptului că robia romană era o consecință a neascultării și idolatriei ascunse ale lui Israel;
- raportare greșită la era mesianică și la lumea viitoare și folosirea Scripturii ca pretext pentru susținerea unor teologii antropocentrice.
- raportarea greșită la Lege, abordarea legalistă a Legii și defînirea umblării cu Domnul printr-o împlinire mecanică a unui set de reguli și porunci.
- discrepanța flagrantă între teologie și trăire (Fariseii îl întreabă despre porunca iubirii dar fără a-L iubi pe Isus, ci cu gândul să-L prindă cu vorba și să-L poată apoi omorî...)

Isus nu doar îi uimește și le închide gura cu replicile Sale geniale, Isus îi iubește și le oferă un răspuns demn, blând, un răspuns plin de adevăr vindecător. Răspunsurile lui Isus sunt dătătoare de viață. Prin demnitatea iubirii impune respect. Prin blândețea iubirii, El cheamă către Domnul pe dușmanii Acestuia. Prin adevărul iubirii aduce vindecare teologiei și vieții bolnave a mai marilor lui Israel.

După întrebările primite de la liderii lui Israel, e rândul lui Isus să pună o întrebare. Dar din nou: Isus nu le pune această întrebare pentru a le închide gura și a-i face de râs. Da, Isus vrea să arate înaintea întregului norod că liderii lor sunt rătăciți și că El este mai mare decât ei. Face acest lucru din iubire de popor. Poporul avea nevoie să fie eliberat de călăuzirea mincinoasă a mai marilor lui Israel și să urmeze călăuzirea lui Isus. Dar Isus nu-i sacrifică pe aceștia de dragul poporului. El îi iubește și pe unii și pe alții. Și de aceea întrebarea rostită de Isus izvorăște din iubirea față de mai marii lui Israel. El alege o întrebare grea. El vrea să-i smerească. Știe că sunt mândri și că au nevoie de smerenie. Smerenia le va face bine. Îi va pune în poziția în care vor putea auzi vocea Adevărului.

Deci Mântuitorul premeditează să le pună o întrebare grea la care ei să nu aibă răspuns. Dar de ce din toate întrebările grele din Lege, El o alege tocmai pe aceasta? Căci această întrebare puncta principala fisură din teologia lor mesianică, și anume: vedeau în Mesia doar un OM. Și am comentat că această teologie izvora din îndumnezeirea lor. Ei doreau ca Mesia să fie doar un Om ca ei să poată să rămână dumnezei în epoca mesianică. Întrebarea lui Isus are deci rol vindecător. Ea este menită să-i ajute pe Farisei să-și revizuiască teologia. Prin întrebarea aceasta Isus îi călăuzește către divinitatea lui Mesia. Mântuitorul citează din Psalmul 110, un psalm care afirmă cât se poate de clar divinitatea lui Mesia. Fariseii recunoșteau că acel psalm este mesianic. Însă nu au fost tulburați de aparenta contradicție punctată de Mântuitorul. Ei au extras din psalm doar ce se potrivea cu teologia lor.

Ne aducem aminte că toată confruntarea dintre Isus și mai marii lui Israel a început cu marea întrebare: *Cine este Isus?* Miza era identitatea lui Isus. Isus intră în Ierusalim ca Împărat, ca Mesia fiul lui David, ca Fiul lui Dumnezeu. Prin intrarea sa triumfa și prin curățirea Templului El își proclama de fapt regalitatea, mesianitatea, divinitatea. Mai marii lui Israel încearcă să conteste acest lucru prin întrebări încuietoare. Nu reușesc. Isus le pune apoi o întrebare care îi călăuzește către divinitatea lui Mesia. În lumina Ps.110, Mesia cel adevărat trebuie să proclame despre El Însuși că este Fiul lui Dumnezeu. Deci a respinge pe Cineva care pretinde că este Mesia pentru că Se proclamă Fiul lui Dumnezeu, este o eroare. Poate nu este acela Mesia, dar nu poate fi invocat acest motiv. Căci Scriptura a descoperit că Mesia va fi o Persoană divină.

Isus pune această întrebare când fariseii erau strânși la un loc. Se afla acolo deci toată elita învățătorilor lui Israel. Se puteau sfătui între ei. Puteau întreba un prieten. Puteau răspunde a doua zi. Dar ei nu știu ce să-i răspundă. Și apoi nu mai au curajul să-i pună întrebări. Aparent acceptă înfrângerea înaintea întregului norod și se declară învinși. Dar doar aparent. În inima lor sunt plini de mânie și de invidie. Ei nu suportă și nu pot accepta această înfrângere. Caută cu orice preț să-l omoare pe Isus. Laudele poporului erau îndreptate către Farisei. Ei furaseră din slava Domnului. Isus le ia SLAVA. Și Isus reasează slava acolo unde-i era locul, adică la picioarele lui Dumnezeu. Dar SLAVA poporului era comoara inimii lor, era motivația lor de a trăi. Dacă Isus le lua acest lucru, El le lua de fapt totul. Isus era deci vrăjmașul lor de moarte. El le lua totul pentru a le putea dăruia totul. Dar ei nu au crezut. Și de aceea, au avut un singur gând: să-L omoare. Rațiunea lor îi dădea dreptate lui Isus. Dar ei își urmează nu rațiunea, ci pornirile păcătoase ale inimii. Isus trebuia să moară cu orice preț. Nu puteau pierde așa de repede ce clădiseră cu trudă o viață întreagă.

Dar să îi lăsăm pe Farisei și să ne întoarcem la noi. Ce putem învăța noi din această confruntare? **Această confruntare publică poate reprezenta o paradigmă pentru confruntarea dintre Isus și inima noastră religioasă și idolatră.** Noi domnim pe tronul inimii noastre, ca Fariseii. Nu ne declarăm împotriva lui Dumnezeu. Ne declarăm de partea Lui la fel ca și Fariseii. Suntem plini de cunoștințe despre Dumnezeu și de fapte bune și de religiozitate. Isus vine către inima noastră. El vine ca Mesia, ca Salvator. Sună bine, căci avem nevoie de salvare și de nițel ajutor în problemele noastre. Dar El ne surprinde. El vine ca Împărat și ca Fiu al lui Dumnezeu. El vine să demaște falsitatea din inima noastră, să curețe răul ascuns din noi și să revendice pentru Sine și Tatăl lui scaunul de domnie al inimii și al vieții noastre. El vine să ne detroneze. El vine să ne ia tot. Noi simțim lucrul acesta. Nu ne convine. Cu mintea acceptăm divinitatea lui Isus, dar în adâncul nostru dorim să se comporte ca un om și nu ca Dumnezeu. Cântăm cu buzele divinitatea lui Isus, dar deciziile din viața noastră trădează adesea că ne raportăm la El ca la un om. Avem nevoie de omul Isus dar ne deranjează divinitatea Lui. L-am dori ca prieten de nădejde, ca sfătuitor, ca Mângâietor, dar mai puțin ca Fiul lui Dumnezeu. Căci dacă El e fiul lui Dumnezeu El trebuie să șadă pe tron, El trebuie să ne facă agenda în fiecare zi, El are drept să ne ceară să renunțăm la orice și El ia toată slava și toată gloria! Și atunci inima

noastră ripostează. Și această ripostă este un război pe viață. Firea noastră oglindită în reacțiile mai marilor lui Israel se va război până la moarte cu Fiul lui Dumnezeu care a intrat în Templul inimii noastre. Va purta dialoguri nesfârșite cu El, va încerca să-L prindă cu vorba, de-abia va aștepta ca El să se contrazică sau să spună ceva care să nu se împlinească. Îl va bombarda cu întrebări grele, va folosi Scriptura împotriva Lui, va căuta mereu nod în papură, va căuta orice motiv pentru a-l contesta și pune la îndoială. Acest război este în noi! Să nu ne speriem de el! Nu îl putem stinge. Din noi vor răbufni în anumite situații cu tot felul de *De ce-uri?* și de întrebări adresate lui Isus, tot felul de îndoiel. Firea se războiește împotriva Fiului lui Dumnezeu din Templul inimii noastre, la fel cum Fariseii s-au războit împotriva lui Isus în Templu. Ca și norodul vom sta pe margine asistând la acest război. Dar la fel ca și norodul vom putea ALEGE între glasul Firii și glasul lui Isus. Într-adevăr paralela e superbă:

- Isus în Templu confruntându-se cu fariseii. Norodul stă pe margine. Nu participă la discuție dar Norodul e cel ce deține puterea. Fariseii doresc de fapt ca norodul să renunțe la Isus. Decizia norodului va hotărî soarta lui Isus. Fără acceptul norodului, Fariseii nu-L puteau omorî pe Isus. Ei urmăreau discreditarea lui Isus înaintea norodului. Miza confruntării este divinitatea lui Isus.
- Isus este în Templul inimii noastre. El se confruntă cu firea noastră pământească. Noi asistăm la această confruntare. Însă noi deținem puterea, dreptul de a decide Învingătorul. Dacă noi vom da câștig de cauză firii pămânești, Isus va pierde și va fi alungat din Templul inimii noastre. Dacă dăm câștig de cauză lui Isus, El va rămâne cu bucurie în Templul inimii noastre extinzându-și domnia. Miza confruntării este dreptul lui Isus de a stăpâni asupra Templului inimii noastre.

Deci să nu ne speriem de ÎNTREBĂRILE care vor izvorî în diferite contexte din inima noastră. Ele vor scoate la iveală, ca și în cazul lui Iov, bolile noastre. Dar apoi să-L lăsăm pe Isus prin Cuvântul Său să ne aducă răspunsurile Sale vindecătoare. Și apoi după ce li se vor închide gura întrebărilor noastre, vor urma întrebările Lui. Și El ne va călăuzi spre adevărata întrebare: **cine este El?** Toate întrebările noastre trădează boala necunoașterii Lui. Întrebarea de care avem nevoie este însă: *cine este El?* Să ne lăsăm deși învinși de Isus, să ne lăsăm rușinați de El, să ne bucurăm când El va închide gura revoltei inimii noastre. Și apoi să-L lăsăm pe El să ne întrebe și să-L lăsăm să ne descopere marele adevăr de care avem atâta nevoie: El este Dumnezeu... iar noi suntem oameni. Da! aceasta e normalitatea: El să ne întrebe, și nu noi pe El? Oare cine este cel care pune întrebarea: stăpânul sau robul? El este stăpânul, iar noi suntem robii. Întrebările noastre vor scoate la iveală bolile noastre, iar întrebările Lui ne vor conduce către leacul vindecător!

